

Karin Jäckelová **Monika B.**

Už nejsem

vaše

dcera

Teprve smrt milovaného bratra dodala Monice B. sílu uniknout z rodinného pekla. Ve zdánlivě počestné měšťanské rodině se odehrávalo nepochopitelné drama. Otec a dva starší bratři po řadu let Moniku sexuálně zneužívali, matka ji prodávala cizím mužům. Strastiplnou cestu mladé dívky zpátky do normálního života, její trýznivé vnitřní zápasy líčí německá autorka Karin Jäckelová v otřesném svědectví o osudu mladé ženy, jež vinou svých nejbližších celé dětství nepředstavitelně trpěla. Nakonec podala na otce trestní oznámení. Po několika letech byl pro sexuální zneužívání vlastní dcery odsouzen.

ISBN 80-7176-140-0

9 788071 761402

Karin Jäckelová

Monika B.

Už nejsem

vaše

dcera

KNIŽNÍ KLUB

Přeložil Milan Navrátil

© 1993 by Scherz Verlag, Bern, München, Wien
Translation © Milan Navrátil, 1995

ISBN 80-7176-140-0

Georgovi

*a tomu, co si přál víc nežli žít dál:
konci našeho pekla*

PŘEDMLUVA

S tématem sexuálního zneužívání dětí jsem byla poprvé konfrontována, když jsem pracovala na své knize o znásilňování, která vyšla roku 1988 pod titulem „Es kann jede Frau treffen“ (Může to potkat každou ženu). Rozhovory s ženami, které byly v dětství znásilněny – zejména svými otci nebo dědy, bratry či strýci –, mě připravily o spánek a vnitřní klid.

Některé osudy, o nichž jsem se dovídala, byly otřesné. Zpočátku jsem si myslela, že může jít jenom o výjimečné zkušenosti. Teprve když jsem se začala zabývat vědeckou literaturou, začalo mi být jasné, že sexuální zneužívání dětí je jevem takřka každodenním; odehrává se téměř před našima očima, aniž si toho všímáme. Je to v naší společnosti jeden z nejlépe skrývaných zločinů s nejnižším stupněm objasněnosti. Oběti totiž často kryjí pachatele – z lásky.

Jak jsem se s problematikou seznamovala, rostla i má zaujatost v této záležitosti. Kdo o těchto činech ví, a přesto mlčí, stává se spoluvíníkem. Rozhodla jsem se, že se tématem budu zabývat jako novinářka. Cílené zkoumání a přítelkyně Náhoda mi přinášely stále více příležitostí rozmlouvat s oběťmi sexuálního zneužívání dětí. Tak vznikly roku 1988 dvě knihy („Tatort Familie: Inzest“, čes. „Incest, místo činu rodina“; „Du bist doch mein Vater“, čes. „Jsi přece můj otec“) a film s titulem „Das kannst du nicht so einfach abwischen“ (To ze sebe tak snadno nesmyješ). Při práci na filmu jsem poznala i Moniku B. Tehdy měla za sebou už asi sedmnáct let

sexuálního zneužívání. Veškeré pokusy o únik jí její rodina znemožňovala. Potom však probjovala svůj těžký zápas a dospěla k nejobtížnějšímu rozhodnutí svého života: podala na svého otce trestní oznámení.

Po právu viděla tenkrát ve svých jednadvaceti letech v tomto rozhodnutí jedinou šanci, jak zhojit rány, které jí způsobili otec, matka a bratři. Dnes už ví, že ono oznámení byl poslední krok, jenž jí zbýval, aby se mohla vrátit do lidsky hodnotného, nezávislého života.

Vůbec to nebylo rozhodnutí, jež přináší trvalé ulehčení a nikdy ho člověk nelituje. Naopak, bylo to rozhodnutí, které Monika dodneška musí probjovávat znovu a znovu takřka až k sebezničení. V tomto boji prošla všemi propastmi utrpení, jakými jen může projít dítě, jež přivede k soudu vlastního otce, ačkoli ho miluje.

Její vnitřní boje byly někdy tak zkrušující, že by byla raději zemřela, než aby nadále žila se vzpomínkami, jež se vynořovaly stále naléhavěji, s utrpením nutných výsledků, znaleckých posudků o věrohodnosti výpovědí a terapeutických experimentů – i se strachem z pomsty svého bývalého trýznitele.

Když příslušný zemský soud v únoru 1992 odsoudil Moničina otce „pro sexuální zneužívání dětí, sexuální zneužívání osob svěřených do péče a pro soulož s příbuznými k trestu na svobodě v trvání osmi let“ – uplynuly od trestního oznámení víc než čtyři roky. To vše mohla vydržet jenom osobnost tak silná jako Monika B., přes veškerá období zoufalství odhodlaná vždy znovu se zvednout a pokračovat v boji.

Důležitou součást jejího zápasu máte v rukou – je to naše kniha. Vznikla po letech rozhovorů, při nichž jsme Monika a já nabyly vzájemnou důvěru a spřátelily se. Dovolila, abych se ponořila do hloubi jejího života, a otevřela se mi jako žádnému člověku předtím.

Kromě soudních protokolů, psychologických posudků a rozsudku mi pomohly stovky dopisů, jež si Monika vyměnila se svým prvním psychoterapeutem a přítelem, aby si zpětně otevřela časové prostory a uspo-

řádala vzpomínky i souvislosti, krátce řečeno, aby se před ní znovu rozvinulo oněch pětadvacet let života. Tam, kde přes veškerou snahu ještě zely mezery, vzaly jsme na pomoc deník, který si Monika po mnoho let vedla.

Tato kniha má dodat odvahu lidem, kteří zažili něco podobného jako Monika B., aby zpracovali svou minulost. Má zaostřit pohled matek a dát jim zřetelně najevo, že se kolem nich mohou dít i neuvěřitelné věci. Otcům má připomenout, jak rychle se dá zničit život dítěte – a mnoho, mnoho otců, kteří své děti milují a nezneužívají, obrátit proti pachatelům.

Překazí-li tato kniha *jediné* zneužití dítěte, je to kniha podařená.

Karin Jäckelová

Dopis mému mrtvému bratrovi

Proč jsem tuhle knihu pro Tebe napsala, Georgu?

Dnes uplynulo sedm let od Tvé smrti.

Pořád ještě pláču, když myslím na Tebe a na Tvou smrt. Pláču po celý den a pláču i v noci. Stydím se za své slzy. Ačkoli jsem mezitím dospěla a nikdo už mě nebije, když se rozpláču, slzy jsou pro mne pořád ještě cosi zakázaného.

A přesto pláču, Georgu. Pro sebe, pro Tebe, pro to, co bylo, a především pro to, co mělo být a už nikdy nebude.

Mám Tě před očima, Georgu – Tebe a ten most. Jak často jsme si hrávali v údolí, než je překlenul most. Bylo tam krásně, ticho a plno tajemství. Částečka dětství, svět, kde nebylo žádné nebezpečí, žádný strach, žádná vina.

Co jsi z toho mostu skočil, ono údolí prostě nesnáším. Od té doby už je most dávno v provozu. Je na něm vidět, co peněz jeho stavba spolkla. Často si kladu otázku, jestli opravdu nebylo dost peněz i na to, aby na něj udělali pevnou mříž. Na něco takového, co by Tě bylo dokázalo zastavit. I když vím, že by ses býval ničím zastavit nedal.

Dodneška si netroufám vstoupit na most, na Tvůj most, protože mám strach, abych na tom místě neprovedla, cos provedl Ty. Mám strach, že bych skočila do smrti za Tebou, strach ze své touhy po klidu a zapomnění a touhy následovat Tě, místo abych konečně udělala, cos ode mne vždycky očekával: abych se nějak bránila.

„Pomstíme se!“ říkal jsi často, když jsme zoufalí, rozesmutnění a nešťastní jeden u druhého hledali útěchu. „Jednoho dne jim to oplatíme! Pak všichni uvidí, co se

tady děje. Pak nám někdo pomůže. Potom s tím bude konec!“

Nikdy se nezabavím smutné myšlenky, žeš možná ještě mohl žít, Georgu, kdybych se byla bránila dřív. Vždycky jsi mi přece opakoval, co mám dělat. Jenomže já jsem Tvou myšlenku nikdy neuskutečnila. Kdybych dala na Tebe, nedošlo by to snad tak daleko: žeš totiž nenašel žádné jiné východisko než zemřít.

Jsi mrtev, Georgu. A přesto žiješ. Ve mně. Pokud budu já, potud budeš ve mně i Ty. Co jsi mrtvý, nikdy mě nepřešel smutek a pořád si přeju znovu Tě uvidět. Všechny věci, které jsem od Tebe dostala, jsou mi svaté a nikdy bych je nikomu nedala. A když stojím u Tvého hrobu, cítím Tvou přítomnost tak silně, že nejsem schopna uhrabat hlínu nebo zasadit květinu. Mám pocit, že bys musel cítit, jak Tě hrabičky drásají, jako bych jimi rušila Tvůj spánek a zraňovala Tvé tělo.

Když jednou zhaslo světlo na Tvém hrobě, byla jsem právě nemocná. Měla jsem dojem, jako by s tím světlem vyhaslo i poslední hmatatelné spojení mezi námi, jako bys podruhé zemřel. Teprve když se mi udělalo trochu líp a mohla jsem rozsvítit Tvé světýlko a obnovit tak naše živoucí spojení, pomalu jsem se uzdravila.

V prvních děsivých měsících po Tvé smrti, když z bytu odnesli vše, co jen Tě mohlo připomínat, a Tvé jméno se u nás nesmělo ani vyslovit, mívala jsem často strach – můj smutek za Tebou byl až nepřirozený a vypadal spíš jako projev slabomyslnosti.

Potom mi však napsal jeden přítel dlouhý dopis, v němž kromě jiného stálo: „Georg je sice mrtvý, ale neodešel jenom tak. Je přece ještě tady!“

Od té doby už zase na Tebe mohu myslet a rozmlouvat s Tebou, kdykoli se mi zachce. Přestala jsem si vyčítat své smutky anebo je potlačovat.

Dnes jsi mi možná dokonce bližší než po těch dvanáct let, kdy jsme se spolu smáli, hádali, plakali a navzájem se utěšovali.

Venku je chladno, Georgu. Po celý den mrholí. Tvůj

hrob je strašně daleko, a přesto jsem Ti tak blízko, jak jenom je možné být někomu nablízku. Zapálila jsem svíčku. Kdybys byl v posledních sedmi letech se mnou, věděl bys, kolik sil mě stálo udržovat tenhle oheň, aby se neobrátil proti mně. Ale já chci, aby dnešní den, sedmé výročí Tvé smrti, byl velmi zvláštní.

Dnes při světle Tvé svíčky jsem se rozhodla, že z toho, co jsem si ze vzpomínek zapisovala, udělám knížku. Chci, aby Tvá smrt nebyla marná, Georgu. Chci, aby všichni věděli, proč jsi neviděl žádné jiné východisko. Chci, aby se stalo to, co pro Tebe bylo důležitější než vlastní život: aby pravda o nás vyšla na světlo boží.

Jenom kdo prošel tím, co já jsem dodneška prodělala a budu muset do konce života prožít, jenom ten dokáže změřit, jak těžko se mi mluví.

Ale já mluvím!

Mluvím pro Tebe, Georgu. A vím, že někde hluboko ve mně mluvíš i Ty.

Jsem chtěné dítě. Rodiče mi to neustále opakovali. Ne pro mou radost nebo aby mi vyjádřili, že jsou se mnou šťastni. Ne, byly to jen výčitky a obvinění – jako bych si nezasloužila být chtěným dítětem.

Chtěné dítě mělo být zázračným dítětem, ne takové jako já – tlusté a neforemné, které se patrně nechťelo učit, ani běhat, ani mluvit a s nímž se nikde nedala nadělat žádná paráda. Pro takovou jako já to bylo přání k ničemu. Takovou jako já si moje matka a babička, její matka, nevysnily, když mě po devět měsíců zaklínaly, abych byla děvče. Měla jsem být tou korunovanou v zástupu dětí veliké rodiny – já, první holčička mezi spoustou chlapců.

Asi nikdy nepochopím, jak si moje matka zodpoví, že si tak naléhavě přála mít dceru. Cožpak doopravdy zapomněla, co zakusila na vlastním těle: že totiž děvčata jsou „jenom hračkami pro ostatní lidi“? Cožpak si opravdu vážně myslela, že z toho ďábelského kruhu uniknu? Mohla si opravdu reálně myslet, že mé dětství bude šťastnější než její? Věřila, že mě uchrání? Nebo snad byla přesvědčena, že se můj otec nikdy ničeho zlého nedopustí? Že to bude pravý otec, který dokáže nezištně milovat?

Nepochybně se domnívala, že s mým otcem udělala terno. Když si ji bral za ženu, přesvědčil ji, že ji miluje a váží si jí. A také ji přesvědčil, že má dobrý vztah k dětem. Byl laskavý k synovi, kterého si do manželství přivedla. Snažil se dívat se na něho otcovskými očima. Akceptoval ho. Ba dokonce se postaral, aby chlapec mohl

nosit jméno naší rodiny a tak do ní patřil i navenek. Nebyla to adopce, protože tou by byla zrušena alimentární povinnost vlastního otce, ale mělo to zřetelně dát najevo, že můj otec chce pro dítě to nejlepší. Matka byla šťastná, že si našla takového muže. Teď už to vypadalo, že má nejhorší časy za sebou. Jako by obřími kroky kráčela vstříc šťastné budoucnosti.

Moje matka si přála mít dceru snad proto, že se chtěla dožít něčeho pro ni nového. Asi chtěla poznat pocit, jaké to je, když je malé děvčátko šťastné. Dokonce si možná představovala, že s takovou zkušeností z druhé ruky se jí podaří potlačit své vlastní nedobré zkušenosti. Nikdy jsem s ní o tom nemluvila.

Seznámila jsem se jednou s mladou matkou, která byla ve svém dětství sexuálně zneužívána – měla dvě děti, syna a dceru. Velmi silně se identifikovala se svou dcerou, zatímco její vztah k synovi byl značně problematický. Říkala, že s ním nějak nedokáže normálně zacházet. Když se třeba stalo, že měl chlapec erekci, což se stává i dětem, nebo si se sebou hrál, nastávaly situace, kdy nenacházela patřičný rozdíl mezi dítětem a mužem a v nichž se svého dítěte štítila. Bála se dokonce vlastního syna v takových situacích i jen dotknout nebo s ním o jeho pohlavním orgánu mluvit. Podstatou věci nebyl jenom pocit štítivosti, ale ještě víc strach, aby si chlapec nemyslel, že ho chce zneužít.

Bylo to pro ni hrozné. Styděla se za své pocity a obávala se, že je svému synovi špatnou matkou. Říkala, že se bojí každého kontaktu s ním, protože ho má příliš ráda, než aby mu chtěla uškodit. Chlapec to ovšem nechápal, jak by také mohl. Myslel si, že ho matka nemá tak ráda jako jeho sestru, a reagoval na to střídavě určitým druhem podlézavosti a extrémního uličnictví.

Sledovala jsem to s bolestí – vynášelo to na povrch vzpomínky na vlastní matku, která nás děti také nikdy nevzala do náruče.

Šla jsem té ženě z cesty. Netěšilo mě dát se jejím přiběhem znovu a znovu přivádět k úvahám o vlastní

matce. A přesto mi právě tenkrát poprvé svitlo, proč jsem doopravdy mohla být chtěné dítě.

Ale raději bych měla sáhnout v čase poněkud hlouběji a vyprávět popořádku. Chci začít dobou, kterou znám jenom z vyprávění, z fotografií a rozmanitých střepů, jež jsem poslepovala ve své paměti.

Žijeme v „Uhelném hrnci“. Městy mého dětství jsou Wuppertal, Essen a místa v jejich okolí.

Můj otec je čtvrté nejmladší dítě řádné a oblíbené rodiny s dobrou pověstí, která už po dlouhé generace sídlí v mém rodišti. Jeho matka žila v mládí v jistém blahobytu. Dům svých rodičů později podělila rovným dílem se svým bratrem. Ten jí vyplatil podíl a ujal se celého domu. Moji prarodiče však v domě bydleli s ním a s jeho rodinou jako nájemníci.

Otec byl pravý mazánek, nefalšované pozdní dítě. Jeho sourozenci byli až o patnáct let starší. Hlavně sestry soutěžily o to, která z nich si s ním bude hrát nebo ho vozit. Braly ho jako živou panenku – jenže mnohem, mnohem neposednější. A babičce, která měla plné ruce práce s velkou domácností, samosebou přišlo náramně vhod, že se jí o dítě postaraly dcery. Všichni ho hýčkali, rozmazlovali a zbožňovali. Nic se mu nikdy nedávalo za vinu, a když občas uklouzl víc, než se slušelo, věc se bez velikých scén vyžehlila. Byl prostě ten největší. Co chtěl on, bylo svaté. Když si někdo nepřál to, co on, znamenalo to pro něho vzápětí: „Ty mě nemáš rád!“ Tím vždycky dosáhl svého.

Babička Grete, jeho matka, i obě jeho sestry hleděly, aby ho obsloužily a vyčetly mu z očí každé přání. Tak třeba byl jediným dítětem v rodině, které mělo vlastní pokoj. Proto museli ostatní tři sourozenci bydlet v jedné místnosti. Dokonce i později, když jeho dospělý starší bratr odešel z domu a starší sestra mnohem víc potřebovala trochu volného prostoru, zůstala otcí výsada vlastního pokoje.

A takových příkladů bylo mnohem víc. Prarodiče sice

měli své příjmy, ale nebyli nijak bohatí. Zbytek rodiny si utrhoval od úst, aby můj otec v ničem nestrádal. Nikdo z nich neměl jízdní kolo, ale otec je dostal. Ostatním se mohlo o nějaké dovolené jenom snít – můj otec o prázdninách cestoval.

Pro něho bylo dobré jenom to nejlepší. A on všechno přijímal, jako by mu to samozřejmě náleželo. Udělat pro něj cokoli, tak si představoval lásku. Sama ani nevím, kolikrát mi opakoval: „Co to znamená – já nechci? Nemáš mě snad ráda? Když má člověk někoho rád, udělá pro něho všechno. Všechno! Jasně?“

Otec se dal do sytosti rozmazlovat hlavně svou o šest let starší sestrou Inge, mou oblíbenou tetou, nejenom jako dítě, ale i později jako dospělý muž. Svým způsobem mu nahrazovala matku. Náročný chlapeček potřeboval mít kolem sebe neustále lokaje, někoho, kdo je kdykoli ochoten ho pohladit a shovívavě mu naslouchat.

„Je to můj schovaneček,“ říkala teta o svém milovaném bratrovi. Dnes je mi jasné, že ho nevychovala, nýbrž ho svou výchovou nenapravitelně zkazila. Ovšem ona tehdy nemohla zastoupit matku. Sama ještě byla napůl dítě a líp to prostě nedokázala.

I přes tu opičí lásku, které se mu doma dostalo, byl otec v mládí docela správný mladík, který nezkazil žádnou legraci. Byl oblíbený a měl mnoho přátel. Škola mu působila pramálo starostí, stejně jako učení na silnoproudého elektrikáře. Své povolání ovládal dobře a měl ctižádost. Prostě bezvadný kluk. Když se s ním moje matka seznámila a zamilovala se do něho, leckterá dívka by s ní byla měnila.

Matka Lena je o pár měsíců starší než otec. Dnes už je tak tlustá, že se nepozná, kde končí prsa a kde začíná břicho. Číslo šatů 56 – nejmíň. Ale v mládí byla křehká a štíhlá, hlavu plnou černých lokýnek.

U nich doma bylo pět sourozenců: matka měla tři sestry a bratra. Lena byla ze sester druhá nejmladší. S rodiči bydlela v nájemním činžáku na kraji Essenu.

Babička Berta udělala pro rodinu všechno. Láska u ní procházela především žaludkem. Když měla starosti, uřízla si pořádný kus koláče, nešlo-li to jinak, udělaly stejnou službu pudink, zmrzlina nebo čokoláda; když jsme k ní přišli na návštěvu my nebo některé jiné z jejích dětí, stůl se pod jídlem doslova prohýbal. O narozeninách nebo nějakém jiném velikém svátku nelitovala babička spousty peněz na dobré jídlo. Ještě jako stará žena dokázala ze své skrovné peněze dát dohromady něco peněz, aby mohla každému ze svých dětí aspoň jednou do roka darovat pět set marek.

Sama si však nedopřála vůbec nic. Třikrát obrátila každý groš, než ho vydala. Dovolenou neznala a auto bylo v jejích očích neslýchaný luxus. Dodneška si pamatuji, jakou měla zlost, když jsem se jí na to jednou zeptala. „Copak potřebujeme auto?“ bouřila. „Vždyť je tady tramvaj! Když se někam nedojede tramvají, zůstane se pěkně doma.“

Babička Berta dokázala po dlouhé hodiny šít, vyšívát, háčkovat nebo plést, jen aby její děti mohly obléct něco nového. Často se tím zaměstnávala dlouho do noci. Její dcery musely za každou cenu vypadat pěkně, aby nezaostávaly za jinými děvčaty.

Co se v domácnosti ušetřilo, dávala stranou pro děti. Chtěla, aby se jim dostalo dobrého vzdělání, a to stálo peníze. Byla ochotna se udržet a obětovat se, aby se děvčatům jednou vedlo lépe než jí samotné. Babička Berta byla pyšná, že její dcery mohly navštěvovat gymnázium. „Jen se uče, uče se!“ pobízela je neustále. „Co budete mít v hlavě, to vám nikdo nevezme. A co dokážete samy, k tomu nepotřebujete žádného muže!“

Když se ukázalo, že je Lena muzikální, nejenže mohla „chodit na piáno“, ale dostala i vlastní klavír značky Bechstein. Když o tom matka po letech mluvila, byla její tvář slavnostní jako v kostele, ale pak častokrát v pokoji plakala, ovšem tajně, protože pláč u nás byl pod trestem zakázán.

Sama jsem nikdy nezažila, že by matka hrála na klavír.

A nikdy jsem neviděla ani jejího Bechsteina. Klavír někomu prodali nebo darovali, ještě než jsem se narodila. Jak se zdá, byla to jedna z definitivně uzavřených kapitol jejího života. Nechtělo se jí ani poslouchat, jak hraje na klavír někdo v televizi.

Jenom když někdy přišla její slabá chvílka, všechno z ní vyhrzelo. A pak se na nás sneslo hromobití výčitek a oheň pekelný, že se musela všeho vzdát jen pro nás a že my děti jsme viníky její mizerie. Odnášel si to především Stefan, můj starší, nevlastní bratr.

Tenkrát, když byla mladá Lena ještě slibnou žačkou hry na klavír, nikomu ani v duchu nenapadlo, že peníze na její hudební výchovu byly vyhozeny z okna. Ve svých snech se má matka už viděla jako slavná koncertní klavíristka.

Babička ji v těchto ambicích podporovala a zbavila ji všech povinností, jež nesouvisely se školou a hudbou. Uklízení, praní, vaření, veškerých domácích prací byla matka ušetřena. Žila tu jen proto, aby se líbila svému otci a aby se učila. Domácnost by přece křehkým prstíčkům mohla uškodit.

Babička Berta si sotva kdy postěžovala, že na ní leží veškerá práce. Dělal v domě Popelku, ale zdálo se, že jí to nevadí. Myslím, že pro ni bylo nejvyšším cílem sledovat, jak se z jejích dcer stává cosi lepšího a jak dostávají šanci mít život snadnější, než měla ona.

Nejsem si zcela jistá, zda moje matka opravdu studovala, ale беру to jako skutečnost. V každém případě to byla velice ctižádostivá mladá dívka. Chodila do gymnázia, učila se anglicky a francouzsky.

Později jsem se sama potýkala s cizími jazyky a dostala jsem od matky pěkných pár štulců, když jsem dělala chyby. „Ty jsi ale káča pitomá!“ houkla na mě často. „Vždyť je to přece takhle! To ví i ten největší blbec!“

Když mě zkoušela z domácích úkolů, vždycky jsem si ověřovala, jak dobře matka ovládala cizí jazyky. Slovíčka, gramatika, to všechno pro ni bylo snadné. Tak či tak, věděla toho mnohem víc než já. Bez problémů by mi

mohla pomáhat, abych nosila dobré známky. Ale moc mi nepomohla. Zato štulců, výbuchů zlosti a přívalu nadávek – toho se mi dostávalo vrchovatě.

Proč se asi zpočátku matka pustila do hry na piano? Nejspíš proto, aby nám dětem znovu a znovu mohla předhazovat, že nám obětovala svou budoucnost. Očekávala ji obrovská kariéra koncertní pianistky – aspoň to říkala. Přinejmenším však se mohla stát učitelkou hudby. A přesto si celý život zpackala dětmi. V téhle díře v nájemním činžáku už nebylo místo pro klavír a nebylo dost peněz pronajmout si větší byt, takže musela dát piano pryč. My děti bychom rodičům snědli nos mezi očima!

A pak, Susanne, mladší matčina sestra, tvrdila, že Lena opravdu hudbu studovala. Matce bych to nikdy neuvěřila. Nikdy bych si nemyslela, že na to má dost schopností. Ale teta Susanne, učitelka a vrchní školní radová, měla určitě pravdu. Nikdy se o tom však nechtěla podrobněji rozhovořit.

Někdy během studií se pak matka seznámila s jistým mladým mužem. Jestli se nějak chránila před početím, to nevím, jisté je, že vzápětí otěhotněla.

Asi předpokládala, že se s ní její přítel ožení. O tom však vůbec nebyla řeč. Chtěl jenom jediné: „Nech si to vzít!“

Studoval on, vzdělávala se i matka. Žádný z nich neměl peníze. Bylo jim naprosto jasné, že se do jejich pro počtů dítě nehodí. „Poslyš – já a dítě, z toho nebude nic,“ řekl jí. „Zůstaneme spolu, když to dítě dáš pryč. Máš na vybranou: buď dítě, anebo já!“

Matka byla zoufalá, on měl vztek. A pak přišla chvíle, kdy matce vyčetl, že celým tím malérem je vinna ona sama. „Taková, jako ty, která se dala obsluhovat už od svého otce — od té by se snad dalo očekávat, že bude přinejmenším vědět, jak se správně chránit. Jestli si myslíš, že si vezmu ojetou ženskou jenom proto, že bude mít moje dítě, tak to jsi na omylu!“

V tom okamžiku, jak mi matka jednou vyprávěla, se

rozhodla, že dítě donosí a ponechá si je. Tenkrát jí už bylo jasné, že ten darebák ji jenom zneužil, ale nikdy ji nemiloval. V duši si připadala jako mrtvá, jenom věděla, že své dítě musí uchránit, protože jeho vlastní otec je chce dát zabít. Nemohla dělat nic jiného, jenom své dítě před ním bránit.

Se svým přítelem se rozešla a přerušila s ním veškeré styky. Když se Stefan narodil, jméno otce uvedla. Po dlouhá léta byly alimenty to jediné, co od toho muže požadovala.

Když u ní zjistili těhotenství, bylo matce právě jednadvacet let. Její první pokus o únik na svobodu tedy ztroskotal. Muselo to pro ni být hrozné, když rodičům oznámila, že je v jiném stavu a že se nejen nebude vdávat, ale že se s tím mužem navíc rozešla.

Často jsem myslela na to, jak by mi asi bylo, kdybych musela jednou ke křížku a přiznat se rodičům, že jsem těhotná. Raději bych se zabila! Otec by mě ze žárlivosti určitě utloukl. A matka? Ta by se jenom utvrdila v názoru, že jsem naprosto selhala.

Když byla matka těhotná, nevedlo se jí jinak. Vím od ní, že ji vyhnali a že se od ní odvrátili. Rodiče se jí prostě zřekli. Musela přerušit studia, protože ji nechtěli dál podporovat ani pomáhat v péči o dítě. Byl konec jejího snu o štěstí a lásce, o koncertních turné nebo o kariéře učitelky – byl konec snu o svobodě.

Jestliže snad matka doufala, že s pokračujícím těhotenstvím k ní budou laskavější, a až bude mít dítě, umožní jí dál studovat, byla hořce zklamána. Rodiče jí neodpustili – z různých důvodů.

Babička se cítila podvedena. Musela se vzdát příliš mnoha věcí, aby to dcera mohla někam dotáhnout. Nedopřávala si vůbec nic. Všecko, co v životě chtěla mít a pak z nějakých důvodů nedostala, to všechno se pokoušela vynahradit si na svých dětech. Pro děti by snesla modré z nebe – a dědeček stejně tak.

A teď? Najednou viděla, že její dcera Lena všechny ty

peníze na studium a hudební školení neuměla ocenit. Místo aby využila tak draze zaplacenou šanci, všechno propásla, vrhla se kolem krku prvnímu mláďenci a ke všemu nešťěstí si od něho dala „uplést“ ještě dítě! Veškeré úsilí bylo promarněno! A jako by toho všeho nebylo dost, Lena ještě zostudila celou rodinu. Lidé si na ni ukazují prstem: „Takže milostivá slečna dcera neudělala žádnou díru do světa!“ – „Takové břicho taky nemuselo stát tolik peněz!“ – „Tohle muselo přijít! Vy, se svou posedlostí vzděláním!“

Pro babičku Bertu to bylo určitě velmi kruté. Vždycky se náramně pyšnila svými chytrými dcerami. Kdekomu vyprávěla, že to právě takhle někam dotáhne a jednou to své staré matce dvojnásob, ba trojnásob oplatí. Pokud jde o mou matku, každému bylo teď na první pohled jasné, že z toho už nic nebude.

Dlouhou dobu se babička neodvažovala jít mezi lidi. Styděla se před příbuzenstvem, před sousedy i před přáteli, nesnášela, že vědí všechno líp, a nesnášela jejich rady, o něž se neprosila.

Veškerou energii věnovala doposud tomu, aby navenek vyvolávala a udržovala dojem spořádané rodiny. Vůbec jí nevadilo, že ji sousedé budou mít za nafoukanou paničku, která nosí nos nahoru. Dobře věděla, pro co a pro koho se tak lopotí.

Anebo to snad nevěděla?

Opravdu neměla babička Berta ani zdání, co se děje?

Vycházela hra na schovávanou jejího muže tak perfektně, že si nikdy nevšimla, co provádí s jejími dcerami?

Anebo to nikdy *nechtěla* vidět? Nechtěla snad nic vědět o jeho sexuálních výstřelcích s jejími děvčaty, aby nevznikaly hádky v domě?

Jinak by přece nemohla s takovým mužem setrvávat v manželství.

Nevěřím prostě tomu, že by o tom nic nevěděla! Matka si přece musí všimnout, že její dítě trpí. Matka přece vidí, že se její dítě změnilo, že má zničehonic neklidný spánek,

často pláče anebo krade či lže, musí vidět, že je někdo bije a ono má po těle modřiny... Matka musí tušit, co se před jejíma očima odehrává – a když to neví, pak to *nechce* vědět.

Snad proto, že se jí podezření zdálo až příliš obłudné, než aby je proti manželovi vyslovila?

Protože lhaní raději připisovala dítěti než otci?

Protože měla otce raději než dcery?

Protože by nemohla žít s mužem, který něco takového provádí? Vždyť s ním chtěla stůj co stůj žít.

Jsou tohle důvody, proč zavírá matka oči i srdce nad neštěstím svých dětí?

Asi to nikdy nepochopím, ačkoli na to myslím velmi často.

Lena nebo některá z jejích sester se zřejmě matce svěřily. Vím, že dítě nedokáže unést tajemství. Pokouší se je někomu sdělit. Dělá to v náznacích, vyjadřuje se beze slov, protože mu slova chybějí, žádné vhodné výrazy nemá po ruce. Neučilo se jim, protože nikomu asi nenapadne učit malé děti slovům jako pohlavní styk nebo sperma.

Dítě se dokáže vyjádřit obrazně anebo skutečnost naprosto nedostatečně opisuje. Ale ten druhý ho musí pochopit. Kdo mu nechce rozumět, může si snad namalovat, že má dítě bláznivou fantazii a vztahuje na sebe, co vidělo někde v novinách nebo v televizi.

Nikdy jsem nezjistila, co babička věděla a co si myslela. Dokonce i při procesu proti mému otci, při němž ji přes její vysoký věk vyslechli jako svědkyni, nechtěla nic vědět o tom, co se skutečně dělo. Stejně jako nikdy nechtěla připustit výstřelky vlastního muže se svými dcerami, popřela u soudu, že by mi byl otec nějak ubližoval. „Něco takového můj zeť prostě nedělá!“ řekla. A ještě k tomu dodala, že kdybych byla častěji dostala nějaký ten pohlavek, nikdy by to se mnou tak daleko nedošlo.

Aspoň při té poslední větě jí měla uváznout slova v hrdle. Výprasky u nás totiž byly na denním pořádku,

to vědělo celé příbuzenstvo stejně dobře jako sousedé – i ona.

Jsem přesvědčena, že babička Berta měla přinejmenším podvědomý silný pocit viny pro utrpení, které musela prožívat její dcera. Její city se pak vždycky vybíjely prostřednictvím dárek. Ať už vařila, pletla anebo dávala peníze – všechny ty dary byly vždy jedinou její možností, jak dát najevo náklonnost. Jsem si jista, že se babička odříkala tolika věcí proto, aby mohla pro své dcery udělat něco dobrého. Podle mého názoru se po celý život trápila, jak vyrovnat duševní a tělesné škody, které vznikly otcovým zneužíváním dcer a tím, že o něm sama mlčela, bezmocně je snášela a popírala. Byl to zřejmě boj, do něhož investovala všechny své síly.

Žádný div, že to pro ni bylo jako zánik světa, když moje matka otěhotněla. „Kdybychom tě ve čtrnácti vzali ze školy a poslali k běžícímu pásu, jako to dělají jiní se svými uličnicemi, přinesla bys aspoň domů něco prachů, místo abychom je na tebe pro nic za nic vyhazovali!“ trásla mou matkou a křičela, až z toho v uších zaléhalo.

Babička Berta opravdu není žádná důstojná matrona. Když má zlost, nezná pardon. Dovedu si docela dobře představit, jak asi řádila a dávala hlučně najevo, že má matka nedostávala dost často na zadek. Dodneška dává za pravdu podobným výchovným prostředkům.

I její manžel se zhroutil, když se dověděl novinku, že bude mít brzo vnouče – ovšem ze zcela jiných důvodů. Prostě žárlil. Cítil se být podveden či ošizen – co já vím. Ale jak se zdá, úplně zapomněl, že byla Lena jeho dcera. Pravděpodobně si připadal jako majitel harému a jeho favoritka se stala cizoložnicí.

Četla jsem v jedné knize Nathalie Schweighofferové („Ich war zwölf... Die erschütternde Geschichte eines sexuellen Missbrauchs“ – čes. „Bylo mi dvanáct... Otřesný příběh sexuálního zneužívání“), že otec, který zneužíval svou dceru, byl rád, když si našla přítele, protože tak měl volnost a případné těhotenství měl na koho

svést. Je možné, že můj dědeček očekával cosi podobného od vztahu mé matky k jejímu tehdejšímu příteli. Anebo – jako to bylo v případě otce Nathalie Schweighofferové – doufal, že cizí muž naučí dceru lepšímu prožívání sexuálních aktů, takže on sám z toho bude mít větší užitek než dosud.

Dědeček zemřel, když jsem byla ještě malé dítě. Nikdy jsem neměla příležitost mluvit s ním o jeho chování. Jak se však znám, nedokázala bych ho přimět k řeči ani v případě, že by tak brzo nezemřel.

Moje matka mi však přece odkryla karty. Jednou jedinkrát mi prozradila, že její otec ji zneužíval stejně jako později můj otec mne. O podrobnostech se tenkrát nezmínila, ty však jsem asi tak jako tak znala líp než ona sama. V podstatě jsem ani nechtěla o dědečkovi nic vědět. Chtěla jsem na něho zapomenout a také jsem to udělala.

Matka mi nikdy nevyprávěla, jak překonala měsíce do porodu. Nevím, jestli začala s nějakým dalším studiem, anebo zda na základě svého dosavadního vzdělání dostala zaměstnání. Víím jenom, že později, když jsme my děti už byly dávno na světě, vydělávala peníze jako kancelářská síla a že velmi dobře, rychle a bez chyb psala na stroji.

Postoj mých prarodičů k dceři, jež se dopustila poklesku, se nezměnil ani poté, když se Stefan narodil. Pořád pro ni platil zákaz vstoupit do jejich domu.

Ovšem dítě bylo zvláštním způsobem vlastně vítáno. Proč, to nedokážu říct s naprostou jistotou. V každém případě jsem se dlouhou dobu nemohla zbavit myšlenky – zvláště od té doby, kdy jsem od matky věděla, co s ní dělal její otec —, že Stefan je ve skutečnosti dítě mého dědečka, a právě proto ho děda akceptuje. Na fotografiích, na nichž je dědeček jako mladý chlapec, se nedá přehlédnout jeho podobnost se Stefanem. Kromě toho ti dva na sobě viseli. Mého bratra děda zbožňoval a naopak pro Stefana byl tím nejbáječnějším člověkem,

jehož časná smrt chlapcem otrásla. Přesto jsem nakonec ustoupila od myšlenky, že Stefanův dědeček je zároveň jeho otcem. Vždyť tu přece byl muž, který na bratra platil alimony. To by jistě nedělal, kdyby nebylo otcovství nezvratně stanoveno. Nebo snad ano?

Stále se mě ještě občas zmocňují pochyby. Byl vůbec proveden test otcovství? Anebo se tehdejší přítel matky spolehl na věrnost a důvěru?

Jak se sluší, moje matka se po Stefanově narození se svými rodiči nějak dohodla. Ačkoli sama nebyla v jejich domě vítaná a tak ztratila domov, mohl chlapeček přece jenom zůstat a dědeček o něho pečoval jako o oko v hlavě.

Moje matka byla – a to nám dětem znovu a znovu vysvětlovala — svým rodičům hluboce vděčná, že přes všechny starosti a zklamání, jež jim způsobila, dítě přijali. Věděla, že u nich bude o maličkého dobře postaráno. Jako chlapec se nemusel ničeho obávat.

Skutečnost, že vzali Stefana k sobě, byla pro matku o to důležitější, že si mohla konečně najít práci, z níž měla radost a jež jí otvírala perspektivy do budoucnosti. Přijala práci v jednom dětském domově.

Nevím, jaké tam měla úkoly. Snad ji vzali jako kancelářskou sílu. Asi to tak bylo, protože psala perfektně na stroji. Možná se starala i o děti. Později, když jsem měla potíže ve škole, vysvětlovala mé učitelce, že má jakési „ponětí o psychologii“ a že mě zvládne. To by nasvědčovalo, že snad pracovala jako pečovatelka nebo vychovatelka.

Moje matka – a vychovatelka dětí? Pro mne to dnes zní podivně, že by matka tenkrát měla děti ráda.

Pro ženu, kterou v dětství zneužívali, to však není nic tak zvláštního. Zním to z vlastní zkušenosti. Kdo jednou zažil, že každá něžnost, každé objetí dospělého ústí v sex a požaduje na této rovině odměnu, ten dvojnásob vnímá dětskou nevinost. Když dítě objímá a líbá, je to čisté, nenásilné, bez donucení a bez viny. Je to prostě jenom něžné a milé. Lépe to už nedokážu vyjádřit.

V každém případě jsem si jista, že matka byla v dětském domově šťastná. Mohla začít znova a dělat si plány do budoucna. Byla mladá, teprve něco málo přes dvacet let, byla hezká a chytrá. Proč by nemohla začít se vším od počátku?

Nevím přesně, kdy se moji rodiče seznámili. Muselo se to stát někdy mezi Stefanovým narozením v roce 1964 a jejich svatbou v létě 1966. Matka ještě byla v dětském domově, otec pracoval jako elektrikář silnoprůdař. V době svatby mu bylo třiatdvacet let, matce právě čtyřiatdvacet.

Když jsem tu pěknou štíhlou dvojici uviděla na fotografii poprvé, zpočátku jsem je ani nepoznala. Jak byli zamilovaní! A jak matka otce zbožňovala!

„Byl to její záchránce!“ řekla babička Berta, když mi obrázky ukazovala. „Musí být vděčná, že dostala takového roztomilého muže. Ženskou s nemanželským dítětem si jen tak každý nevezme. Ale tomu ty nerozumíš. Jsi ještě moc malá.“

Tenkrát jsem opravdu ještě nechápala, co by pro mou matku mělo znamenat, že se řádný zdravý mladý muž uvolil vzít si ji za ženu, ačkoli má nemanželské dítě, a jak má být vděčná. Vědomí vlastní ceny u sexuálně zneužívané ženy je naprosto zničeno. A jestliže ho vůbec aspoň částečně znovu dokáže získat, pak je to většinou úspěch za cenu mimořádného úsilí. Schopnost vynaložit takové úsilí snad matku v dětství zachránilo. Potom se však s nechtěným těhotenstvím a zhroucením vysněného světa všechno sesypalo jako domeček z karet.

Jednou mi řekla, že ji nemanželské dítě zatlačilo do naprostého odříkání, takže už nedokázala jednat svobodně. Nemyslím, že by se tento její výrok týkal jenom jejího ztraceného povolání, jehož nikdy nepřestala lito-

vat. Tím víc jsem si jista, že měla na mysli i své manželství.

Zamilovala by se matka do mého otce, kdyby ji jako „padlou“ dívku nepokládali za méněcennou? Anebo ho akceptovala jenom proto, že nemohla očekávat nikoho lepšího než bezvýznamného řemeslníka?

Někdy v době mezi lety 1964 a 1971 se otec účastnil mistrovského kurzu. Obchodní část při závěrečné zkoušce mu jaksi nevyšla, ale všechny ostatní předměty absolvoval s úspěchem. Vycházela snad ctižádost postoupit na post mistra a v budoucnu zastávat stále odpovědnější místa jenom z mého otce? Jako školák byl sice nadaný, ale jinak byl všechno možné, jenom ne pilný. To se otec tolik změnil? Anebo jeho nenadálá ctižádost pocházela od matky, která chtěla postupovat neustále výš a přesvědčit rodiče, že není neschopná? Honila moje matka tenkrát otce stejným způsobem jako později nás, děti, abychom se učily a ještě jednou učily?

Asi už se nikdy nedovím, co se tehdy v matce odehrávalo. Po pravdě se o to ani nesnažím. Ani snad tu ženu nechci beze zbytku pochopit.

Lena B. mě porodila. V mých dokumentech, které mi dodnes odmítá vydat, stojí psáno, že je má matka. Ale doopravdy není. Tato žena mě zradila, opustila a prodala. Zhanobila mě a využila. Bylo jí lhostejné, co ze mne bude. Dodneška mi přeje jen zlé, to nejhorší na světě. Ještě u soudu, když jsem se s ní – přestože byla spoluvinicí otce na mém neštěstí – setkala jako se svědkyní, křičela na mě v dlouhé chodbě, kde jsme čekaly: „Přeju ti, abys do konce života trpěla za to, co jsi nám tady provedla!“

Nic ji nepoučilo – nic z její vlastní minulosti, nic z mé. Za co bych ji měla mít ráda?

Za to, že na veřejnosti všechno popřela, když jsem jako malé dítě mluvila pravdu? Že mě nikdy nevzala do náruče a nikdy neukonejšila? Nikdy ji ani nenapadlo, aby se mě někdy zastala. Zato mě bila, rukama nohama do mne bušila, dokonce i na ulici.

Nenávidím ji a opovrhují tou ženou. V ničem nesmím být jako ona. Proč bych se tedy měla pokoušet, abych ji pochopila?

Jestliže o ní vyprávím, je to jen proto, že je částí mé minulosti a mých vzpomínek. Částí, které bych se z celého srdce ráda vzdala, kdyby to bylo možné.

Tento vnitřní odstup k matce byl nejspíš důvodem, že mi tenkrát naprosto nepřipadalo divné, když mi babička Berta nad otevřeným albem fotografií řekla, že můj otec se stal zachráncem její dcery Leny.

Pro mne byl otec mnohem víc než zachránce a pěkný muž. Pro mne to byl nejskvělejší člověk na světě, střed mého života, mé útočiště, má útěcha, má záštita. Milovala jsem ho, jako už nikdy nikoho milovat nebudu. A zoufale ho miluji ještě dnes.

Pro otce jsem nebyla žádným zklamáním, nepříjemným, nepovedeným, podvrženým dítětem. Pro něho jsem byla přesně tím dítětem, jaké si přál mít. Byla jsem jeho nejlepší, jeho jediná, jeho milovaný drahoušek. Ano, i to: jeho drahoušek.

Otcova láska mě zničila – vnějškově i vnitřně. Vypálila mi značku a navždycky mě poznamenala. A přesto bych byla bez jeho lásky své dětství nepřežila. Potřebovala jsem mít pocit, že mě má rád, abych vydržela, že mě matka nemiluje. Když mě držel v náruči, hladil a líbal, bylo mi jedno, že budu muset platit tím, co ode mne požadoval. On byl jediným dospělým, od něhož jsem měla podporu a něžnost. City, kterých mi bylo tak naléhavě zapotřebí. Jestli jsem jich vyžadovala víc než ostatní děti? To nevím. Víím jen, že jsem byla hladová, aby mě někdo hladil, vzal do náruče, něžně políbil. Pro život je to málo, pro smrt až příliš – žádná jiná měřítko jsem však nepoznala.

Láska, kterou mě otec zpočátku obdarovával a později doušek po doušku prodával, to nebyla otcovská láska. Ani úsměv, ani naslouchání, ani jediné něžné gesto – nic nebylo zadarmo. Za všechno jsem musela platit.

A já jsem si zvykla za to platit — z vděčnosti, z povinnosti.

Ne, to nebyla otcovská láska. Pochopila jsem to už dřív. Byla to však jediná láska, jaké se mi mohlo dostat.

Kdyby mě matka milovala, kdyby se pro mne aspoň jednou vzbouřila, vím, že by se všechno odehrálo jinak.

A přitom mezi rodiči začínalo všechno tak slibně! Brali se opravdu z lásky. Žádné dítě na cestě, pražádné donucení. Vše probíhalo v naprosté počestnosti.

Otec matku zbožňoval. Vůbec mu nevadilo, že si přivádí do manželství dvouletého syna. Naopak si matky vážil, protože malého nejen neodložila, ale nedovolila ani adopci navzdory všem potížím – že byla zkrátka pevná. Otec v tom viděl důkaz, jak je jeho žena zásadová a jak miluje dítě. A aby jí dokázal, že miní sdílet její rozhodnutí postarat se o dítě, přijal Stefana do rodiny jako plnoprávného člena a umožnil dokonce, že chlapec mohl přijmout jeho příjmení. Nemanželský porod mého bratra a matčina hanba tím byly jednou provždy vymazány.

Tedy žádný div, že prarodiče vystavěli otci v duši oltářiček a rozplývali se vděčností, neboť jejich dcera Lena, černá ovce rodiny, se svým sňatkem stala opět jednou ovečkou ze stáda, prošla očistnou lázní a byla opět bílá jako lilium.

I moje matka za to odváděla otci penzum lásky nebo vděčnosti. Copak by se odvážila svému obdivuhodnému manželovi říct někdy ne, mít jiné mínění než on? Copak nemusela žít ve věčném strachu, že ho ztratí, neboť si přece nezasloužila takového muže, jako byl on?

Naproti tomu otci nebyla vděčná oddanost a otrocká láska manželky pravděpodobně vůbec nápadná. Byl od svých sester a matky zvyklý obdivu – četly mu v očích všechna jeho přání. Myslím si, že mu nikdy ani na chvílku nenapadlo, že by ho jeho manželka také někdy nemusela obdivovat a mohla nesouhlasit s jeho názory.

Pro něho byl opak samozřejmostí. Jinak to ani neznal a nechtěl.

Když se mnou byla matka půl roku po svatbě těhotná, otec ji pýchou a láskou nosil takřka na rukou. Zdálo se, že se mu všechno daří, dokonce i plánování rodiny. Teprve druhé dítě, a v tom byli oba vždycky jednotní, učiní jejich malou rodinu úplnou.

A tak rodiče překypovali manželským štěstím, zatímco já jsem se buněčně dělila, způsobovala matce každé ráno nevolnost a v temné sluji jejího lůna pocítovala naposledy ve svém životě bezpečí...

Už před mým narozením bylo naprosto jasné, že jsem byla svého druhu majetkem. Matka mě ve svém břiše produkovala jako dar pro svého manžela.

Vím, že je to jen fráze. Normálně znamená, že matka pojímá otce do souručenství, které už před porodem vytvořila se svým dítětem. Jako každý, kdo přijímá hodnotný dar, je pak otec za něj odpovědný a zavazuje se, že se o něj bude starat, aby se mu neublížilo.

Pro své rodiče však jsem se stala dárkem i v užším slova smyslu. K dítěti, jež si má matka přivedla do manželství, chtěl mít otec ještě své vlastní dítě, dítě z jeho masa a krve.

„Jedno pro tebe, jedno pro mne,“ říkal a usmíval se. Jenomže to vůbec nebyl vtip.

Jak reálná byla ona myšlenka daru, to se ukázalo hned na mém jménu. Jmenuju se Monika. Rodiče jsou přísní katolíci a aktivní členové církevní obce, takže pro ně přicházelo v úvahu pouze jméno nějakého světce. Přesto pro mne jméno Monika nevybrali pro jeho libozvučnost anebo že se s mou patronkou pojí nějaký mimořádný příběh. Kdepak, jmenuji se Monika, protože je to jediné jméno světce ženského pohlaví v oficiálním katolickém rejstříku jmen církevního roku, které stojí v bezprostřední blízkosti data otcova narození – slaví je pátého května.

Kdyby bylo nějaké dívčí jméno u data pátého května, byli by mě rodiče samozřejmě ochotně pokřtili právě jím.

Nějak se však stalo, že jsem byla od samého počátku naladěna na odpor. Nepřišla jsem na svět blaženého měsíce máje, abych obšťastnila otce k jeho narozeninám, nýbrž kalného, sychravého zimního dne, bezprostředně po Mikuláši. Dokonce jsem odepřela otci i své jmeniny – rozcházel se s datem jeho narozenin o čtyřicet hodin.

Když jsem si to někdy v teenagerském věku poprvé uvědomila, začala jsem své jméno mít ráda. Utěšovala jsem se představou, že tyhle časové posuny symbolizují můj odpor proti tomu, abych byla zcela vstřebána životem otce a tak i zničena.

To ovšem na názorech otce nic nezměnilo. V jeho očích jsem přišla na svět jako jeho vlastnictví. Byla jsem zkratka jeho výtvor. Patřila jsem mu. Bez něho jsem nic nebyla a nic jsem neměla, dokonce ani jméno ne.

Často mi babička Berta a teta Inge vyprávěly, jaká skvělá slavnost se konala při mém křtu. „Jako kdyby se narodila princezna!“ vzpomínala sestra mého otce. „První děvče v rodině. Všichni měli kluky, a pak si přijde zrovna náš junior a dokáže něco tak sladkého, jako jsi ty. Copak to není důvod k pořádné oslavě? Konala se dvakrát, co povídám, pětkrát ztřeštěnější oslava než u kluků. Byli jsme z toho všichni úplně na větvi, takovou jsme měli radost.“

„Tenkrát jsi ještě byla pěknoučká,“ říkala babička. „Roztomilá žabka, něco k zulbání, tlustoučký andělíček. Šatičky ke křtu jsem ti sama ušila a obháčkovala. Celé týdny jsem se s tím párala. To jsem si nedala vzít. Vypadala jsi v tom báječně s těmi svými velikými modrými kukadly. Kdo by byl tušil, že z tebe jednou bude takové slonbidlo, které bude nosit boty čtyřiačtyřicítky!“

Tlustoučký andělíček a – slonbidlo... Podle matky a babičky Berty jsem vůbec nebyla dítě na ukazování. Styděly se vyjít si se mnou v kočárku, s takovým boubeláčkem. V prvních měsících po narození to ještě šlo. Bylo chladno, jako bývá v zimě. Mohly mě pořádně obléct

a přikrýt. Když někdo do kočárku nakoukl, viděl na polštáři jenom obličej-měsíček. Než přijde jaro, myslela si matka, budu snad o maličko míň tlustá.

Přišlo jaro – a faldíčky ze sádla tu pořád ještě byly. V době, když se děti mého věku proměňují v lezouny, nejevila jsem k tomu pražádný sklon. Raději jsem se po podlaze koulela – i tak jsem se dostala k cíli. Rovněž se mi nezdálo, že jsou nohy dobré k něčemu jinému než k prohlížení a hraní, a to ještě v době, kdy se stejně staré děti sousedů a přátel mých rodičů už učily běhat. I na sezení jsem byla viditelně líná nebo moc tlustá anebo obojí dohromady.

To všechno však otci nevadilo. „Ale jděte, prosím vás,“ říkal. „V naší rodině jsou všechny děti velké a těžké. Bude to zkrátka trvat o chvílku déle, než jí svaly zesílí.“

Nosil mě v náruči. Mazlil se se mnou. „Pojedeme na koníčku, pojedeme na koni,“ zpíval mi písničku a stavěl z kostek věže, které jsem zas oběma rukama bourala.

Když někam jel, vždycky mi něco přivezl. A bylo mu docela jedno, jestli jsem při jeho návratu spala nebo mě krmili – vždycky mě vzal na ruku, políbil a díval se, zda mám radost z jeho dárku.

„A co já?“ ptávala se matka, která ho pozorovala. „Já si nezasloužím nic?“

„Jak by ne, pusu!“ říkal otec a druhou rukou ji objal. „To nestačí?“

Dnes si myslím, že už tenkrát na mě matka začínala žárlit.

Anebo je to možná tak, jak řekla jedna má přítelkyně, když jsem jí o tom později vyprávěla: že se totiž matka už tenkrát pokoušela otce ode mne odvrátit, protože měla z jeho lásky ke mně strach? Možná se v ní probudila nedůvěra – a současně snad byla plná starosti a ostychu, že si vůbec připustila podobné myšlenky a byla nespravedlivá k tak skvělému manželovi a otci?

Sama takový strach nepozorovala – ani ve svém dětství, a později už vůbec ne. Spíš se začaly množit jisté poznámky, které matce uklouzly při hádce nebo v zlosti

– nasvědčovaly, že se ode mne už v prvních dvou letech mého života začala víc a víc odtahovat.

Málokdy mě zvedla do náruče, když jsem chtěla, aby mě vzala na ruku, a natahovala po ní ručičky. Zpravidla zavrtěla hlavou a řekla: „S tím si na mě nepříjdeš! Zvedni už konečně ten svůj tlustý zadek a pohni se!“

Když přicházeli přátelé, matka mě většinou někam schovala. Bylo jí trapné, když někdo pronesl úštěpek, že jsem pořádně oplácaná, anebo jí radil nějakou dětskou dietu. A ke všemu neštěstí to vypadalo, že jsem špatná nejenom po těle, ale i na duchu. Trvalo totiž dlouho, než jsem začala mluvit.

Jenom otec mi rozuměl. Dokázala jsem se s ním domlouvat posuňky a dětským žvatláním.

Před lety mi moje nejmilejší teta Inge řekla, že se otec v mé řeči vyznal tak dokonale a tak si se mnou dovedl „povídat“, že se všichni váleli smíchy. Všichni, jenom matka ne. Ta si přála, abych mluvila normálně. Jenomže řeč se mnou nikdy neprocvičovala, vyprávěla teta...

„Normální dítě se učí mluvit samo,“ řekla jí matka jednou. „Myslíš, že nemám nic lepšího na práci, než jí všechno předžvýkávat? Moni je umíněnek, nemluví prostě proto, poněvadž vidí, jak bychom byli rádi, aby mluvila. Ale já se kvůli tomu nenechám znásilňovat. A už vůbec ne malým dítětem.“

Teta Inge na to sice měla jiný názor než matka, ale už o tom s ní nemluvila. Nemínila se míchat do rodinných záležitostí mých rodičů, ačkoli jí nezůstalo utajeno, že to u nás jde s požehnáním v domě pořád z kopce.

Matka byla opravdu všechno možné, jen ne dobrá hospodyně. Odkud taky? Jako děvče vlastně v domácnosti pomáhat nemusela, protože jí babička snesla všechno k nohám, jen aby měla dcera víc času na učení. Teď, když byla matka odkázána na sebe, vykonávala veškerou domácí práci s naprostou nechutí. Už v prvních měsících manželství, když se ještě poctivě snažila, chaos v domě jen narůstal.

Kromě toho i otec byl přinejmenším stejně rozmazlený jako ona. Vždycky ho doslova obskakovali. Vždycky měl po ruce čerstvě vyžehlené košile a kalhoty, byt jako klíčku, perfektně prostřený stůl – to všechno bral zcela samozřejmě. Že jeho manželka takové požadavky nedokáže naplňovat, bylo pro něho nepříjemným překvapením.

Bezradně si stěžoval sestře Inge. Ta ho však uklidnila. „To se poddá,“ řekla mu. „Všechno je pro ni ještě příliš nové. Musíš jí trochu pomáhat, ukaž jí, jak to má dělat. Já jí taky pomůžu a bude to pěkně klapat. Uvidíš, že se všechno rychle naučí.“

Bohužel se ukázalo, že matka příliš chápavá není. Stále častěji a stále samozřejměji jí teta vypomáhala, aby byl zmatek v domě aspoň trochu snesitelnější. Dokonce někdy zaskakovala i matčina matka, babička Berta.

Přesto byl otec pořád nervóznější a ztrácel trpělivost, když zas nebyly nikde k nalezení čisté ponožky, ve skříni vyžehlené košile a po celé týdny nikdo nevyčistil vanu.

A matka se cítila být nemohoucí – anebo zatlačena do role neschopné ženy. Manžel do všeho rýpal a její vlastní matka ji varovala: „Jestli se nevzpamatuješ, on tě prostě nechá. Pak poznáš, co to znamená zůstat sama a mít na krku dva uličníky! Takovéhle turecké hospodářství si žádný muž nenechá dlouho líbit.“

Matku ani ve snu nenapadlo, že by babička neměla pravdu. Dostala se pod psychologický tlak. Nedošlo jí, že by mohla být hodna lásky i přes své slabosti. A také si nedovedla představit, že by ji měl otec rád jen pro ni samu – nejenom jako hospodyně. Stále častěji a stále s většími obavami sama sobě předhazovala své chyby.

Bylo náhlední, že Stefan pro matku vůbec neznamenal bod k dobru. Otec ho sice akceptoval, ale nezbožňoval ho jako mne. Vždyť to nebyl *jeho* syn. Když jsem se narodila, projevalo se to naprosto zřetelně.

A já? Já jsem také nebyla supervýkonem, který by napravil všechny ostatní minusové body. Se mnou nikdo nic nevyhrál. Počáteční radost brzo překonalo zkla-

mání. Kdo jednou uviděl mne, lenochoda kulatého jako mopslík, tomu ani nenapadlo závidět otci ženu, která ho obdařila takovým skvělým exemplářem dcery.

V mé matce, která byla v dětství oblíbena vždycky jen pro svou postavu a pro svou výkonnost, ale nikdy jakožto komplexní osobnost, musela taková bilance manželství vyvolat paniku. Dovedu si představit, jak děsivý strach se jí musel zmocňovat, že s ní bude jednoho dne otec naprosto nespokojený, přestane ji milovat nebo ji dokonce opustí.

Čím byl její strach větší, tím nesnesitelnější pro ni muselo být, že mě má otec bláznivě rád. Matka se nikdy nedověděla, jestli otec miluje ve své malé dceři normálně jenom své dítě, a ne ženu, a tak mě chápala jako svou ženskou konkurentku. Bála se, že ztratí vlastního muže skrze dceru.

Aby tomu zabránila, napadly jí dvě věci. Především značně vystupňovala sexuální život, aby svého manžela nezklamala aspoň v onom bodu. Věděla, že na tomto poli může podat mimořádné výkony. Věděla také, že právě ta věc je jako stvořená, aby si jí koupila i lásku. Když nastaly ve všech ostatních oblastech problémy, muselo to aspoň tady stoprocentně klapat. Tak se stal sex pro matku vysvědčením o jejích schopnostech. Snad si to ani neuvědomovala.

Z vlastní zkušenosti vím, že matka prožívala lásku vždy jenom fyzicky, takže ji jenom fyzicky dokázala dávat najevo. A protože znala lásku jenom v podobě sexu, viděla jedinou možnost: nabídnout manželovi víc než doposud právě v sexuální sféře, má-li mu dokázat, že ho miluje. Žádnou jinou možnost neznala.

Druhou záchrannou kotvu pro své manželství spatřovala v dalším dítěti. Chtěla jím otce svázat s rodinou ještě těsněji, než tomu bylo doposud, aby mohla bezpečně stavět na faktu, že teď ji prostě už nemůže opustit.

Ve svém zoufalství a obavách se radila se svou matkou. Nevím, zda jí vypověděla celou pravdu a svěřila se jí, že na mne žárlí. V každém případě mi jednou babička

Berta řekla, že matka byla s mým druhým bratrem těhotná jenom proto, že já jsem otce zabrala úplně pro sebe.

V podstatě to tedy znamená, že se pokusila, aby se otcova láska přenesla ze mne na nové dítě, abych už přestala být centrem jeho pozornosti.

Opravdu věřila, že tím pro sebe něčeho dosáhne?

Bratr Stefan a já, domácnost a manžel, který chtěl být obsluhován jako král – to už bylo mnohem víc, než mohla matka zvládnout. Novým těhotenstvím definitivně překročila hranice svých možností.

A přece objevila prostředek, který v budoucnosti používala vždy, když jí něco přerůstalo přes hlavu anebo ji nebavilo: prostě onemocněla, takže se musela šetřit.

Celá rodina pochopitelně byla ochotna brát na mou ubohou matku ohled. Především teta Inge, ale i obě babičky si k sobě brávaly děti, jak často bylo třeba. A také při nákupu nebo při úklidu zaskakovaly stále častěji, protože i matka stále častěji potřebovala klid.

Mohla se tak přes den po celé hodiny šetřit a odpočívat, takže večer byla fit pro otce. A tomu se ovšem mohlo jenom zamlouvat, že jeho mladá žena tu byla celá pro něho. Že jeho sestra mezitím obstarává polovic domácnosti, to pro něho vůbec nestálo za řeč. Ostatně to tak vždycky bylo, že pro něho sestra udělala, co si usmyslel. Proč by to tak nemohlo být i nyní?

Otec dělal všechno, aby odvedl svou milou manželku od jejích problémů, aby přišla i na jiné myšlenky a aby nezakysla uprostřed čtyř stěn. Bydlel od dětství stále v jednom městě, takže je znal jako své boty. Někde se vždycky něco dělo, a když si chtěli rodiče někam vyrazit, nemohli si nikdy stěžovat na nedostatek společnosti.

Babička Berta si mohla prsty ušít, jen aby měla matka pěkné šaty do společnosti. Na dceru sice šila odjakživa,

ale teď musela dělat hotové zázraky, protože se matčino břicho z týdne na týden víc a víc kulatilo.

Když se narodil Boris, můj druhý bratr, bylo mi skoro na den devatenáct měsíců. Teď už jsme bydleli ve společném dětském pokoji tři.

Jen s námahou se matka dokázala starat o výchovu nás tří. S vedením domácnosti to šlo od deseti k pěti. Peníze byly nedostatkové zboží. Zato večer na rodiče přicházelo „svědění“. A v takových chvílích jsme my děti byly silně na obtíž.

Teta Inge neměla vždycky čas na nás dohlédnout. Její vlastní děti sice byly starší než my, ale pořád ještě malé, takže příliš často u dětí svého bratra vypomáhat nemohla.

Také babička Greta mívala po večerech vlastní plány a pražádnou náladu hlídat vnoučata. Její manžel, tedy otec mého otce, zemřel krátce po svatbě mých rodičů. Babička po jeho smrti velmi trpěla, ale pozvolna si pak vytvořila svůj vlastní život. To jsem na ní později vždycky velice obdivovala. Byla mi vzorem svou duchovní i tělesnou pružností. Zdála se mi mnohem mladší a živější než má matka, která mi svou netečností připadala jako živá mrtvá.

Když neměla rodina mého otce večer čas, aby na nás dohlédla, odváželi nás rodiče k babičce a dědečkovi do Essenu. Po nějakou dobu to tak fungovalo, ale za krátký čas jsem vždycky spustila srdceryvný brekot, když jsem u nich měla spát.

Hlavně první plačtivá scéna se vryla celé rodině do paměti. Se smíchem mi o ní vyprávěla teta Inge, babička a matka na to vzpomínaly rozlíceně a se vztekem, otec se pyšně nadýmal.

Rodiče šli toho večera na party v přátelském kruhu. Protože se dalo předpokládat, že se dostanou do postele až na druhý den ráno, z praktických důvodů nás děti nakrátko odstěhovali. Což ovšem pro nás nebyla žádná novinka. Nová byla jenom scéna, kterou jsem předvedla, když jsem měla jít spát.

Babička Berta si hleděla nejdřív Borise, kterému bylo teprve pár neděl, a všímala si přitom i Stefana, který hrdě prohlásil, že už je dost starý, aby se o sebe postaral sám.

Mezitím měl dědeček na starosti mne. Posadil mě na hrníček, koupal mě a natíral krémem. Nakonec mě odnesl do postele.

A v tu chvíli jsem spustila křik. Vlastně to ani nebyl křik, byl to *řev*. Řvala jsem, že jsem ani nemohla popadnout dech a začala modrat. Řvala jsem, ačkoli se mě můj starší bratr pokoušel utišit a babička, napůl zděšená, napůl vztekklá, mnou zatřásla. Nepřestávala jsem ječet – až konečně přišel otec. Teprve v jeho náruči jsem se cítila bezpečná.

Babička Berta ho vytáhla telefonem z party, protože měla strach, co si budou myslet lidé v domě, když u ní v bytě někdo křičí, jako by ho nabírali na vidle. „Měl bys jí už konečně naplácat na holou!“ hudrala, když rozzuřený a zároveň postrašený otec vpadl do dveří. „Jestli s tím neuděláš rázně konec, omotá si tě brzo kolem prstu!“

Ale otec mi nenaplácal. Můj pláč a mrňavý sešklebený obličej ho vzaly za srdce a zároveň se vyplašil. „Copak se děje, tatínkův andílku?“ zeptal se mě. „Stalo se ti něco?“

Jenže já jsem neodpovídala. Jak jsem popadala dech, nedokázala jsem ze sebe vypravit jediné slovo, dokonce ani svou tehdejší dětskou hatmatilkou.

Vysvětlit to nedokázala ani babička. Děda nepromluvil ani slovo. Stefana držel v náruči. Musel to být na nás dojemný pohled.

Otec mi sáhl na čelo. Bylo horké a vlasy jsem měla spleené potem. Je možné, že jsem se dokřičila do nemoci! Otec měl pořád ještě zlost. Musel kvůli mně odjet z pěkné oslavy a huboval mě, prý má matka pravdu, že jsem opravdu paličák. Ale byl i dojat, jak moc jsem ho postrádala a jak jsem se ihned uklidnila, když mě vzal do náruče.

Pak ale zjistil, že se ani od něho nedám uložit do postele u babičky a dědečka, a rozhodl se, že mě zkrátka

vezme k přátelům. Usnula jsem už v autě. Stačilo, abych byla v jeho blízkosti, a hned se mi klížila víčka.

Ty krásné časy, kdy mohli klidně mé bratry a mne odvézt k přátelům nebo k příbuzným a prožít pěkný večer – ty časy pro mé rodiče vzaly konec. Definitivně!

Pro mne skončilo i mnoho jiných věcí, ale to věděla nanejvýš matka. Ta však mlčela.

Od mé první „řvavé orgie“, jak tomu říkala babička Berta, to měli rodiče těžké. Celovečerní posezení odpadávala častěji než dřív, protože jsem trpěla silnou nespavostí dokonce i doma. Většinou jsem spustila křik už ve chvíli, kdy mi zhasínali světlo, abych spala.

„Co to s ní je?“ ptal se otec.

„Co by s ní bylo?“ odpovídala matka otázkou. „Spousta malých dětí má strach ze tmy. Nejlíp, když jí dáš k posteli noční lampičku, a pak zas bude usínat klidně.“

Matka měla pravdu. Slabé světlo potlačilo můj strach. Instinktivně jsem spojovala to, co mě u prarodičů děsilo a působilo bolest, s temnotou, v níž se mi to stávalo. Pokud kolem mne bylo aspoň trochu světla, usínala jsem jako dřív. Ale už nikdy jsem nespávala souvisle. Vždycky jsem se v noci probouzela s křikem a chtěla, aby mě otec ukonejšil.

Tahle změna se rodičům samosebou naprosto nelíbila. „Zatracený řev!“ láleřil otec. „Má to snad znamenat, že se nedá nic dělat?“

„Malé děti v jejím věku začínají mít všelijaké sny,“ odpověděla matka. „Co proti tomu dělat? Nemůžu na tom nic změnit!“

„Jak to – nemůžeš? Umíš zacházet s dětmi, anebo neumíš? Koukej ji to odnaučit – a honem!“

„Když se kolem ní nebudeme pořád točit, odvykne tomu sama,“ řekla na to matka. „Je strašně zhýčkaná. Při každé příležitosti ji taháš na rukou. Kdybys mě aspoň jednou poslechl...“

„Kdo tady vychovává děti?“ zlobil se otec. „Ty – nebo já? Kdo tady pořád prohlašuje, jak to perfektně ovládá? Já snad?“

Matka na to nic neřekla, ale její láska ke mně tímhle fiaskem určitě nevzrostla.

Teta Inge mi často vyprávěla, co práce jsem jako malé dítě dala. Rodiče si ze mne často už zoufali. Stefan byl hodný jako beránek. Kam ho posadili, tam se choval tiše. Ale já? Bylo úplně jedno, kde jsem, u příbuzných nebo známých – pokoj ode mne měli jen do chvíle, kdy mě někdo chtěl uložit ke spánku. Pak jsem řvala a řvala na celý svět a nepřestávala, dokud nevešel do dveří otec a nevzal mě do náruče.

Nakonec se smířil s faktem, že si mě nikdo u sebe nechce nechat. Zvykla jsem si usínat kdekoli: i v hospodě, pod stolem nebo v koutě, jen když seděl někde nablízku.

Matka mi to však nikdy neodpustila. Chtěla si občas vyrazit, pobavit se, mít něco ze života, aspoň na pár hodin se vytrhnout z té maloměstské klece. Kromě toho musela stále častěji od otce vyslechnout, že to s jejím vychovatelským uměním není nijak valné.

Jediné východisko, které jí napadlo, bylo, že mě při každé příležitosti brala do Essenu ke svým rodičům. Babička pro ni vždycky udělala všechno; dokáže tedy pořídit i s takovým křiklounem, jako jsem byla já. Matku ani za mák nevystrašilo, že jsem se rozplakala a chytala se otce, sotva jsem uviděla dům prarodičů. A nedělala si starosti ani s tím, co mi takovými návštěvami může přivodit. Hlavní bylo, že dosáhla, čeho chtěla. Hlavní bylo, že nyní byl manžel opět spokojen.

Tehdy ovšem otec absolutně nic nechápal. Viděl jenom na vlastní oči, že už dědův pokus přivítat mě způsobil mou paniku. A viděl také, že nechci, aby mě dědeček choval v náruči ani na klíně. Ale proč?

„Radši ji k nám už vůbec nevoďte,“ řekla babička. „Ona nás prostě nechce. Pro milostslečinku asi nejsme dost dobří.“

„Nesmysl,“ odporoval otec. „Vždyť je ještě malá. Pro ni je jenom těžké odtrhnout se ode mne.“

„Nesmíš ji tolik rozmazlovat!“ rozkřikla se matka. „Ona moc dobře ví, že jsi měkký jako z vosku. Dělá si s tebou, co chce. Je to jako při prvním dnu v jeslích. Většina dětí ječí a chce zpátky k matce, když odchází. Pak se octnou samy s vychovatelkou a ostatními dětmi a všecek smutek je najednou pryč. Děti rychle zapomínají. Pár slziček není nic tak strašného.“

Otec tomu všemu tak doslova nevěřil. Hněval se, že jsem ho rozzlobila – ale současně mě i litoval a kromě toho se dojímal, jak rád ho má jeho andílek!

Přesto se však vzchopil a brával mě opět k babičce a dědečkovi. Ostatně matka pracovala v dětském domově. Musela nejlíp vědět, co je pro její dceru dobré.

Tak se stalo, že jsem znovu a znovu musela spávat v Essenu. Ačkoli jsem pokaždé křičela a hořce plakala, nic to nepomáhalo: rodiče prostě odjeli a nechali mě tam. Dohlížel na mě dědeček.

Přála jsem si zapomenout na jeho ústa páchnoucí doutníkovým kouřem, na jeho bradu, která mě škrábala, i na jeho ruce, jež byly tak hrubé a způsobovaly mi bolest, když mě hladily a tiskly. Ještě dneska se mi dělá špatně, když někdo v blízkosti kouří doutník anebo když nějaký tlustý starý muž páchne chladným kouřem.

Ty hrozné obrazy vzpomínek v mé paměti! Nechci je! Pryč s nimi! Jenomže se vynořují vždy nanovo. Dědeček s rozepnutými kalhotami před mým obličejem. Così v mých ústech, co mě div neudusilo. A pořád ten zlý, drsný hlas, jehož jsem se bála: „Ticho! Nebo se bude dědeček zlobit!“

Jednou v zimě jsem se vracela nemocná z návštěvy v Essenu. Jako vždycky si pro mne přijel otec. Jako vždycky jsem se k němu přitulila a z radosti ho objala. Všechno vypadalo jako jindy. A přesto jsem ještě téhož večera začala zničehonic lapat po dechu a rozkašlala se jako nikdy předtím. Otec mi později vyprávěl, že záchvat

přišel bez jakékoli předzvěsti. Zpívala jsem s ním písničku na dobrou noc, pomodlili jsme se – a najednou mě ten náraz v posteli posadil a rozkašlala jsem se. „Jako řeznický pes,“ řekl otec, „dutě a strašně nahlas.“

Ale nejvíc ho postrašil můj dech. Tak usilovně jsem lapala po vzduchu, že mi všechna žebra vystoupila a břicho splasklo jako prázdný měch.

Konečně přišla matka s knihou o dětských nemocech. „Zřejmě záškrt,“ usoudila. „Už jsem zavolala doktora. Píše se tu, že napadá hlavně silné, překrmené, často taky otulé děti. Neříkala jsem ti už tolikrát, že je Moni moc tlustá?“

Lékař tu byl za chvíli. „Se záškrtoým kašlem nejsou žádné žerty,“ prohlásil a důkladně si poslechl mé plíce. „Maličká musí do nemocnice. Jinak nemohu převzít odpovědnost. Jsou případy, kdy může záškrt skončit náhlou smrtí dítěte. Nechci žádné riziko. Vaše dcerka je moc malá na léčení doma. Pojďme, je to naléhavé!“

Do té doby jsem bývala přes noc mimo domov jen v nutných případech. Cítila jsem se bezpečná jenom mezi čtyřmi stěnami u nás doma. A přesto bylo tentokrát odloučení těžší nikoli pro mne, ale pro rodiče, kteří mě jindy ochotně odložili. Byla jsem příliš zaměstnána dýcháním a snahou o přežití. Vůbec jsem si neuvědomovala, co se děje, tak prudce mě dusil záchvat záškrtu.

„Byla jsi tak mrňavoučká v té cizí posteli,“ řekl mi otec jednou, když mi vypočítával, kdy a jak často pro mne něco udělal, zač bych mu měla být vděčná. „Kolem se motala spousta lidí, každý od tebe něco chtěl, kdekdo tě ohmatával. Měl jsem obrovský strach. O tebe, o mého andílka. Co bych si bez tebe počal!“

Ano, otec si nedovedl představit, jak by beze mne žil. Tím méně jsem dokázala být já bez otce.

Bylo mi asi deset, když vyprávěl o mém záškrtu. Naléhavě se mě vyptával, jestli cítím, jak je šťastný, že mě má. A jestli ho mám taky tak ráda, jako má on mne. Jeho ruce byly všude po mém těle. Byla jsem unavená, strašně unavená, ale nemohla jsem usnout. Když mi spadla

víčka, dostala jsem štulec. A tak jsem víčka od sebe odtrhla – a pak jako by mi je někdo nahoře a dole přišíl. Kdybych byla raději tehdy při záškrtu zemřela!

Nemocnici, kde jsem tenkrát ležela, už přestavěli a rozšířili v moderní kliniku. Jsou tam uloženy i moje nálezy, které převzalo nové zařízení s ostatními archivními materiály. Kromě jiného dokládají, že jsem musela na klinice zůstat celé čtyři neděle.

Byly to týdny, které mému vývinu přinesly mohutný skok vpřed. Nevím, jak k tomu došlo, ale v té době jsem se naučila nejenom běhat, ale i mluvit.

Teta Inge mi často líčila, jak tenkrát má proměna zapůsobila na rodinu: „Když tě tam odvezli, vypadala jsi jako jeden z těch malých nahatých andílků v kostele: faldíčky a dolíčky – celá jsi byla nakynutá. Však tě máma nějak krmila! Sotva jsi pípla, hned ti ucpala pusku něčím k jídlu. Dobrá, dobrá, nic jsem neřekla. Na každý pád jsem ovšem měla dojem, že máš ke svému tělu moc malé nohy a že tě nikdy neunesou. Jenomže lidé v nemocnici hned věděli, kde je zakopaný pes. Pokud vím, první dny jsi dostávala jenom výživný roztok nebo léčebnou stravu. A pak ti nasadili dietu. Malé děti hubnou rychle. Když už jsi byla natolik v pořádku, žes mohla zase domů, byla jsi o hodně štíhlejší. V nemocnici jsme tě nesměli navštěvovat. Lékaři to zakázali, protože jsi strašně plakala, když tatínek odcházel. Mysleli si, že by tě rozčilení příliš zatížilo – a kvůli tvé těžké nemoci museli být moc opatrní. Proto jsme byli tak překvapeni, když ses vrátila z nemocnice, jak moc jsi se za těch pár dní změnila.“

Tenkrát si pro mne přijely teta Inge s matkou. „Byly jsme z toho moc rozčilené,“ vyprávěla často teta. „Zaklepaly jsme, pomalu jsme otevřely dveře – a to už jsi nás uviděla i ty. Stála jsi u stolu a hrála sis. Najednou jsi se rozběhla kolem stolu – a rovnou k nám! A přitom jsi nahlas a zřetelně volala: Máma! Máma! Moje máma! A maminka tě popadla do náruče a pak jsme všechny tři brečely radostí.“

Od té doby jsem tedy mluvila. Místo jednotlivých slov jsem vytvářela hned celé věty. Nikomu nevadilo, že jsem šišlala a někdy se i zakoktala. Všichni měli radost, že vůbec něco říkám. Zřejmě si mysleli, že časem přestanu šišlat sama od sebe. Spousta dětí šišlá, když se učí mluvit.

Neviděla jsem tenkrát na svém defektu nic tak nepřijemného. I otci připadalo ohromně milé, jak jsem mluvila. Rád mě napodoboval – k mému zármutku to později přešlo i na mé bratry. Slovní hříčky jako: „Moni, řekni hezky: Na ubrus se vysypala sůl,“ byly na denním pořádku. Asi právě z toho důvodu, že se tím otec náramně bavil, jsem nepřestávala šišlat. Udělala bych všechno, aby mě měl rád. *Úplně* všechno.

Jak bylo řečeno, tehdy jsem začala i běhat. Bezpochyby jsem byla váhavý střelec, jak se říká, ne však opožděná, což mi matka vždycky předhazovala. Dohonila jsem teď všechno, co jsem do té doby zameškala. Byla jsem zdravá, pěkná holčička, zvědavá na svět.

Otec měl radost, že se tak dobře vyvívám. Takže se můj bratříček neposunul na mé místo, jak matka plánovala a očekávala. Otec ho sice měl rád a ochotně se jím zabýval, ale jeho miláčkem jsem zůstala já. To se ví, se mnou se toho už dalo podnikat mnohem víc než s malým Borisem. Otec si se mnou hrál a mazlil se jako dřív. A jako dřív jsem byla pořád jeho andílek.

Zato matka ke mně byla stále odmítavější. Objevila, že jsou její synové tisíckrát lepší než její hloupá dcera. Když chlapci přišli na svět, nebyli ani tlustí, ani nebyli líní na krok. Jenom ten starší se narodil jako nemanželský – a byla to jeho chyba, že ztroskotaly matčiny plány do budoucnosti. Byl však zdravý jako buk a nedělal jí nikdy ostudu. A tak se nakonec matka pomalu vyrovnávala se svými smutnými vzpomínkami a dělala si nové představy o budoucnosti.

Její mladší syn byl dokonce její naprostý úspěch – mohla s ním být spokojena. Nemusela se stydět ukazovat se s ním na veřejnosti. Pořád slýchala komplimenty,

když někdo nakoukl do kočárku: „To je ale pěkný chlapec!“ Nu ano, její synové stáli za to, aby je měl člověk rád – od samého začátku.

Matka brzo poznala, že synové ji nepřipraví o její postavení v rodině. Když otec některého z nich vzal do náruče, netrápily ji obavy a nezmocňovala se jí žárlivost. Viděla jenom něžného otce se synem.

Naproti tomu já jsem pro ni nebyla dítě – byla jsem žena. Musela se vztekat a žárlit a mít strach, aby kvůli mně nepřišla zkrátka. Nebo to bylo jinak? √

Zanedlouho dospěl můj nevlastní bratr Stefan do školního věku. Matka se toho nemohla dočkat. Za těch pár let s námi dětmi jí bylo stále jasnější, že se nedokázala vyrovnat se svou úlohou paní domácnosti. Stůj co stůj chtěla opět pracovat, mít úspěch, vydělávat vlastní peníze a platit si z nich pomocníci v domácnosti.

Když šel nejstarší do školy, mohla jsem i já nastoupit do mateřské školky. Pak by po celý den zůstával doma jenom Boris, ten nejmladší. Ale i on by byl zanedlouho z nejhoršího venku a po těch pár hodin by se o něho snad mohla postarat babička nebo teta Inge.

Tak nebo podobně se rozvíjely matčiny plány. Pochoptelně teď pro mě není snadné všechno to rekonstruovat. Čím déle sedím a píšu a přemýšlím o své minulosti, tím víc útržkovitých vzpomínek si vybavuji, dějů, které byly na počátku kdesi zasuté.

V každém případě vím, že si tenkrát matka sehnala práci na půl dne. Po dlouhá léta na nás děti ještě křičela a vylévala si své zklamání, že z toho nakonec nic nebylo. Všecky nás po řadě činila odpovědnými za trpká zklamání svého života.

Jedním z nejhorších zklamání byl pro ni můj nejmladší bratr Georg. Ohlásil se, když se už zdálo, že může matka dosáhnout svého nového cíle.

Starší bratr právě začal chodit do školy a na mne čekala mateřská škola. Před námi byly krásné Vánoce šťastných lidí, kteří svůj život popadli pevně za pačesy, protože

v novém roce chtěla matka opět odstartovat naplno a konečně přinášet do rodinné pokladny něco peněz.

Když se jí v listopadu nedostavila menstruace, matka se zhroutila. Už podruhé ji naprosto nechtěné těhotenství svedlo z cesty. Veškeré snahy vytrhnout se z mizerie svého dětství nějakou prací byly najednou marné. Všecko, naprosto všecko přišlo nazmar. Už nikdy – ve svém zoufalství to tak musela cítit – se nedočká chvíle, kdy se sama před sebou, před svým otcem a před všemi ostatními bude cítit úspěšná a uznávaná. Už zase selhala, opět se její šance rozplynula. A co tím bylo vinno? Sex, vždycky a znovu sex!

Otec nebral její nové těhotenství tak tragicky. Nedá se říct, že by vydělával bůhvíjaké sumy a nemohli jsme si moc vyskakovat, ale s penězi se dalo vyjít. „Hlavu vzhůru, miláčku!“ řekl. „Kvůli tomu se svět nezboří. Kde se užíví pět lidí, užíví se jich i šest. U nás doma taky byly čtyři děti, u vás dokonce pět. A nikdo netrpěl hladu. Kromě toho se pokladnička brzo naplní a bude to v ní cinkat. Nebo si myslíš, že jsem složil mistrovské zkoušky jen tak pro nic za nic a z legrace?“

Jenže matka se tak snadno ukonejšit nedala. „A co já?“ spustila křik. „Co bude se mnou a s tím, co jsem chtěla? Na mě vůbec nemyslíš! To se mám točit pořád kolem podělaných plínek a špinavých hrnců? Tak jsem si to s tebou nepředstavovala! Každých pár měsíců dítě – to je to, co chceš? Já teda ne!“

„Zatraceně, čím je to břicho?“ rozeřval se i otec. „Kdo je tady ženská – ty, nebo já? Ty sis přece mohla spočítat, kdy je to bezpečné a kdy ne!“

„Jo, já jsem to spočítala,“ řekla matka, „já jsem to spočítala, a ty ses tohoto nedržel!“

O potratu však nepadlo ani slovo. Otec by výskrab nestrpěl. Toho by se matka nikdy neodvážila. Jako přísně věřící katolíci a aktivní členové obce věřících, kteří chodili každou neděli do kostela a pravidelně i ke zpovědi, nemohli rodiče účinně zabránit početí a už vůbec ne uvažovat o potratu. Nebylo dovoleno nic, kromě způ-

sobů schválených papežem, tedy metody Knause-Ogina, anebo styku během menstruace. Vše ostatní byl hřích. Umělý potrat by znamenal věčné zatracení. Hříšná byla už jen taková myšlenka.

Jestli se matka přece jenom zaobírala takovými myšlenkami, když se ohlásil Georg? Muselo jí být přece jasné, že jí bude kolem pětatřiceti, až půjde její čtvrté dítě do školy. Z jejího pohledu už bude příliš stará, aby ještě jednou začínala od počátku anebo se vrátila ke svému původnímu povolání. Jedinou alternativou však byla nemilovaná práce v domácnosti: vaření, žehlení, uklízení. Naprosto bez vyhlídky na nové lepší časy!

Bylo zcela lhostejné, co si matka potají myslela – její břicho rostlo, těhotenství pokročilo. Vzdala se všech nadějí. Pochopila, že špína a ponižování z dětství a dívčích let se nedají prostě odhodit. Měla zpackaný život od chvíle, kdy ji zneužíval její otec. Všemi způsoby se pokoušela to změnit. Nic se jí nepodařilo.

Po letech mi jednou řekla: „Ženy jako my ničeho v životě nedosáhnou. Ty to taky poznáš. Mně se nikdy nepodařilo uniknout z toho.“

A potom ještě pokračovala: „Mne jenom všichni využívali: můj otec, můj první přítel, pak manžel i jiní chlapi, cizí ženy, dokonce i jejich děti. Všichni využívali mého břicha. A nikdo se mě nezeptal, jestli to tak chci. Teď už je mi to fuk.“

Mám pocit, že se toho listopadu matka v duchu rozloučila s životem. Sotva to dokážu vysvětlit. Nepokoušela se už zkrátka překonat minulost. Vnitřně nechala padnout samu sebe a přestala se bránit. Přijala skutečnost, že jí lidé používali, používají a budou používat i nadále. Vzdala se.

Čtvrté těhotenství matku pořádně zkrušilo. Zřejmě to pro žádnou ženu není med porodit během čtyř let tři děti. Přesto však rodiče chodili dál po večerech za zábavou, jak jen mohli, a rozdělovali nás děti po všech příbuzných, kteří právě měli čas.

Na jeden takový večer si pamatuji s děsivou přesností. Šlo o to, kam by mě měli dát.

„Kam ji jenom strčit?“ křičel otec na svou manželku a zuřivě si mě prohlížel. „Moje matka si ji vzít nemůže. Má na starosti sestřiny děti. Kmotra taky nemůže, protože má nemocné dítě. A u tvých rodičů neusne. Čert ví, co tam s ní provádějí.“

„Tisíckrát jsem to říkala,“ rozkřikla se matka. „Není žádný div, že si tě omotala kolem prstu, když ji tak rozmazluješ. A já...? Já se musím všeho odříkat! Co z toho života vůbec mám? Tobě je hej, ty jsi celý den mezi lidmi. Ale já? Já si tady klidně můžu zludračit. Tobě je to úplně jedno! Hlavně aby tvá slečna dcera neronila krokodýlí slzy.“

Otec se zarazil. Potom mě i s bratry naložili do auta a vyrazili jsme do Essenu. Tiše jsem se na zadním sedadle rozplakala.

„Moni řve!“ vypálil hned Stefan.

„Poslouchej, ty zatracená plačko!“ pustil se do mě otec, „chceš, abych se do tebe dal a jednu ti vrazil, abys měla proč brečet?“

„Vždyť nebrečím,“ řekla jsem a pěstičkami jsem vytřela mokro z očí. „Něco mi vletělo do oka. Určitě, tati! Já ani maličko nebrečím!“

„A brečíš,“ zasyčel Stefan. Když jsem ho však kopla do holeně, měl najednou jiné starosti.

Babička s dědečkem už na nás čekali.

„Tady je ta moje princeznička,“ uvítal mě děda a vzal mě do náruče. Otec s matkou ani nevystoupili z auta.

„Tati!“ vrískala jsem. „Tati!“

Ale otec zabouchl dveře od auta a odjel.

Už nevím, co se toho večera dělo. A ani to nechci vědět. Dlouho jsem se těm vzpomínkám bránila. Dlouho jsem je potlačovala, až byly takřka zapomenuty. Zapomenuty stejně jako starý muž, který je dávno mrtev. A přesto – teď, když sedím a píšu, vynořují se útržky obrazů: ten strašný starý pitvorný obličej – ta tvrdnoucí věc v mých ústech – to sténání – umírá, myslela jsem si,

umírá – jeho ruce, které mě pevně svíraly a působily mi bolest – to jeho: „Cucej, Moni, cucej!“

Ne, já to nevydržím. Ještě dnes bych se dala do křiku, když pomyslím na to, jak jsem se tenkrát dusila, plivala a kašlala a jak se ten starý muž svalil vedle mne na postel ukojený. Spokojen a vyprázdněný.

Jako kdybych slyšela babičku plakat, když mě pak myla. Ale možná že jsem si jen přála, aby plakala, tenkrát, když mi natírala ústa krémem – opatrně, protože mě bolely koutky úst.

Přes všechnu tu bolest, kterou mi děda způsobil, a přes tu hrůzu, kterou jsem prožila, můj duševní svět byl tenkrát ještě v pořádku. Věděla jsem, že když budu dost dlouho a dost hlasitě křičet, přijde otec, odvede si mě a všechno zas bude dobré. Potřebovala jsem jenom tátu, abych byla šťastná.

A opravdu, ani tentokrát mě nenechal na holičkách. Vrátil se i s matkou, když mu babička zavolala, že zas řvu na celý dům. Ale teď už toho bylo dost, její trpělivost přetekla.

Otec zuřil jako ostatně pokaždé, když jsem zas jednou obrátila jeho plány naruby. Jenže mně to vůbec nevadilo. Měla jsem radost, když jsem mohla být s ním. Ačkoli tentokrát si nenechal svůj vztek až na chvíli, kdy budeme spolu sedět v autě. Rozkřikl se na babičku Bertu: „Co to s ní vlastně provádíte, že u vás pokaždé, ale opravdu pokaždé spustí takový kravál?“

„Ale nic!“ odpověděla babička. „Přece víš, že nás nesnáší!“

„Ten řev přece musí mít nějaký důvod!“

„Co s ní asi můžeme dělat?“ zabručel děda a zabafal z doutníku. „Jenom si s ní trochu hrajeme, jinak nic.“

„Asi jako sis hrával se mnou, že ano?“ vykřikla matka a vlekla otce za ruku pryč. „Pojď, jedeme. Jinak všechno propaseme!“

Otec měl pořád ještě vztek. Cítila jsem to, jak mě pevně tiskl. „Kluci už usnuli?“ zeptal se. „Nebo jsou s nimi taky potíže?“

„Nesmysl!“ řekla matka. „Nikdy takové scény nedělají. Tak už pojd!“

Sotva mě otec odnesl do auta, tvářila jsem se, jako bych usnula. Nestála jsem o to, aby mi vyhuboval nebo mi dal pohlavek. Když jsem spala, nechával mě na pokoji. Párkrát jsem to už vyzkoušela. Tentokrát nebyli bratři ve voze a měla jsem celé zadní sedadlo pro sebe. Otec mě přikryl dekou a pak jsme vyjeli.

Cestou se najednou zeptal matky: „Cos tím myslela, když jsi řekla: Asi jako sis hrával se mnou?“

Matka se zasmála: „To jí nic neudělá. Já jsem to taky přežila.“

„Ale co?“

„Jsi takový hlupák, anebo se jen tak tváříš?“ Matka se ohlédla, jestli opravdu spím. „Co asi mohl dělat, dědek! Trochu si s ní hrál, trochu se cucalo, co já vím. Nic strašného, takové hlouposti.“

Otec zabrzdil tak prudce, že jsem málem spadla ze zadního sedadla. „Chceš říct, že se tvůj táta ukájel na naší holce – na takovém malém dítěti? A ty o tom víš a nic proti tomu neděláš?“

Matka se zasmála tím odporným falešným smíchem, jakým se dnes sama někdy směju, když se chci schovat sama před sebou. „Přežila jsem to i já,“ dodala. „To všechno není tak strašné. Nedělej z komára velblouda!“

„A ty to ještě kryješ!“ ohradil se otec. Promluvil tak tiše, že jsem mu skoro nerozuměla. „Tak taková ty jsi?“ A pak se znenadání rozeřval: „To prase! To zatracený hovado! Já ho zabiju!“ Potom se rozplakal.

Nic strašnějšího jsem do té doby nezažila.

Oba moji bratři a já jsme se dověděli, že budeme mít malého sourozenečka, teprve když se už nedal přehlédnout matčin vysoký život.

„Chtěla bys bratříčka, nebo sestřičku?“ zeptal se mě otec.

Dlouho jsem se nerozmýšlela. „Samosebou sestřičku!“ Bratry už jsem přece měla dva.

Matka dceru nechtěla. Vlastně nechtěla dítě, a dceru už vůbec ne. „Jedné takové je až nad hlavu,“ říkala mi, ale jenom když u toho nebyl otec.

V jeho přítomnosti mě nikdy nehubovala. Zato si na mne každou chvíli stěžovala, že jsem zase zlobila a neposlouchala. To už zapůsobilo. Otec se vždycky cítil být podveden. Jeho výčitky se mi pokaždé zadíraly do srdce. Často jsem se v noci probouzela se strachem a zoufalstvím jen proto, že na mě byl zlý.

Mezitím už jsem dávno vyrostla, abych ještě mohla chodit do školky, a tak jsem zůstala doma. Matka nemohla jít do práce a něco přivydělávat, takže pro nás byla školka příliš drahá a také zbytečná. Kromě toho se rodiče často posmívali jiným, kteří prý nedokážou sami vychovávat děti a dávají je proto do mateřské školky. Podstatnější však zřejmě bylo, že otec trpěl falešnou představou, jako by to pro nás bylo doma lepší. Ostatně matka už jednou v dětském domově pracovala. Ona přece musela vědět líp než kdo jiný, jak se tam s dětmi zachází. Proč tedy vyhazovat peníze oknem za to, co je doma zadarmo.

Nikomu ovšem nenapadlo, že si potřebuji hrát se stejně starými dětmi a že potřebuji kamarádku. Měla jsem přece bratry a měla jsem i dost bratranců.

Čtvrté těhotenství matka snášela ještě hůř než tři předcházející. Z mladé štíhlé ženy, kterou si vzal otec za manželku, se postupně stávala bytelná matrona. Každé dítě zanechalo na jejím těle deset kilo tuku, a snad i víc. Když na matku myslím, mám vždycky před očima tlustou, houbovitou osobu, která má neustále mizernou náladu, pořád křičí a předstírá, že je nemocná.

Její nálady jsem víc než kdo jiný odnášela já. Staré soužení se ve mně vzedme, když si vzpomenu, jak ležela v posteli, v náruči mého bratra, ona hladila jeho a on hladil ji, a jak mě odstrčila, když jsem chtěla jít k ní. „Nesahej na mne! Mazlit se můžeš se svým milým tatíčkem!“

Za slzy se u nás tlouklo. A tak jsem neplakala. Stávala jsem se však zlou. Pocítily to na sobě mé hračky. A moji bratři.

Ještě těžší to měl určitě starší bratr Stefan, který byl tenkrát přece teprve prvňáček. Musel na nás dohlížet. Byl za nás odpovědný. Když jsme byli příliš hluční nebo jsme něco rozbili, mohl za to vždycky on. „Taky nejsi k ničemu!“ dokázala se na něho matka rozkřiknout a sepsout ho. „A pro takového jsem si zmršila život!“

A tak jsme my děti brzo poznaly, jak jsou rozděleny role.

Stefan nebyl chtěné dítě. Byl tudíž špatné dítě a on především nesl vinu na matčině neštěstí.

Já jsem byla chtěné dítě, ale k ničemu, nesplnila jsem očekávání, a tak jsem také nesla vinu, že je matka nešťastná. Ke všemu jsem ještě byla otcův mazlíček. A to bylo ze všeho nejhorší!

Borise, prostředního bratra, sice také nechtěli na sto procent, ale aspoň trošičku přece. I on však byl zrádce, protože se nestal otcovým mazlíčkem. A tak i on zavinil matčinu smůlu.

Ovšem absolutním vrcholem všeho neštěstí se stal nej-

mladší Georg. Žádný z jeho bratrů nebyl tak nadbytečný jako on. Nadbytečnější už jsem byla jenom já.

Vzpomínám si však nejenom na krušný život s matkou. Naskytly se i pěkné hodinky – celé dny u mé milé tety Inge. Odpoledne a večery u babičky Grete. Doma jsem se nikdy neměla tak nádherně jako u nich.

Tetě jsem nikdy nebyla na všechno hloupá. Nikdy neříkala: „To bys stejně neuměla!“ Sedla si se mnou vždycky ke stolu, něco se mnou kutila a povídaly jsme si. Právě jí mohu poděkovat za to, že dnes nejsem totálně hloupá.

A babička Grete mi zas čítávala a dostávala jsem od ní šatičky pro svou jedinou panenku, na kterou si pamatuji. Když jsem byla jednou zvlášť hodná – bohužel to bývalo zřídka —, listovala se mnou za odměnu v rodinném albu. Nemohla jsem se prohlížení fotografií nasytit. Jak maličký býval kdysi otec! A jak veselý a hezký později jako mladý muž! Žádný div, že se do něho matka zamilovala.

Někdy v létě toho roku si mě otec posadil na klín a vyprávěl mi, že naše děťátko za pár dní přijde na svět. „Volal nám už čáp,“ řekl. „Maminka musí brzo do nemocnice a pak přinese dítě.“

„Bude to holčička?“ zeptala jsem se. „Tys mi slíbil holčičku!“

„Určitě,“ řekl otec.

„A maminka zas bude veselá?“

„Určitě,“ zopakoval svou odpověď. „Až uvidí tvou sestřičku, bude jí zas veselo. Zapomene na všechny starosti.“

„A jak jí ten čáp dá děťátko? Může to vůbec udělat v nemocnici?“

Otec mě trochu zašimral. Oba jsme to měli rádi. „No, nejdřív ji trochu klovne do nohy,“ vyprávěl, „a pak jí položí děťátko do klína. A to on dělá jenom v nemocnici. Takový čáp přece nemůže vědět, kde bydlí všichni lidé, kteří chtějí mít dítě.“

„A my chceme dítě? Maminka nechce.“

„Hlouposti!“ řekl otec a sešoupl mě z klína. „Ještě jedno takové slovo – a plesknů tě!“

Protáhla jsem pusů, jako bych nabírala k pláči. Otec napráhl ruku. „Brečet se tady nebude! Jasné?“

Očekával odpověď, věděla jsem to, mně však nebylo do řeči. Měla jsem strach, abych se nerozplakala.

Otec strčil ruku do kapsy. „Takové věci už nikdy neříkej! A nikomu! Tohle je naše rodina! Co se tady děje, do toho nikomu nic není. Rozumělas?“

„Ano, tati!“ zašeptala jsem. Nejraději bych se mu byla pověsila na krk, takovou radost jsem měla, že se mnou ještě mluví.

Otec mě měl přečtenou. „Neposlušné děti se nelíbají! Řekni: Odpusť mi to, milý tatínku, já jsem to tak nemyslela. Tak do toho!“

„Odpusť mi to, milý tatínku, já jsem to tak nemyslela,“ řekla jsem a vrhla se mu do náruče, když natáhl ruce. Všecko bylo dobré, když mě objímal.

Babička z Essenu si k sobě vzala Stefana po dobu, kdy matka ležela v nemocnici. Nikdy jsem nepochopila, proč měl vždycky takovou radost, že u nich může být, a že se mu po nich může stýskat. Boris mohl jít k babičce Grete, která ho měla ráda. Moc jí připomínal otce, když byl ještě malý. Mne si zatím vzala teta Inge. Nikdo si neumí představit, jakou jsem měla radost.

V těch dnech na nás otec měl málo času nejenom pro nové dítě, které bylo na cestě. Mezitím totiž úspěšně složil mistrovské zkoušky a v inženýrské kanceláři našeho města mu nabídli lépe placené místo s větší odpovědností. S námi dětmi jen málokdy mluvíval o svém zaměstnání, zato matka se nafukovala. Od ní jsme se dověděli my a ještě spousta jiných lidí, ať už chtěli nebo ne, že je otec inženýr silnoproudař. Takovou kvalifikaci ovšem neměl, ale to jsem se dověděla teprve po procesu ze soudních spisů.

Když si teď otec v zaměstnání tolik polepšil, bylo konečně dost peněz na vytoužený větší byt. Náhodou

jsme zanedlouho takový byt našli v jednom činžovním domě. Měl být renovován a měli jsme se přestěhovat, než se matka vrátí z nemocnice.

My děti jsme z celého toho pozdvižení mnoho neregistrovaly. Trochy nepořádku a šoupání bednami, jež patří ke stěhování, jsme si sotva všímaly. U nás beztak bylo vždycky všechno vzhůru nohama.

Napínavé to pro mne bylo, až když jsem se s tetou Inge procházela ulicí, kde jsme měli zanedlouho bydlet. Vozovka, chodníky, všechno rozkopané, všude se stavělo. A teta měla nekonečnou trpělivost. Každou chvíli jsme se zastavovaly. Roury a kabely, všechno pro mne bylo zajímavé. A přitom žádné pohlavky, když jsem chtěla něco vědět. Nikdy neřekla: „Tomu ty ještě nerozumíš!“

Byly mi čtyři roky a osm měsíců, když mě vzal otec v bytě mé tety na ruku a řekl: „Dneska jdeme na návštěvu za maminkou do nemocnice. Tvůj nový bratříček už je tady.“

Bratříček? Jak to? Chtěla jsem přece sestru! Někoho, kdo je jako já, děvče, spojení.

„Máš radost?“ zeptal se otec.

Uvědomila jsem si, jak umí být zlý, a tak jsem řekla: „Ano.“

„No,“ spokojil se s tím otec. „Pojď, maminka už čeká.“

Matka byla na bílých polštářích v nemocnici zvláštním způsobem cizí. „Brzo se vrátím domů,“ řekla. „Stýskalo se ti už po mně?“

Otec do mne šťouchl. „Ano, mami,“ vymáčkla jsem ze sebe.

„Musíte zas jít,“ řekla matka. „Kdyby tu sestra uviděla Moni, hned by vás oba vyhodila. Děti sem nesmějí. Kvůli infekci. Škoda, moc jsem se na tebe těšila, Manfrede. Tos ji musel brát s sebou?“

Neslyšela jsem, co na to otec odpověděl. Cívěla jsem na své sandály. Byly naleštěné, až se blýskaly. Bratranec mi ukázal, jak z nich seškrábat bláto a natřít je krémem. Dokázala jsem to pak docela sama. Od tety Inge jsem za

to dostala bonbon, ale nesnědla jsem ho. Schovala jsem ho pro malou sestřičku. Když jsem ho strčila do pusy, zašustil papírek.

„A co já?“ zeptala se matka. „Máš taky něco pro mne?“

Cukrátko mi zhořklo v ústech. Jako by naběhlo a bylo najednou lepkavé. Něco mi připomínalo, nechtěla jsem však vědět, co to bylo. Udělalo se mi špatně.

„Odveď ji pryč!“ řekla matka otci, když jsem nad umývadlem zápasila s bonbonem. „S tou se člověk zne-možní i v hrobě.“

Od té doby jsem nikdy žádný bonbon necucala – do-dneška.

O něco později jsme se my čtyři nastěhovali do nového dětského pokoje. Rodiče každou chvíli zdůrazňovali, jak musíme být vděční, že se máme tak dobře.

Mně však od samého počátku připadal dětský pokoj ohavný. Zůstaly v něm tapety po dřívějším nájemníkovi, který je dal nalepit na stěny bůh ví před kolika lety. Byly tmavé a flekaté, ale pro nás byly dost dobré.

„Beztak je celé počmáráte,“ řekla matka. A otec slíbil: „Až trochu vyrostete, dáme sem nové.“

Jak se zdá, nikdy jsme trochu nevyrostli.

Pokoj nebyl dost veliký, aby se tam vešla zvláštní lůžka pro všechny, takže jsme dostali roztahovací dvojitou postel, z níž se dalo vytáhnout třetí lůžko. To spodní patřilo oficiálně mně. My jsme to však nedodržovali. Ti dva z nás, kteří si přes den dobře rozuměli, obsadili dvojité lůžko, a ten třetí, co se směje, dostal samostatnou postel.

Dokud byl Georg ještě maličký, spal v postýlce se sífkou. Později dal otec do našeho pokoje starou pohovku, takže jsme měli čtyři místa na spaní. Pohovku pro sebe zabral Stefan.

Když jsme se stěhovali, teta Inge nám dětem darovala bedničku plnou hraček po svých synech. Věci na hraní jsme dostávali jen málokdy, a tak jsme byli nadšeni z autíček a skládaček Lego.

Nového bratra jsme si moc nevšimli. Zatím nás při našich hrách nerušil. Ani jeho noční vřískání nevzbudilo příliš pozornosti. U nás doma i bez toho nebývalo nikdy ticho.

Georgovy křtiny nebyly žádný okázalý rodinný svátek jako kdysi moje. Byl to přece jenom jeden chlapec ze tří a nadto nechtěný. Kmotrem se stal strýček Oskar, manžel mladší sestry mé matky. Tenkrát už chtěli mít teta Susanne a strýček Oskar sami dítě, ale nějak to nevycházelo, jak by si přáli. Georg pro ně byl vždycky jakousi náhražkou za vlastní dítě. Měli ho moc rádi.

Ovšem mnohem víc než na ty dva jsem žárlila na mou milou tetu Inge. Když vzala děťátko do náruče a opatrně je k sobě přivinula, zarsřelo mi z očí. Chtěla jsem pro ni být jedničkou, a tohle nadbytečné dítě, dokonce ani ne holčička, hrozilo, že se mnou bude soupeřit o mé postavení.

Teta si určitě všimla, jak nelibě nesu její chování. Snažila se, abych věnovala pozornost maličkému. Jejím prostřednictvím jsem ho vlastně poprvé vzala pořádně na vědomí.

„Podívej se, Moni, na ty roztomilé nožičky!“ říkala. Nebo: „Taky jsi mívala takové mrňavoučké prstíčky,“ a přistrčila můj ukazovák do Georgovy dlaně, abych cítila, jak pevně se dokáže držet. „Už tě má určitě rád,“ dodala. „Má radost, že jsi s ním.“

A tak se mi tenhle můj bratr pozvolna vloudil do srdce. Už nebylo důležité, že to není děvče. Jeho prstíčky si hrály s mou rukou a s mými vlasy. Přestával plakat, když jsem se k němu sklonila. Svým prvním úsměvem se usmál na mne. Tenhle bratr byl opravdu můj. Cítila jsem to naprosto přesně. Žárlivost přestala sama od sebe.

Jediná věc mi působila žalost, když jsem myslela na Georga: že ho totiž přinesl čáp – a mne ne! Vyprávěl mi to otec, a co řekl on, to muselo sedět.

„Takovou nešiku, jako jsi ty, přece nemohl přinést

čáp," prohlásil. „Tebe ztratil osel, když utíkal kolem. No – a já jsem tě našel a přinesl domů. Nikdo jiný už tě nechtěl.“

„Ale ty jsi mě přece chtěl mít, tati, viď?“ a hned jsem si musela protřít oči, protože mi do nich zase něco spadlo.

„Když jsi hodná, když posloucháš a děláš, co ti řeknu," odpověděl.

„Ale já jsem hodná, tati," namítla jsem. „Já jsem hodná vždycky. Pokaždé udělám, co mi řekneš.“

„To bych ti taky radil," odpověděl otec, „jinak bych tě prostě odnesl zpátky. Hopla, otevřel bych dveře auta – a pryč s tebou. No, a osel by si tě vzal a odnesl k jiným lidem.“

„Anebo do dětského domova," připojila se matka. „Tam jsou děti, které nikdo nechce. Tam bys teprve viděla, jaké je to bez maminky a bez tatínka.“

„Ne!" vykřikla jsem. „Prosím vás, ne!" a objala jsem otce tak vášnivě, že jsem se mu zapíchla nosem do brady. „Já nechci, prosím! Chci zůstat u vás!"

Otec se smál. „Tak buď pěkně hodná," řekl.

Tenkrát jsem ještě byla moc malá. Přesně si však pamatuji, jak jsem byla vděčná, že mohu zůstat. Ten pocit přetrval dlouho.

Matka na tom byla se zdravím stále hůř. Možná jí navrhl lékař, aby na čas vysadila a jela na dovolenou, možná ta myšlenka vyšla od otce. Buď jak buď, jednoho dne nám rozzářený otec oznámil, že jsme dostali příslib rodinné dovolené v pohoří Eifel.

Plni radosti jsme neustále přetřásali, co všechno na horách společně podnikneme. Pak se ten den konečně přiblížil a my jsme vyrazili.

Je několik opěrných bodů, které určují dobu prvních prázdnin mého života o Velikonocích 1972. Nejdůležitějším orientačním bodem je pro mne spousta fotografií z té doby – je na nich Georg jako úplně malé děťátko. Narodil se roku 1971. S rodiči jsem byla na dovolené jenom dvakrát, podruhé až po Georgově smrti, takže nemůže dojít k omylu.

Že šlo o Velikonoce, to vím podle toho, jak jsme my děti na zahradě letoviska hledaly pestře obarvená velikonoční vajíčka. Bylo to krásné až k nezapomenutí! Otec všude poschovával hnízda z mechu a slámy. Radovali jsme se z každého nálezů a pak jsme si hráli na koulení vajíček. To se vezme vajíčko a kutálí se prudce proti vajíčku druhého hráče. Otec vždycky vyhrál. Jeho vajíčko nikdy neprasklo, a bylo úplně jedno, jak rychle se rozběhlo proti jinému vajíčku. Naťuknuté vejce vyhrával ten, jehož vajíčko zůstalo celé. Zpočátku nás tahle hra moc bavila, ale ke konci už měl otec skoro všechna naše vajíčka ve svém košíku a nikdo z nás neměl chuť hrát proti němu dál.

„Vy zbabělci! Nic takového! Nikdo nesmí vzít nohy na ramena! A do toho! Sem s vajíčky! Hrajeme!“ Otec byl k nezadržení. Teprve když bylo nakráplé i poslední vejce, které zbylo Stefanovi, a když je otec vyhrál, teprve měl klid. Pak nám vajíčka velkoryse vrátil.

My malí jsme se zatvářili spokojeně a hned jsme se pustili do loupání. Jenom Stefan nechtěl žádné vajíčko, ani to své krásně červené.

Otec se tomu tak strašně začal smát, že se nemohl zarazit. Pak ovšem dostal Stefan pár pohlavků, protože si nechtěl vzít a sníst červené vejce. Nakonec se zatvářil, jako že otce poslechne. Ve skutečnosti však všechno potají vyplivl.

Až po letech mi řekl, jak bylo tenkrát kutálení vajíček nepoctivé a odporné. Otec měl sádrové vajíčko, které se prostě nedalo nařuknout. Nevěřila jsem Stefanovi – ačkoli od té doby uplynulo tolik času.

Vzpomínám si na výlety do Trevíru s jeho Černou bránou a římskými ruinami, o nichž toho matka uměla tolik vyprávět. A také na staré krátery v Eifelu a vulkanická jezera v nich. I tam jsme byli.

„Kdybys tě hodil do vody,“ řekl otec, „šla bys okamžitě ke dnu. Mám?“ a rozhoupal mě za nohu a za ruku nad strmým břehem.

„Ne, tati!“ ječela jsem. „Ne! Pomoc! Ne!“

A v tom okamžiku mě zničehonic pustil. Natloukla jsem si lokty a kolena.

„Nemám rád uječené křiklouny!“ řekl. Pak už mě nevedl za ruku, nepromluvil na mne ani se na mne nepo díval po dlouhé hodiny.

Polykala jsem slzy, až mi z toho bylo těžko v žaludku. Nemohla jsem večeret a musela do postele. Nevím, jak pozdě bylo, když jsem se probudila. Otec stál u mé postele. Nejspíš jsem usnula. Kdy asi přišel? Neslyšela jsem ho. Polštář pod mou hlavou byl mokrý. Zřejmě jsem plakala.

„Tati,“ chtěla jsem vykřiknout a zaradovat se, že přišel, aby mi konečně odpustil.

Ale bylo na něm něco podivného. Stál tiše u mé postele – takového jsem ho ještě nikdy neviděla. A díval se na mne s tak zvláštním výrazem ve tváři, že jsem nedokázala odvrátit pohled. Tenhle strnulý chladný obličej byl i nebyl jeho. Vzbuzoval ve mně strach, ale nevěděla jsem proč. V hloubi duše jsem se počala třást.

„Moni!“ řekl otec cizím chraptivým hlasem a pohladil mě po vlasech. „Moni, máš tatínka ráda?“

„Ano,“ zašeptala jsem a přitiskla se ke stěně.

„Moni,“ řekl otec a klekl si přede mnou na postel, „ať se teď stane cokoli, nesmíš o tom říct mamince ani slovo. Slibuješ mi to?“

„Ano,“ zašeptala jsem a měla jsem strach, hrozný, děsivý, nevýslovný strach. Tatínek byl tak jiný, tak... Ještě nikdy se mě nezeptal, jestli ho mám ráda. Nikdy mi neřekl, že něco nesmím říct matce.

„Moni,“ oslovil mě znovu a vyhrnul mi noční košilku, „teď nesmíš křičet. Ani to moc bolet nebude. Je to krásné, Moni, strašně krásné!“

Nebylo to krásné. Jeho prsty byly všude. Způsobovaly mi bolest. Neodvažovala jsem se křičet, jenom jsem tiše plakala.

„Moni, nekřič!“ mluvil otec dál a přistrčil mou ruku ke svým kalhotám. „Kdybys křičela, maminka by od nás utekla a ty bys musela k babičce. Slyšíš mě?“

„Ano!“ zašeptala jsem a cítila přitom, jak se z jeho kalhot dere něco teplého a tvrdého.

„Moni,“ promluvil na mne zas a to teplé a tvrdé mi strkal do pusy, „vždyť ty už to znáš! Ukaž tatínkovi, cos dělala u dědečka! Hned s tím budeme hotovi.“

Zнала jsem to, znala až moc dobře. Slyšela jsem sténání a věděla jsem, co ode mne očekává. Ono odporné, co mi způsobovalo bolest.

Ne, nic nového! A přesto to bylo to nejhorší ze všeho, co jsem znala. Věděla jsem, že nesmím křičet. Už nikdy nesmím křičet. Žádný tatínek už neprijde, aby mě ochránil, aby mě odnesl, aby ta hrůza už byla pryč.

Byl to můj vlastní otec, kdo se mnou prováděl tu od-

pornou věc. A když to se mnou dělal on, musí to tak být správné. A ode mne by bylo ošklivé, kdyby se mi to nelíbilo. Můj tatínek přece nedělá nic nesprávného. Vždyť jsem byla jeho andílek. Měl mě přece rád!

„Moni!“ supěl otec. „Moničko!“

Dusila jsem se, protože to bílé mazlavé se mi hnusilo. Měla jsem olepený obličej, břicho, noční košili, postel.

„Moni, teď máme společné tajemství,“ řekl otec a zapnul si kalhoty. „Moje holčička a já. Jen my dva, jasné?“

„Ano!“ zašeptala jsem, protože otci se muselo odpovídat. Když se mu neodpovědělo, byl zlý. A neposlušné děti musely zpátky k oslovi nebo do dětského domova.

„Moni,“ promluvil opět a utřel mě kapesníkem. Byl jako naškrobený a škrábal, protože už ho předtím použil, ale mně to bylo jedno. „Tatínek tě má strašně rád. Ale jestli řekneš mámě, jak rád má tatínek svou Moni, pak už ji nebude mít rád. Slyšelas?“

„Ano,“ zašeptala jsem a vyzvracela jsem se do postele.

Otec honem uskočil. „To nevadí,“ řekl. „Však se ti to bude líbit, andílku. Všem malým holčičkám se to líbí. Uvidíš.“

Ráno mě matka našla v jediném čistém koutku rozryté a špinavé postele: v jejích nohou. „Bože, to nemůžeš vstát, když se ti udělá špatně?“ křičela. „Zatracená velikononoční vajíčka! Copak jsem neříkala hned, že se jich přecpeš?“

„Nech ji už na pokoji!“ řekl otec. „Je přece ještě malá. Radši jí sežeň čisté ložní prádlo. Pojď, andílku, osprchuj se! Pak zas budeš pěkná děvče.“

Poslušně jsem ho vzala za ruku. A přesto jsem sotva byla schopná jít. Mezi nohama jako by mi hořelo a bolelo to při každém kroku. Podlamovala se mi kolena.

„Co to s ní je?“ kroutila matka hlavou.

Nedostala odpověď.

Kdo je tak zkušený pacient jako já, dobře ví, co myšlenek se v nás ukládá a jak daleko sahá naše paměť.

Už po sedm let se nejméně jednou týdně, občas dokonce každý den nebo i několikrát denně různými cestami nořím do svého nitra. V nekonečných rozmluvách sama se sebou jdu po stopách své minulosti. Znovu a znovu se pokouším z úlomků své paměti sestavit celé scény, prožít je znovu a pak je jakoby založit ad acta.

Vyvolávat svou minulost je pro mne velmi důležité. Předznamenání všeho, co jsem prožila a zakusila, totiž zní: Sama jsem vinna vším, co se přihodilo. Od prvního okamžiku mi tuto vinu vtloukali do hlavy a nalévali ji do mne.

Abych pochopila, že můj pocit viny není oprávněný, musím ze sebe stáhnout jakési pomyslné prádlo – z mozku i z duše. Všechno musí být rozcupováno a pak pochopeno z jiného úhlu.

Už dlouho je mi jasné, že rodiče neměli vůbec žádné právo přikládat vinu za vlastní chybné chování mně, dítěti. Teoreticky dobře vím, že dítě je vydáno svým rodičům napospas a že tudíž nemůže být odpovědné za to, co s ním dělají.

Jenomže mé city na míle zaostávaly za rozumovým poznáním. Moje hlava snad je dospělá, ale city jsou bezpochyby ještě dětské.

Vybavovat si minulost je má jediná šance, jak ji překonat a rozvinout své vlastní city.

A přesto vzpomínky znamenají trápení. Všecko minulé jsem zazdila tlustou zdí. Zdí, která se vytvořila z otcových zákazů a mého vlastního strachu a studu. Rozpomenout se, připustit si takové vzpomínání znamená prolomit onu zeď. Dítě ve mně umírá tisícero smrtí v očekávání krutého trestu, který musí přijít, nebudu-li dbát otcových zákazů a překonám svůj strach.

Navzdory svým strachům se však upamatovávám.

Vzpomínám si, že jsem se ani nechtěla probouzet po té velikonoční noci v pohoří Eifel. Namlouvala jsem si, že jsem spala, pořád jen spala, po celou noc. Byla bych chtěla, aby se mi to zdálo, jenom zdálo. Aby nebylo

pravda nic, co se stalo. Muselo se mi to přece zdát. Opravdu se mi to zdálo – nebo to byla skutečnost?

Vzpomínám si, jak otec přišel k mé posteli a sklonil se nade mnou. Sevřel se mi žaludek. Semkla jsem pevně víčka a myslela si: Teď spím, spím, spím.

Nic se nestalo. Otec se mě nedotkl. Vzhledla jsem k němu s obavou. Upřeně se na mě díval. Přes přivřené řasy jsem uviděla jeho pohled.

„Běda ti, jestli to řekneš mamince!“ zasyčel. „Jestli jí to povíš, stejně ti neuvěří. Odvede tě někam pryč, jestli budeš mluvit. Pak už tě nikdy nenajdu.“

Nic jsem mu neodpověděla. Snad se mi to jen zdálo – nebo to nebyl sen?

Z vedlejší místnosti bylo slyšet, jak cinká nádobí. Ostatní už snídali. Mne nezavolali. Bratři se hádali a smáli se. Nepostrádali mě.

Otec tiše z pokoje odešel. A přesto jsem se stále ještě neodvažovala pohnout.

Vzpomínám si, jak o několik hodin později vstoupila matka do dětského pokoje uložit Georga k polednímu spánku. Tak dlouho už mě nevzala do náruče, že jsem úplně zapomněla, jaké to je. Když mi natřásala polštář, dotkla se mého ramene. Pocítila jsem cosi jako ránu, ačkoli to byl jenom lehký dotyk.

„Maminko!“ řekla jsem a zoufale si přála, aby mě jednou, jenom teď a jednou jedinkrát měla trochu ráda.

Matka natřásala polštář tak zuřivě, jako by ho chtěla roztrhat. „Tak už vstávej!“ řekla. „Spaním to nezlepšíš.“

Její hlas mě nepovzbudil. Byl zlobný a tvrdý. Ale pak se ze mne přece jen vydralo: „Mami! Tatínek mě osahával!“

Na okamžik to vypadalo, že se matka rozpláče. Pak mě uhodila.

Georg vykřikl, když jsem na něho padla. Oněměla jsem já a nepromluvila už ani ona. Dívala se na mne jiskřícíma očima a neřekla ani slovo.

Nevydržela jsem její pohled. Přála jsem si, aby mě

objala. Nebo aby mě bila. Přála jsem si, aby udělala cokoli, jenom aby se na mne přestala takhle dívat!

Konečně se odvrátila. „Proč by na tebe neměl otec sahat?“ zeptala se.

Nebyla to však otázka. Pro mě znamenala: Tvůj otec na tebe sahat smí. Může si s tebou dělat, co chce. A ty nemáš právo se tomu bránit.

Kdyby se mě byla matka zeptala třeba jen pohledem: Jak se tě dotýkal? nebo: Kde se tě dotýkal? či: Proč se tě dotýkal? případně: Kdy se tě dotýkal? – byla bych se jí svěřila. Byla bych jí všechno pověděla. Pak už bychom otec a já neměli žádné tajemství. Jedinou malou otázkou mě mohla zaštitit – a zachránit.

Matka se mě však na nic nezeptala. A už tenkrát jsem instinktivně pochopila, že se mě nezeptala záměrně. Matka o všem věděla. Jenomže – přede mnou i před sebou samotnou – se chtěla tvářit, jako by nic nevěděla. A to by nebylo možné, kdybych jí vyprávěla, co se odehrálo. Nesměla jsem mluvit, protože tomu nechtěla naslouchat. Tajemství, jímž mě otec zavázal, dostalo nový rozměr.

Nikdo to nevyslovil. Já jsem však pochopila, že můj otec na mne může sahat, ať už to chci, nebo nechci. Směl všechno. A já jsem mu nesměla říct ne. Nesměla jsem nic. Byla jsem Nic.

Beze slova jsem šla do koupelny. Našlapovala jsem opatrně širokým houpavým námořnickým krokem, kterému se dnes pracně při pohybové terapii a při tanečních cvičeních odnaučuji. Tenkrát a řadu dalších let jsem ani jinak chodit neuměla. Naučila mě to bolest. Matce to tak nepřipadalo. Ani jsem neočekávala, že si toho všimne.

V obývacím pokoji mě otec uviděl už oblečenou. Odložil noviny, v nichž právě listoval. „Jak se vede, ty moje malá nešiko?“ zeptal se a vzal mě na klín. „Je libo malou projížďku na selském voze?“

Jak ráda jsem měla tuhle důvěrnou jízdu na jeho kolenou! Jak jsem milovala to poskakování a klouzání a kodrcání a jak blaženě jsem s ním vřískala písničku: „Takhle

jezdí sedláci, takhle jezdí páni, takhle jezdí husaři, takhle jezdí kmáni!"

Teď však jsem se jen přikrčila, když mi otec roztáhl nohy, posadil si mě na klín, až se jeho břicho přitisklo k mému drobnému tělu.

I dřív míval ve zvyku líbat mě na oblouk šíje a do malé citlivé jamky pod hrdlem. Hlasitě přitom vždycky zafrkal a mně se to líbilo a smála jsem se a prosila: „Ještě! Ještě jednou!"

Teď už jsem se nesmála. Trásla jsem se. A když Boris křičel: „Já! Já! Já!" a pokoušel se mě odstrčit, byla bych mu ráda své místo přenechala.

„Slečinko netýkavko, jen tu zůstaň!" řekl otec a přitáhl si mě zpátky na klín, takže bratr seděl za mnou a přistrčil mě ještě blíže k otci.

Otec se ušklíbl. „Vidíš, teď jsem tě dostal!" Držel mě pevně. A pak mé tělo houpal na stehnech – „takhle jezdí dámy!" – a klouzala jsem mu po břiše.

Zmítala jsem se. Odvracela jsem se. Chtěla jsem pryč. Ale on mě nepustil.

Věděla jsem, že nemám právo se bránit. Byl ke mně laskavý. Líbal mě na krk. Kousal mě do nosu. Tiskl mi ruce.

Nesměla jsem křičet. Nesměla jsem nic. Tvář otce byla v tu chvíli tváří z uplynulé noci.

Ne, to nebyl pouhý sen. A nebylo to už za mnou. Nic nebylo za mnou. Cítila jsem, že se ta věc zase vrací. K smrti jsem se vyděsila. Otec mě pevně svíral v náruči. Držel mě za zadeček. Jeho funění u ucha mi zaznívalo strašně.

„Tati, co je ti?" zeptal se ustrašeně Boris za mými zády a přestal se houpat na otcových kolenou. „Tati, tebe to bolí?"

Cítila jsem v ústech krev. Strachem jsem se kousla do jazyku, ale nekřičela jsem. Aspoň ne nahlas, jenom hluboko v nitru. Neslyšel to nikdo. Jenom já.

Otec přestal supět. Přimhouřil oko a mrkl na bratra. „Všecko v pořádku, kamarádíčku!" řekl, nechal nás slézt

z klína a plácl mě na zadek. „Jděte si hrát! Venku svítí slunce!“

Slunce? Musela jsem si nejdřív uvědomit, co to znamená.

Někdy, když se v noci vytrhnu z hlubokého spánku a musím na toaletu, jen těžko se přemáhám, abych zvedla poklop mísy a sedla si. Nevýslovný strach mi sevře prsa a bere dech. V duchu mám před očima dvě sukovité ruce starého muže s prsty hnědými od nikotinu, jak se po mně zespoda natahují. Sotva si sednu, táhnou mě s sebou dolů do odporné tmy. V tu chvíli mě může zachránit, jen když se rychle natáhnou po vypínači. Strašák nesnáší jasné světlo.

Když jsem byla malá, byla pro mne toaleta u babičky Berty v Essenu jedno z míst hrůzy. Raději jsem zadržovala potřebu, až jsem se z nutnosti křečovitě kroutila jako otazník, nebo jsem si dokonce nadělala do kalhotek, než abych šla na záchod. Schytala jsem za to pokaždé vyhubování nebo i pár na zadek. Ale poklop na toaletě jsem nezvedla a nesesla si na obrubu mísy ani za celý svět.

Nepamatuji si už, kdy to začalo. Snad po těch hrůzoplných Velikonocích v Eifelu? Nebo to bylo později?

Ve vzpomínkách opět vidím sebe a ostatní děti, jak táhneme s babičkou Bertou centrem Essenu. Cupitali jsme vedle ní v řadě jako píšťaly od varhan.

Georg byl ještě docela malý. Často plakával a utišíl se jenom v kočárku. Líbilo se mu jeho měkké pohupování. I mně by se to bylo líbilo, ale mne už v kočárku nikdo nevozil. Byla jsem dost stará a pomáhala babičce tlačit kočárek.

Stefan vodíval za ruku Borise. Tmavé vlasy nejstaršího bratra vždycky zřetelně odlišovaly od nás ostatních tří blondáček.

„Babičko,“ řekla jsem najednou a zastavila jsem se. „Babičko, proč tu není dědeček?“

Ještě nikdy mi nenapadlo, že s námi už děda nebývá. Nepotřebovala jsem ho a nescházel mi. Naopak! Zato Stefan ho miloval.

Babička na to neodpověděla. Jenom najednou tlačila kočárek rychleji. Museli jsme skoro utíkat, abychom s ní udrželi krok.

Ale Stefan nepovolil. „Tak nám přece řekni, babičko, kde je dědeček?“

„Hloupá otázka!“ ulevila si babička a zničehonic zůstala stát. „No, kde by mohl být! Je pryč, o poschodí níž, spláchl se na záchodě rovnou do kanálu. Je pryč a nikdy se už nevrátí!“

„Ne!“ vykřikl Stefan tak hlasitě, že se po nás všichni lidé v blízkosti otočili. „Jak je to možné? To přece nejde! Jak se tam mohl dostat?“

„To se zvedne prkýnko – a hotovo!“ řekla babička. „Každý má, co si vyslouží. Třeba se za chvíli vykouří z komína tuhle za námi.“

My děti jsme natáhly krky, ale dědečka jsme neviděly, jenom mohutný hustý oblak dýmu nad vysokým komínem.

„Halo, dědo!“ zavýskl hned Boris a zamával na oblak kouře. „Huhu! Holahej!“

Babička Berta se rozesmála. Jenom Stefan vypadal, jako by se měl každou chvíli rozbrečet.

„Už se nikdy nevrátí?“ zeptala jsem se.

Babička zavrtěla hlavou a šla dál. „Naprosto určitě ne!“

Mně bylo do smíchu, byla bych tančila a radovala se. Neodvážila jsem se ovšem tak nepokrytě vyjádřit svou radost. Jenom jsem poskakovala vedle kočárku.

„Ale může tě vidět,“ dodala babička. „Pořád se na tebe dívá, odevšud.“

„I z kanálu?“ zeptala jsem se a udělala ostražitý oblouk kolem mřížky, k níž jsme právě přicházeli. Bylo mi, jako bych ho tam dole viděla, jak plave v kalné vodě a jak mu špinavá břečka teče do pootevřených úst. A hopsání mě rázem přešlo.

Pak už babička neodpovídala. Mluvení vůbec nebylo její silnou stránkou. Snad tím dosáhla toho, čeho chtěla dosáhnout. Nelíbilo se jí, když se děti chovaly dětsky.

Jenže Stefan se nedal jen tak odbýt. „Vsaď se, že není v kanále!“ vykřikl a přidřepł k mříži, kolem níž jsem při chůzi opsala spěšný oblouk. Pak udělal z dlaní trychtýř, až se dotýkal odtokového otvoru, a ze všech sil zavolal: „Dědečku!“

Všude kolem ticho.

„Tak vidíš, že tady není!“ řekl. „Samý kecy, samý lhaní. Jenom lhaní, lhaní a lhaní!“

Zahleděla jsem se na babičku. Co na to asi řekne? A co udělá? Napráská mu?

Babička Berta se na něho jen podívala. Měla jsem pocit, že se ani trochu nezlobí. „Tak už pojď!“ řekla jenom. „Dívají se po nás lidi!“

Procházeli jsme se dlouho. Po celou dobu už Stefan nepromluvil. Nám malým to nebylo nápadné. Byl vždycky tišší a zamlklejší než ostatní sourozenci.

Teprve když jsme zas byli u babičky doma a chtěli jsme se pustit do buchet, všimli jsme si, že jedna židle u stolu je prázdná. „Kde zas ten kluk vězí,“ řekla babička mrzutě. „Copak si nechce ani trochu zobnout?“

V tu chvíli jsme z koupelny zaslechli zvláštní harašení. „Tam je teda!“ vykřikla babička. „Co zas to ten žvanil v koupelně vyvádí?“

My tři zbývající jsme šli za ní, když se rozběhla do koupelny. Prudce otevřela dveře a uviděli jsme pěknou spoušť. Záchodová mísa už byla napolovic odmontovaná. Stefan se do toho pustil jako opravdový řemeslník a odšroubovával právě poslední šroub.

„Ty mizero!“ rozkřikla se babička a popadla ho za krk. „Ty darebáku! Co ti to napadlo?“

Stefan tam stál s rameny svěšenými. Rozcuchané vlasy mu padaly do tváře. Nejraději bych se k němu byla rozběhla. Byl to přece kamarád. Hrál si se mnou. Když u toho nikdo nebyl, utěšoval mě a taky mě hladil a bral do náruče. V tu chvíli mi ho bylo strašně líto. Zůstala jsem však stát jako vrostlá do země. Strach byl silnější než lítost. Kdo se u nás druhého zastával, slízl to s ním – a pořádně! Takové zkušenosti se usadí hluboko v duši.

Babička se opravdu rozhněvala. „Odpovídej!“ třásla Stefanem stále zuřivěji. „Okamžitě mi povíš, proč jsi to udělal! Mám si tady srazit vaz? To bys chtěl?“

Ale bratr nic neříkal. Jenom několik velikánských slzí se mu najednou skulilo přes bradu.

Babička s ním přestala třást. „Ach ano,“ pochopila najednou a prohrábla mu vlasy. „To kvůli dědečkovi. Jsi ty ale slonbidlo! Opravdu si myslíš, že děda čeká někde pod podlahou záchodu, až ho pustíš ven? Teď ten krám zas pěkně přišroubuješ, abych si tady při příštím sezení nepohnula hákem — a pak přijď ke stolu. Je tam koláč sypaný drobenkou. Máš ho přece rád, jestli se nemýlím.“

Bratr ji poslechl. Brečel a přišroubovával záchodovou mísu. A brečel ještě nad koláčem. Byl to zvlášť veliký kousek se spoustou drobenky. Nesnědl ani sousto, nemslel si ani na jediném ždibku.

Celou tu dobu jsem se na Stefana dívala. Měla jsem strach. Plakat bylo zakázáno. Plakat bylo špatné. Kdo plakal, toho stihl trest.

Když mu babička konečně ušetřila pohlakev a křikla na něho: „Ale teď už dost! Konec toho fňukání! Radši jez!“ vrátil se mi svět opět do svých kolejí. Ne že bych Stefanovi ten pohlakev přála; věděla jsem moc dobře, jak to bolí – babička měla na prstech tvrdé klouby. Plakat se však u nás nesmělo. Lepší bylo odpykat si trest na místě. Později by to bylo horší.

Stefan se dusil svým koláčem. Třásl se a sotva dokázal ukousnout sousto. Snědl ho však celý, do posledního drobku, a po dědečkovi se už nikdy neptal.

Jenom Boris pak ještě dlouho vesele pokřikoval na

každý obláček dýmu: „Halo, dědečku!“ Nikdy s dědou neměl nic společného, ani dobrého, ani zlého.

Tak tedy zmizel tehle můj dědeček z mého života. Ani vteřinu mi ho nebylo líto. Dokonce jsem měla radost, že je tam, kam ho babička v duchu poslala: v těch nejpustějších hlubinách pod mýma nohama. Já jsem pro něho nikdy neodklopila poklop na záchodové míse.

Teď už se ve mně jenom zřídka probouzejí vzpomínky, když jdu kolem mřížky kanálu. A když ano, pevně na ni došlápnu. Chci tím dát najevo tomu, kdo mě poprvé sexuálně zneužil, ať jen si tam zůstane!

Noc. Probudila jsem se, ačkoli bylo všude ticho. Po oné noci s otcem jsem se vždycky snadno vyplašila. Tenkrát se stalo se mnou něco tak neuvěřitelného, že to mohl být jenom nějaký strašný sen.

Co mě to probudilo? Slyšela jsem, jak ve tmě oddychují bratři. Boris a Stefan spali spolu ve své posteli nade mnou, Georg maličko chrápal v dětské postýlce. Byl trochu nachlazený. To se stávalo, protože si ještě dělal do plínek. Když měl delší dobu mokrý zadeček, snadno nastydl, to mi bylo jasné.

Ozýval se však ještě jiný zvuk. Naslouchala jsem. Přicházelo to od dveří.

Posadila jsem se. Bože dobrý, udělej, aby bylo světlo! Proč není po ruce žádný vypínač?

Na ústa se mi položila ruka.

„Tati!“ zašeptala jsem mezi prsty té ruky.

Byl to otec. Nic na sobě neměl. Nahmatala jsem jeho nahotu rukama, které vzal do svých a vedl je po mém těle.

Nebylo ve mně nic než strach. Trásla jsem se uvnitř i po celém těle. Neměla jsem sílu udělat jediný pohyb. Neměla jsem sílu vyřknout jediné slovo.

Otec si ke mně lehl do postele. Jeho ruka sklouzla z mých úst a pak mě políbil, jako by mě chtěl sníst. Lehce mě kousal do rtů. Jeho jazyk štouchal do mých zubů, které jsem pevně stiskla. Ale dlouho jsem to tak

nevydržela. Dusila jsem se, když se mi jeho slizký jazyk prodral až do krku. Otec se nehlučně smál, až se mu otrásovalo břicho.

Hladil mi vlasy a uši. Jeho ústa klouzala níž – po mém krku, po prsou, po břiše. Ruka mi vyhrnula noční košili. Držela jsem si kalhotky. Netrpělivě mi je strhl. „To už nikdy nedělej!“ zasyčel mi do ucha. „Nikdy! Jasně?“

Pláč mi stoupl do krku. Co mi dělal prsty, mě bolelo. Sevřela jsem nohy k sobě, otočila jsem se, odvracela, házela sebou. Bolest mi dodala sílu. Ale otec se jenom smál. „Jsi sladká!“ šeptal. „Jsi strašně sladká!“

Pak už jsem se nebránila. Nechtěla jsem být sladká. Chtěla jsem, aby odešel.

„Pojď!“ šeptal, „vezmi ho! Za chvíli to skončí! Pojď!“

Věděla jsem, že to byl jeho úd, který mi strčil do pusy. Stefan mi řekl, jak se jmenuje ta věc, která se mu tam dole houpá. Že je tam na čurání. Ale to se dělá na toaletě, ne v posteli a ne do kalhotek, jinak se velcí zlobí a bývá z toho výprask.

Jenže otec to dělal do mých úst.

„Tati!“ chtělo se mi křičet. „Tati, já nejsem žádný záchod! Tohle nesmíš!“

Moje ústa však byla plná odporného páchnoucího čurání a hadru, který mi strčil před obličej, abych se zase nepozvracela do postele.

Proč do pokoje nikdo nepřišel? Proč ho nikdo ode mne neodtáhl? Copak směl dělat, co se mnou prováděl?

Dusila jsem se a zalykala.

„Už je to dobré!“ řekl otec a zas to byl jeho starý milý hlas, ne ten zlý, prudký, strašlivý šepot jako před chvílí. „Je po všem, andílku. Teď spi! Zítra ode mne dostaneš něco pěkného. Máme přece spolu tajemství – my dva.“

V útrobách se mi všechno převracelo. A přesto jsem klidně ležela. Musela jsem škytnout a ze žaludku mi stouplo vzhůru kyselo. Byla jsem záchod, tatínkův záchod. Může být vůbec někdo odpornější než já?

Slyšela jsem jeho šátravé kroky, jak odcházel. Neměla jsem ani dost sil, abych si stáhla dolů noční košili.

Jenom jsem ležela a pokoušela se překonat nutkání ke zvracení.

„Moni?“

Uslyšela jsem tichý šepot docela blízko. Teprve když se rozsvítilo slabé světlo kapesní baterky, otočila jsem se za hlasem. Díval se na mne Stefan.

„Co to s tebou dělal?“ zazněla tichá otázka.

Prudce jsem se zastyděla. Nechtěla jsem, aby o tom někdo věděl. Bylo to příliš hrozné, příliš odporné, příliš... Nedokázala jsem to vyslovit.

„Ty brečíš!“ ozval se Stefan. „Udělal ti něco?“

Přetáhla jsem si pokrývku přes hlavu. Zakousla jsem se do límečku noční košile a rvala zuby krajku. Háčkovala ji babička Berta. Bývala jsem na ni pyšná. Teď mi to bylo jedno. Špinavá byla moje noční košile, má postel, mé břicho, špinavá jsem byla dokonce i uvnitř – zkrátka všude. Nechtěla jsem, aby mě bratr viděl takovou.

Teprve když jsem vykoukla zpod cípu přikrývky a viděla, že Stefan zhasl baterku, tiše jsem se vysunula. Otec měl pravdu: měli jsme společné tajemství. Nikdo o tom nesměl vědět.

Jako děvčátko jsem byla přesvědčena, že si každé dítě samo vyhledává rodiče. Nikdo mi to nevykládal; takhle představa nějak vyšla jenom ze mne. Představovala jsem si jakýsi obchodní dům a v něm regály plné rodičů. Drželi za ruce děti, které se rozhodly, že u nich budou žít.

Když děťátko dost dlouho žilo v nebi a chtělo přijít na zemi, odvedl je dobrý Pánbůh do toho obchodního domu. „Tak co,“ řekl, „kteří se ti líbí nejvíc?“ Pak provedl dítě podél těch regálů a ukázal na rodiče. „Dobře si je prohlédni. Které bys chtělo mít?“

Byla jsem si jista, že jsem si ze všech vybrala svého otce sama. I on mě určitě hned uviděl a zavolal na mě: „Moni!“ Na celém světě jsem neznala milejšího tatínka, než byl on.

Jen kdyby se mnou neprováděl tyhle hříčky!

„Vždyť na tom přece nic není,“ řekl. „Vždyť si jenom maličko hrajeme. Musí tě to taky bavit. Vidíš, že chceš, abych si s tebou trochu hrál?“

To se ví, že jsem si s ním chtěla hrát! Chtěla jsem, aby mě jako dřív vysadil na zídku a já na ní balancovala, držíc se ho za ruku. Chtěla jsem, aby si mě jako dřív posadil na kolena a jezdil se mnou „jako sedláci a páni“. Chtěla jsem, aby mě jako dřív vzal do náruče a říkal mi andílku. Zato jsem nechtěla, aby mi sahal pod kalhotky. Nechtěla jsem, aby mě tak mokře líbal. Nechtěla jsem, aby mi strkal do pusy tu svou věc. Nechtěla jsem ty jeho hříčky.

Byla jsem snad proto neposlušné dítě? A co si o těch tátových hříčkách mysleli ostatní?

Zeptala jsem se Borise: „Taky k tobě chodí tatínek do postele?“

Bratr zavrtěl hlavou. „Blbost, to se ví, že to nedělá!“

„Nás nechce,“ řekl Stefan. „On chce jenom svou Moničku. Moničko sem, Moničko tam! Ty jsi přece jeho miláček, jeho nejkrásnější. My jsme mu úplně fuk, ty... ty chtěný zázrak!“

Pochopila jsem, že si otec s bratry nehraje jako se mnou. Pochopila jsem, že otec tyhle hříčky provozuje jenom se svým chtěným dítětem.

Chtěnému dítěti se musí takové hříčky zamlouvat. Tak proč se mi to nelíbí? Byla jsem opravdu chtěné dítě?

Strach, že nejsem to správné, že nejsem chtěné dítě a dokonce snad vůbec dítě svého otce, tenhle strach mě dokonale zmátl.

Třeba vůbec nebyl otec tím tatínkem, kterého jsem si v nebi vybrala. Třeba mě tam dali nesprávnému čápovi a ten mě pak donesl k nesprávným rodičům, kteří si přáli mít úplně jiné dítě. Jednou nám přišel balík, jenž měl být dodán někam jinam. Pošťák, roznášející balíky, si spletl adresu. „To se někdy stává,“ řekl tenkrát otec.

Co když se něco podobného stalo i se mnou? Nebo mě opravdu nepřinesl čáp, ale ztratil mě osel, když utíkal? Takže mě v příkopu našel nepravý otec?

Co když se mnou prováděl ty směšné věci právě proto, že jsem nebyla jeho dítě?

„Milý Bože,“ modlila jsem se, „udělej, prosím tě, abych byla jeho dítě. Aby on byl můj tatínek!“

Ráno jsem se probouzela se strachem, že nejsem jeho. Mé dny plynuly v hrůze, že mě vyženou. Do postele jsem uléhala s děsem, aby se nepoznalo, že nejsem jeho chtěné dítě. Po nocích jsem bděla v obavách z jeho hříčků. A pak jsem konečně prospala pár hodin a ty strachy se mi ještě zdály.

Přes všechnu hrůzu jsem se jednoho dne odvážila říct: „Tati, já to nechci. Tatínku, nedělej to se mnou, prosím tě. Mně se takové hraní nelíbí.“

„Nelíbí? Co to má znamenat?“ zeptal se otec a jeho oči byly najednou zlé. „Máš tatínka ráda, nebo nemáš?“

„Ano, mám ho ráda,“ řekla jsem.

„Jak moc?“ zeptal se a už zas vypadal přátelštěji.

Rozpřáhla jsem paže, kam až to šlo. „Takhle! Úplně moc tě mám ráda.“

„A já tě mám rád ještě mnohem víc,“ odpověděl.

Tuhle hru jsem znala. Vždycky se mi moc líbila! Hrávali jsme ji často. Nakonec mě vždycky popadl a vyhodil do vzduchu, strašně vysoko, až do nebe, a řekl, že mě má táákhle rád, že jeho láska je větší než celé nebe. Bylo to krásné. A já jsem na to vždycky odpověděla: „A já tě mám ještě radši, ještě a ještě radši – jako obr!“

Kdyby v naší staré hře pokračoval, musel by na to říct: „Ale já tě mám rád mnohem víc. Mám tě rád, mám tě rád jako... jako veleobr!“

Jenže otec už dál nehrál. Chytil mě do náruče a stiskl tak silně, že jsem nemohla popadnout dech. „Jestli mě máš ráda, musí se ti to taky líbit,“ zašeptal mi do ucha. „Děláš si ze mne blázny, co? Vždyť já vím, že se ti to taky líbí. Řekni, že se ti to líbí, jen mi to řekni!“

Pod víčky se mi udělalo horko. Nechtěla jsem se rozplakat, ale slzy se mi bezděky vydraly z očí. Nemohla jsem za to. Nepřála jsem si to, opravdu jsem si to nepřála.

„Nebreč!“ obořil se na mě otec. „Okamžitě s tím přestaň! Chceš, aby se maminka zlobila?“

Nedokázala jsem zastavit pláč. Ruce jsem měla nad hlavou, protože jsem čekala rány. Otec mě však neuhodil. Díval se na mne, jako by mě ještě nikdy neviděl, a jeho ústa byla tak zlá, že jsem vykřikla.

„No dobrá,“ řekl a sestrčil mě na podlahu ze židle, kde jsme spolu seděli. „Tak tedy ne! Ale já tě teď odnesu zpátky do příkopu. Copak to jde, aby taková holčička, jako jsi ty, neměla ráda svého tatínka? Takovou holku já nechci!“

Po kolenou jsem se k němu škrábala zpátky. Vždyť jsem ho měla ráda! „Tatínku!“ vzlykala jsem a pevně jsem se chytla jeho nohy.

Odstrčil mě nohou ke dveřím. „Odprejskni! Zmiz! Jdi si na ulici! Už tě nechci ani vidět. Ať si tě vezmou jiní hlupáci! Jdi pryč! Tak bude to?“

Opět cítím ten ohromný, vše zastírající strach, který ve mně všechno roztřásal.

Ne! Všechno ve mně volalo ono Ne – mé srdce, hlava, tělo. Jenom má ústa nic nevolala. Strach mi vzal hlas.

Ze všech sil jsem se rukama i nohama zapřela o rám dveří. Ne!

Otec se na mě podíval. V očích mu blýskalo. Najednou se rozesmál. „Pojď sem!“ řekl a rozpřáhl náruč. „Tak mě máš přece ráda, co?“

Schoulila jsem se do jeho náruče. Pevně mě sevřel. Strach pominul. Byla jsem úplně potichu – dokonce i ve chvíli, kdy mi jeho ruka začala stahovat kalhotky.

Odvezu vás k babičce," řekl otec, „maminka je nemocná, musí si odpočinout.“

„Ke které?“ zeptal se Stefan.

„Do Essenu, to je přece jasné," odpověděl otec. „Myslíš si, že by to s vámi někdo jiný vydržel celý týden?“

„Juchú!" zavýskal Stefan. „Senzace!"

Oddechla jsem si zhluboka. Pochopila jsem, proč ležely naše věci zabalené v krabicích z lepenky a igelitových pytlících venku na chodbě. Můj strach byl zcela zbytečný. Neprodají nás cikánům. Matka mě obelhala. Takové štěstí!

„Můžu jít zase k tetě Inge?" zeptala jsem se.

Matka, která ještě nevstala z postele, zavolala z ložnice otevřenými dveřmi: „Proč zrovna *ty*? Zas musíš mít nějaké extravagance?“

„Tentokrát půjde k tetě Georg," oznámil otec. „Je ještě moc maličký. Kdyby se něco stalo, musíme se k němu rychle dostat. Essen je příliš daleko.“

To se ví, teď jsem byla dvojnásob nešťastná. Jak ráda bych jela k tetě místo do Essenu! Ale ještě víc mě mrzelo, že nebudu s naším mrňouskem.

Asi bych nedokázala zadržet slzy, kdybych věděla, že se Georg dlouhou dobu nevrátí domů. Neboť se z něho stalo to, čím bych se byla vždycky ráda stala já: dítě od tety Inge. Bylo však zřejmě dobře, že jsem to netušila. Bolest by byla příliš veliká. Dost na tom, že se na mne Stefan škodolibě šklebil. Vždyť byl miláčkem babičky Berty.

Po celou cestu do Essenu jsem se ještě zabývala svým zklamáním. Ale mohlo to být horší. Vlastně jsem jezdila k babičce Bertě ráda od doby, kdy děda nastoupil svou cestu kanalizací. U ní se nikdy nestávalo, že by vylehávala v posteli a houkla na nás děti, že bychom konečně měly udělat snídani. Naopak, když jsme vstaly, bylo už na stole pěkně prostřeno. Mívali jsme kakao a často jídali k snídani koláče. Oběd bez moučnicku neexistoval. A mezitím ještě bonbony, kousek čokolády nebo jiné laskominy. Pro nás to byla říše nicnedělání.

Bratři běhali víc po ulici, já jsem zůstávala spíš v domě. Babička mi ukazovala, jak se dají udělat na lepence pěkné obrázky z barevných nití, jejichž konce namočila do vosku. Používala k tomu tvrdý papír s dírkami. Nebyla ovšem trpělivou učitelkou a často mě hubovala pro mou nešikovnost. Přesto mi dopřávala aspoň dojem, že něco vykonávám, že něco umím. Nikdy neřekla: „Bože, ty jsi nemehlo, nikdy v životě se nic nenaučíš!“ Vzala vždycky do rukou mou nepatrnou ruční práci a pochválila mě – i když třeba jen zamumlala: „No, docela to ujde.“

A přesto jsem byla nejšťastnější, když jsem mohla sedět v koutku obývacího pokoje a konečně si jednou v klidu hrát. Když jsme k ní přišli na návštěvu, babička Berta se vždycky přehrabala ve starých dětských pokladech ještě po mé matce a jejích sourozencích a něco z nich vytáhla. Tak objevila i panenku a medvídka. Ty hračky už sice značně zvětšely, v mých očích však byly nádherné.

Jednou právě uprostřed hry ke mně babička přistoupila. „Na co si hraješ?“

„Na tatínka,“ řekla jsem a položila oškubaného medvídka na nahou panenku.

„Na tatínka?“ podivila se babička. „A proto přitom tak hekáš?“

„Ano,“ odpověděla jsem. „On právě čurá do panenky. Musí přitom tolik hekat. Copak to nevíš?“

Babička prudce odtrhla ubohého medvídka od panenky a hodila ho někam za záda. „Takové svinstvo!“ zaječela. „Taková chuňárna. Kdo tě tohle naučil?“

Chtěla jsem vyhrknout: Tatínek, ale než jsem to slovo stačila vyslovit, babička už za sebou práskla dveřmi.

Medvídka si odnesla s sebou. Už jsem ho nikdy neviděla.

V posledních dnech prázdnin toho roku mi šla babička Berta z cesty. Byla bych se jí ráda zeptala, kam schovala medvídka, ale netroufala jsem si.

A tak se panenka musela spokojit se zeleným Kvakem. Tak se jmenoval můj plyšový žabák. Bez něho a bez palce v puse jsem nikdy neusnula. Daroval mi ho otec. Když mi ho přinesl, řekl: „Jmenuje se Kvak, protože kváká úplně stejně jako ty. Kvak, kvak, kvak!“

Žabák byl příčinou mé první pranice s bratry – a také mého prvního vítězství. Z kopanců, ran a pak i modřin jsem si moc nedělala. Kvak byl můj kamarád. Naslouchal mi, když jsem měla nějaké starosti. Nikdy na mě nežaloval, když jsem potají plakala.

„Bože, už si zase hraješ na takové prasečinky?“ rozhořčila se babička Berta, když uviděla Kvaka v blízkosti panenky. „Že ti ho vezmu!“

„Ne!“ vykřikla jsem a chránila jsem žabáka rukama. „Kvak přece není žádný tatínek!“

Babička se beze slova odvrátila.

Co by se stalo, kdyby tenkrát naléhala? Kdyby se zeptala: „Jak tě vůbec napadlo hrát si takovou hru?“ Kdyby se zeptala: „Takhle si s tebou hraje tatínek?“ Byla bych si možná svůj strach a hoře vymluvila z duše. Byla by mě však politovala?

Jenže babička se na nic nezeptala. Později u soudu prohlásila: „Můj zeť nic takového nedělal. Vnučka lže.“

Ale věděla to. Musela to po celou dobu dobře vědět. Jenomže nic vědět nechtěla. Ani ve svém vysokém věku a dokonce před soudem nikdy nebyla schopna rozbít falešný svět kolem sebe a připustit si pravdu. Ani jednou, když jsem byla v nouzi nejvyšší, nedokázala říct: „Je to pravda. Udělal to.“ Místo toho se na mně prohřešila, jako se kdysi prohřešila i na své vlastní dceři.

Kdybych byla tenkrát o prázdninách promluvila, uvě-

řila by mi moje babička? Naslouchala by vůbec malému děvčeti s žabákem v ruce? Anebo by udělala už tenkrát to, co doporučovala mým rodičům u soudu: přinutit mě k mlčení několika pohlavky?

Jako děvčátko jsem asi tušila a cítila, že mi babička neuvěří. Pokoušela jsem se už nikdy s ní o otci nemluvit. Ale zlá slova, která řekla o mé hře, se do mne hluboko zafala... „Takové svinstvo!“

To, co se mnou otec prováděl, tedy bylo svinstvo? Svinstvo přece je něco nečistého, nějaké darebáctví. Když jsem vstoupila do bytu se zablácenými botami, matka se na mne rozkřikla: „Takové svinstvo!“ Copak matka nevěděla, co se mnou otec provádí?

Pochopila jsem, že se mnou otec dělá nějakou špinavost. To se mi nelíbilo. Řekla jsem mu to. Ale on to dělal přesto dál. Řekl, že když se máme rádi, pak se to dělá. Nedělají to jenom děti, které svého tatínka nemají rády. Měla jsem svého otce ráda, takže jsem to dělala. Jenomže to bylo svinstvo. Bylo to špinavé. Byla jsem od toho špinavá jako mé boty od bláta. Kdyby se o tom dověděla maminka, zlobila by se. Zlobila by se na tatů a na mne. Nechtěla špinavé děvčátko. Utekla by, protože jsem špinavá. Ale pak by zas byl smutný tatínek a zlobil by se na mne, protože si nepřál, aby maminka utekla. Bylo to tajemství. Zlé, ošklivé, špinavé tajemství.

Dokonce kdybych jako malá holčička měla někoho, komu bych se mohla svěřovat, ani tomu bych se slovem nezminila o svých pocitech. Kdo by mi chtěl porozumět, ten by mě musel pozorovat. Vzpomínám si třeba, že jsem si začala pořád mýt ruce. Neustále jsem měla dojem, že se mi lepší prsty.

V noci jsem se potají plížila do koupelny, což byla jediná místnost v celém bytě, kam jsme my děti směly jít kdykoli bez dovolení. Tam jsem si drhla někdy po celé hodiny až do krvava konečky prstů, až bolest zahнала z mé mysli snové obrazy.

Když se na mě matka podívala, vyhnula jsem se očima jejímu pohledu. Jednou řekla: „Poznám, když lžeš. Špatné myšlenky máš zapsány v očích.“

Stálo tam zapsáno i to, že jsem špinavá?

Tajemství s otcem na mne doléhalo. Působilo mi potíže zamlčovat, na co ve dne v noci myslím.

Navzdory svému strachu z trestu jsem se ještě jednou pokusila ve své dětské bezbrannosti svěřit někomu své tajemství – tentokrát babičce Gretě. Jednou, když jsem u ní byla s Borisem na návštěvě, můj bratr se natolik zabral do hry, že si stáhl kalhotky. „Babičko,“ promluvila jsem, „tatínek má taky bimbáška – ale mnohem většího než Boris.“

„Samosebou,“ odpověděla babička. „Vždyť je to taky dospělý muž.“

„On mi ho vždycky ukazuje,“ řekla jsem.

„Hlouposti!“ osopila se na mne. „Nikomu takové nemyšly nevykládej. Něco takového se děje leda u křováků v buši – tvůj tatínek nic takového nedělá!“

Křováci v buši? Otec to přece nedělá v buši. Kdepak křováci, tak jsem to nemyslela. „Chodí ke mně do postele,“ namítla jsem. „Jenže má bílé čuránky.“

„Ale Moniko,“ rozhorlila se a zlostně se na mne podívala. „Jak můžeš tak hanebně lhát! Fuj, styď se, holka ošklivá!“

A pak už se mnou nepromluvila ani slovo, ani se na mne nepodívala. Boris dostal čokoládu – já jsem nedostala nic.

„Babičko,“ zašeptala jsem a neopovažovala se jí dotknout. „Babičko, já už jsem zase hodná.“

Neodpověděla mi. Ani nedala najevo, že mě slyší.

„Fuj, styď se!“ křikla na mne. Člověk se opravdu musí stydět, když je špinavý. A já jsem se styděla.

Dnes už vím, že to bylo mé špatné svědomí, jež otci umožnilo dostat mě pod tlak a učinit povolnou. Od počátku jsem tušila, že dělám chybu. Nevěděla jsem

však jakou. Bylo to jen jakési instinktivní vědomí, že tu někde něco neklape.

Byla to přímo ďábelská strategie, jíž jsem podlehla. Otec mě nejenom zneužil a pošpinil – ale tím, že mě zatížil tajemstvím, vsugeroval mi pocit, že jsem viníkem i já. A zatím mě přiměl k tomu, že tajemství, které bylo vlastně výhradně a pouze jeho, přenesl i na mne a učinil mě tak svou spoluvinicí. Mou vinou bylo, že jsem mlčela a snášela to. Proměnilo mě to v špatnou a špinavou dívku.

Dodneška si vyčítám, že jsem nekřičela, jako by mě naráželi na kůl, když otec svého odporného frantíka tlačil do mého obličeje a do břicha; že jsem se nedala utlouct třeba k smrti, než abych dělala, co ode mne požadoval; že jsem mu dala své tělo, aby se utišil můj hlad po jeho blízkosti.

Dnes vím, že nemohu být viněna z toho, co mi otec udělal. Že jsem se na něho nepověsila, protože jsem od něho chtěla sex. Tenkrát jsem ani nevěděla, co vlastně sex je. Chtěla jsem jenom být hlazena, chtěla jsem být objímána.

Trvalo to ještě dlouho, než jsem pronikla do všech těch záležitostí. Bylo k tomu zapotřebí několika terapií, mnoha rozhovorů s lidmi, kteří se pokoušeli mi pomoci, četba cizích – a mně přesto tak blízkých – výpovědí o životě. Vědomí, že nejsem vinna, jsem si musela tvrdě vydobýt.

Ještě pořád stojí po boku dospělé Moniky B., která ví o své nevině a pracuje na tom, jak ze sebe setřást svůj starý život – dítě Moni. Dodneška se krčí někde v koutku mé duše. Je ve mě usazeno tak hluboko, že na ně nedosáhne ani vědomí o výhradní vině mého otce. Všechny zkušenosti, které se mi v dětství ukládaly v duši, tam pevně vězí. Stále odtud šeptají a hrozí hlasy z minula, kterým musí dítě naslouchat a jimž věří.

„Po celý život žiješ s dítětem, kterým jsi kdysi byl,“ to jsem si přečetla v jedné knize.

Dítě Moni se přede mnou stále vynořuje jako ta malá

holčička se sirkami, která musela opuštěna zmrznout na sněhu, protože ji nikdo neměl rád, nikdo jí nedaroval teplo. Jako ta dívenka z pohádky jsem tiskla nos na okno, za nímž jiní měli všechno, co já jsem si tak toužebně přála.

Neustálá blízkost mé milé tety Inge byla takovým nedosažitelným štěstím. Milovala jsem ji. Ve snech jsem si přála, aby byla mou matkou. Kdybych tak směla být neustále u ní! Kdyby mě tak mohla ukonejšit a říct mi: „Tvůj otec to s tebou nesmí dělat! Zakážu mu to. Už nikdy se to nestane.“

Jednoho dne to přání bylo silnější než můj strach. „Teto Inge,“ řekla jsem, když se mnou seděla u stolu v kuchyni a vystříhovala z červeného papíru dlouhatánskou řadu Mikulášů a já jsem jim nalepovala vousy z bílé vaty. „Teto Inge, věříš na křováka z buše?“

Teta se zasmála. „Na křováka z buše zrovna ne, zato na Mikuláše věřím. Když přijde Mikuláš, vím, kdo bude mít brzo narozeniny. Těšíš se už?“

Kdyby dny měly chuť jako bonbony nebo jako marmeláda, mé narozeniny by se na jazyce rozplývaly sladkokysele. Kam až má paměť sahá, vždycky to byl den, který ve mně vyvolával smíšené pocity. Sotva se blížily mé narozeniny, v dětství se mě zmocňovala jakási neurčitá nevolnost, kterou jsem si sama neuměla vysvětlit. Připadalo mi to, jako bych provedla něco zakázaného už jen tím, že jsem se na ně těšila.

Když jsem pak byla starší, začínala jsem pomalu chápat, odkud ten pocit přicházel: rodiče totiž mé narozeniny dokonale ignorovali. Připomínka mých narozenin pro ně vůbec nebyl důvod k nějaké oslavě. A už vůbec to nebyl důvod, aby mi prostřednictvím nějaké oslavy dávali najevo lásku.

Rodiče ze mne neměli žádnou radost. Neměli mě rádi – a moje matka už vůbec ne. Otec...? Ne, ani ten mě neměl rád. Jestli na mně něco měl rád, pak to bylo mé

tělo, které mu poskytovalo zábavu a požitek – udělal z něho svůj majetek a užíval je podle chuti.

Mou duši, mou vlastní nezaměnitelnou osobnost, mé Já, to všechno nikdy nemiloval. Nic na mně ho nezajímalo s výjimkou těla. A i to bral v úvahu jen jako předmět rozkoše. Patřilo mu – a to bez jakéhokoli omezení.

Proč by vůbec měla nějaká bytost, která se narodila, aby patřila někomu jinému, sloužila mu, ukájela ho – proč by taková bytost měla slavit svátek jen pro sebe samotnou?

Ráno o mých narozeninách nacházel každý z členů rodiny při snídani na svém talíři nebo u něho nějaký malý dárek. Zvláštní dárek k narozeninám pro mne prostě nebyl.

„Však bylo včera zrovna Mikuláše,“ říkala matka, pak mi potřásla rukou a gratulovala. Jak se zdálo, zapomněla, že jsem nedostala žádný dárek ani k Mikuláši, protože mám hned po něm narozeniny.

„Takhle brzo před Vánocemi se nic nedává,“ dodával otec a přidal k blahopřání pusou. To, že můj starší bratr Stefan, který měl narozeniny krátce po Vánocích, vždycky nějaký dárek dostal, zřejmě jeho zásadám neodporovalo.

A přitom jsem dobře věděla, jak mohou vypadat oslavy takových narozenin. Matčiny narozeniny i narozeniny otce a mých bratrů se všechny oslavovaly nějakým dárkem u kávy a koláčů někdy až do večera. Přicházely celé rodiny příbuzných, gratulovalo se, kdekdo líbal kdekoho, hrálo se, povídalo a bylo plno smíchu.

Jediné, v čem měly moje narozeniny výhodu proti narozeninám ostatních, byly malé dárky pro všechny. Jednou, když měla narozeniny matka, odvážila jsem se při pohledu na hromadu dáreků zeptat: „A co my?“

Malí bratříčci stáli za mými zády a dívali se na to s očima doširoka. Ptala jsem se i kvůli nim. Ovšem odpověď platila jenom mně.

„Copak, copak?“ zeptala se matka a zlostně se na mě podívala. „Kdo tady má dneska narozeniny? Snad ne ty?“

„Nebuď tak žárlivá!“ ozval se i otec. „Kdo myslí především na sebe, na toho jiní myslí naposledy.“

Rozesmála jsem se. Tak jako se vždycky směju, když mám slzy na krajíčku. Smích pomáhá. Když totiž přitom pláčeš, nikdo neví, proč se kutálejí slzy.

Že se mé narozeniny nakonec vždycky aspoň trochu podobaly dnům radosti, za to děkuji tetě Inge. Ačkoli mě jako svou kmotřenku rok co rok zvala na Mikuláše k sobě a má válenka vždycky stála před dveřmi naplněná dobrotami – stejně jako boty jejích vlastních dětí –, na mé narozeniny nikdy nezapomněla. „Mikuláš je Mikuláš a narozeniny jsou narozeniny,“ říkala a pak mi zazpívala „Happy birthday“, než mi dala dárek, který byl vždycky krásně zabalený. Dárky mé tety se staly mými naplněnými sny. Nikdy mi nedarovala k narozeninám třeba boty, které bych tak jako tak dostala, protože mi ty staré už byly malé anebo ochozené. Nikdy jsem nedostala odložené šaty po jejích dětech, z nichž už vyrostly nebo se jim už nelíbily. Takové věci jsem od ní sice také dostávala, ale nikdy ne k narozeninám. K tomu dni mi dávala věci, které jsem si velmi přála, třeba vytouženou hračku.

Nikdy nezapomenu na panenku, kterou jsem dostala od tety Inge ke svým šestým narozeninám. Měla dlouhé blond lokýnky, zavírala oči, a když jsem ji brala na ruku, líbezným hlasem říkala „mama“. Doslova jsem tuhla štěstím.

„Nechtěla bys aspoň poděkovat?“ houkla na mě matka, „ty nevděčnice!“

Na kůži mě pátil pohlavek. Ale mnohem hůř pátil strach: co když si teď bude teta Inge myslet, že jsem nevděčnice? Chtěla jsem říct: Děkuju, ale nešlo to.

„Nech ji přece!“ vmísila se teta Inge a posadila si mě na klín. „Vidím, jakou má radost. To mi stačí.“

V tu chvíli ze mně vyklouzlo: „Děkuju!“ jakoby samo od sebe. Teta mě maličko stiskla. A má překrásná panenka se na mne usmála – jenom na mne.

„Ukaž mi tu věc!“ řekla matka.

Já však jsem k sobě panenku přitiskla a zavrtěla hlavou.

Matce to nevadilo. Vytrhla mi panenku svýma velkýma rukama, prohlédla si ji ze všech stran, zatahala za květovanou krajkovou sukni, za bílé botičky z umělé hmoty a zmáčkla panence bříško.

„Mama!“ ozvalo se hrací děťátko. Sevřelo se mi srdce.

„Ta musela být pěkně drahá,“ řekla matka. „Muselas za ni dát nejmíň padesát marek. Víš, Inge, za mých peněz bys dosáhla téhož. Moni stejně všechno za pár dní zničí.“

Srdce mi bušilo tak divoce, že to až bolelo. Tupě jsem natáhla ruce po své panence.

Matka ji se smíchem zvedla do výše a řekla tetě Inge: „Stejně by mi bylo milejší, kdybys jí mohla dát příště něco užitečnějšího, Inge. U nás chybí ledaco. A když hračku, tak takovou, aby z ní něco měly všechny děti.“

„Ty sis nikdy nehrála s panenkou?“ zeptala se teta. Její hlas byl sice přátelský, ale cítila jsem, jakou měla zlost. „Holčičky potřebují mít něco rády. Všecky revolvery a autička, které se u vás válejí, to není nic pro ni.“

V tom okamžiku vyskočil Georg. „Já chci!“ křičel. „Já chci!“ Vystoupil na špičky a natáhl se po mé panence.

„Ne!“ vykřikla jsem a vrhla se na matku.

Matka však už mu panenku dala. „Nebud' přece taková!“ houkla na mne a Georg vítězně s mou panenkou odběhl. „Ta se s nikým neumí podělit! Tak daleko jsme to dopracovali!“

Na okamžik jsem si myslela, že se mě teta Inge zastane. Ona mě však jenom pohládila po vlasech. „Tak já abych raději šla,“ řekla.

Sotva se teta rozloučila, hnala jsem se do dětského pokoje, abych si vzala panenku zpátky. Georg však už práci dokončil. Hlavička byla utržená a prázdné oční důlky na mne hrůzně civěly. Po podlaze byly rozházené ručičky a nohy panenky a také cáry jejích šatiček. Na zádech nahého těla zela kulatá díra. Plastikovou kra-

bičku, která tam byla ukrytá, ještě držel Georg v ruce. Když ji stiskl, zakňourala: „Mama! Mama!“

Už nevím, jak jsem reagovala. Vzpomínám si jenom na své sny – po mnoho nocí se mi zdávalo o strašně znetvořeném obličejí panenky s očima, které visely z důlků, a probouzela jsem se s křikem, protože jsem slyšela, jak mě panna naříkavě volala.

A po dlouhé noci mě otec utěšoval tím, že mě objímal a zajížděl mi rukou pod košilku.

Jeho utěšování se mi vůbec nelíbilo. Bylo to však jediné, čeho se mi dostalo.

Když jsem se jednoho rána probudila – bylo mi skoro šest let –, stála Georgova postýlka se sítkou najednou zase ve svém obvyklém koutě dětského pokoje. My děti jsme reagovaly různě.

„Zrovna ten mi tu ještě chyběl!“ vykřikl Stefan, když pochopil, že jeho nejmladší bratr bude od té chvíle opět bydlet doma. Jako nejstarší na nás Stefan vždycky dohlížel, když nebyli rodiče doma, anebo dělali něco, při čem nechtěli být rušeni – a to obojí se stávalo stále častěji. Pro devítiletého chlapce to jistě nebyl snadný úkol. Žádný div, že neměl z návratu malého žádnou radost.

Vypadalo to, že Boris, kterému byly tehdy teprve tři roky, na to nemá názor. Zřejmě vůbec nepochopil, že tohle pokojně se usmívající děťátko, které si dumlalo palec, patří k nám a zůstane tady napořád.

Sama jsem z toho měla radost jako málokdy dřív ve svém životě. Přesto však jsem ji nedávala najevo. Už jsem se důkladně poučila; člověk si má své pocity nechat pro sebe. Když je dává najevo, je slabý a zranitelný. Zneužívané děti rychle dospívají.

Teprve po letech jsem se dověděla, proč už se teta Inge nechtěla dál starat o Georga. „Příliš si na nás začal zvykat a my jsme si příliš zvykali na něho,“ vyprávěla mi. „Věděli jsme, že by pak odloučení bylo den ze dne těžší – pro něho i pro nás.“

Teta postavila mé rodiče před jasnou volbu: „Buďto si malého ponecháme navždycky – pak ovšem se všemi důsledky: to jest adopce a tak dál. Anebo si ho vezmete

definitivně k sobě domů. Takhle to v žádném případě nejde dál. Dítě musí vědět, kam patří.“

Teta Inge mi vyprávěla, že na to matka vztekle odpověděla: „Adopce? Tak to by se vám hodilo! Pro mne práce a tlusté břicho, pro vás potěšení. Takhle je to teda! Na to zapomeň! Mé děti patří mně, nikomu jinému. Jestli nějaké chceš, musíte si je sami udělat!“

Otec pro to matce trochu vynadal, že je k tetě nevděčná a nezdvořilá; koneckonců to jeho sestra myslela jenom dobře. Ale dát jí svého nejmladšího syna se nechtělo ani jemu. „Děti jsou darem nebes,“ řekl. „A my nebudeme žádný z nich odmítat.“

Přála bych si, aby to byl udělal. Aspoň by se mu nepodařilo vehnout tě do smrti, Georgu!

Od té doby jsme tedy žili v dětském pokoji čtyři. A bylo v něm stále těsněji, protože zanedlouho nahradila Georgovu postýlku pohovka, kterou otec někde sehnal. „Bude to jen na nějakou dobu,“ sliboval – a pak se přechodný čas protáhl až do období krátce před Georgovou smrtí.

V našem pokoji teď tedy stálo roztahovací dvoulůžko, rozkládací postel a pohovka. Dva z nás se museli dělit o jedno místo na spaní.

„No, a co?“ řekla matka. „Tatínek a já taky spíme na jedné posteli.“

To nám bylo jasné.

Těsný dětský pokoj nedával nikomu z nás ani ten nejmenší volný prostor. Někdy však jsme ho užívali i jako útočiště – jako zcela bezpečnou jeskyni. Například, když nám bylo přísně zakázáno z pokoje odcházet. Krátce poté se vždycky začalo z ložnice ozývat sténání a výkřiky.

Nebyl pro to vyhrazen žádný určitý čas. Stávalo se to ve dne, večer i v noci. Někdy jsme to slychali už na chodbě, když jsme přicházeli z návštěvy u babičky Berty nebo tety Inge.

Pocit, jaký se mě v takových chvílích zmocňoval, nemohu vůbec popsat. Slova zděšení, hrůza nebo trýzeň pro to jsou příliš slabá. Nejraději bych byla utekla hodně

daleko a docela jedno kam. Jen abych výkřiky nemusela poslouchat.

Když nás v noci probudily ze spaní pleskavé nárazy, namačkali jsme se my tři menší do jedné postele, jako bychom tam hledali společnou ochranu. Matka sténala stále hlasitěji, až nakonec přešla v ječivý křik a my jsme vzlykali ze soucitu, strachu a zoufalství, div jsme si duši z těla nevyplakali.

„Mama, uá, uá!“ kňučel Georg a tiskl si dlaně na uši.

„Proč to tatínek dělá?“ zeptal se mě Boris. „Proč maminku tak tluč?“

Nevěděla jsem to. Nevěděl to žádný z nás. Dokonce ani starší bratr, který měl jinak pro všechno nějaké vysvětlení. Vždycky si zalezl pod přikrývku. Ve tmě jsem ho sice neviděla, ale slyšela jsem jeho přidušený pláč pod polštářem.

Když pak matčin křik přešel do jakéhosi vzlykání, připojil se k ní najednou i otec. Vždycky to bylo stejné. Vždycky chvílku supěli a sténali společně.

„Proč tatínek najednou pláče?“ zeptal se Boris. „Asi ho teď tluč maminka?“

„Jen ať!“ vykřikl Stefan do svého polštáře a zabušil pěstmi do postele. „Určitě ho mlátí po držce!“

A pak bylo najednou ticho. Zničehonic byl konec vzlykání, sténání a křiku, jako by skončil zlý sen, jako když utne.

Georg, můj statečný malý Georg to jednou nemohl vydržet. Byly mu tenkrát tři nebo čtyři roky. Toho dne nás opět ze spaní probudily matčiny vzdechy a výkřiky. Georgova tvář, přitisknutá k mému hrdlu, byla mokrá od slzí. Chtěla jsem ho obejmout, ale odstrčil mé ruce.

„Zítra se maminky zeptám!“ řekl. „Tatínek ji nesmí tlouct. Já to tak nechci. On je sprostý.“

„Ne,“ řekla jsem Georgovi. „To nesmíš. Maminka by se zlobila. Vzala by rákosku a natloukla by ti.“

„To je mi fuk,“ odpověděl Georg v zuřivém odhodlání. Věděla jsem, že to myslí vážně.

Dělalo se mi špatně, už když jsem se Stefanem jako každé ráno prostírala k snídani pro všechny a mazala máslem chleby, které si bral otec do práce. Zdálo se, že Georg nemá vůbec žádný strach. Jen jsme se všichni usadili u stolu, vyrazil se svou otázkou: „Mami, proč v noci vždycky tak křičíš?“

Matka odložila šálek, který právě zvedala k ústům, až to hlasitě cvaklo. Podívala se na otce, jako by u něho hledala pomoc.

Otec si dlouho utíral ubrouskem ústa, pak položil matce ruku kolem ramen a řekl: „To víš, maminku často bolí záda, opravdu moc ji bolí. Tak strašně ji bolí, že z toho až pláče. Proto si taky musí občas lehnout a šetřit se.“

Chudák naše maminka! Všichni jsme se na ni zadívali a litovali ji.

„Proč tě tak bolí záda?“ zeptal se Georg. Vždycky se snažil přijít všem věcem na kloub tak důkladně, že dokonce i svou nejmilejší hračku rozebral do poslední součástky, aby zjistil, jak funguje.

„Protože má tolik dětí, to je přece jasné,“ řekl na to otec. „Víš, jak je to těžké, když jí takoví mrňousové jako ty pořád visí kolem krku a chtějí, aby je chovala?“

Zahanbený Georg se sklonil k jídlu. Byla to pravda, věčně by se mazlil a chtěl, aby ho někdo nosil. Pro chvilku něžností zanechal i té nejmilejší hry a usadil se na klíně každému, kdo k nám přišel na návštěvu.

Doslova mě bolelo, jak se najednou příkrčil a ani se neopovažoval vzhlednout.

Otec se smál. „Ale i vy můžete trochu pomáhat, aby se vaší milé mamince vedlo zase líp. To byste si přece přáli – nebo ne?“

„Ano! Ano!“ zvolali jsme všichni sborem. Úkradkem jsem stiskla Georgovi pod stolem ruku.

„Když budete všichni hodní a budete maminku maličko rozmazlovat a trochu jí i pomáhat, ono ji to zase přejde,“ řekl otec, natáhl ruku a zvedl matčinu bradu. „Je to tak, miláčku?“

Matka si povzdechla: „To by bylo krásné. Jenomže naše děti to nikdy nedokážou. Jenom se podívej, jak je zase prostřený ten stůl. Všecko páté přes deváté!“

Stefan vztekle vyskočil, až porazil židli, vyběhl z místnosti a zabouchl za sebou dveře.

Najednou se mě zmocnil takový strach, že se mi zatočila hlava a v ústech se udělalo kyselo. V následujícím okamžiku si otec odepne od kalhot opasek...

Nic podobného se však nestalo. „Tvůj syn se dneska zas neumí chovat,“ řekl a odsedl od matky. „Po kom tohle hulvátství má? Po mně určitě ne!“

„Samosebou, po tobě určitě ne,“ odpověděla matka a dala se do jídla. Ruce se jí přitom třásly jako ruce stařeny.

Nevěděla jsem, co ji tak znejistilo. Pochopila jsem to teprve po letech.

Borderline syndrom, hraniční stav – tahle slova stojí v psychiatrických zprávách, které o mně byly napsány od doby, kdy jsem přestala zamlčovat tajemství o svém otci a počala jsem o něm mluvit s nezasvěcenými lidmi.

Jsem v tom hraničním stavu a putuji přes meze snu a skutečnosti. I když po skončení trestního procesu proti mému otci jsem se velikými skoky vzdalovala od oné hranice a počala nabývat pevnou půdu pod nohama.

Trpět těmi stavy je tvrdé. Neboť každý krok do skutečnosti je bolestný. Každý sebemenší úspěch se platí hořkými, nedobrymi vzpomínkami a objevy.

Jak jen jsem mohla zavírat srdce i oči před tím, jaký člověk je můj otec! Milovala jsem obraz, který jsem si o něm vytvořila. Jak důsledně jsem jeho vinu pokládala za svou, jenom abych ho mohla mít ráda a vážit si ho! A jak nevýslovnou bolest mi působí vyvolávat si dnes vědomě vzpomínky, klást si zpětně otázky o věcech, které se staly, a poznávat je! Každý jeho skutek, který už déle nemohu potlačovat, rve cáry z obrazu mého otce, trhá po kouscích mou lásku k němu a drtí i mne samotnou.

Když na mne tak těžce doléhají vzpomínky, že o nich ve dne musím mluvit a v noci se mi o nich zdá, cítím se někdy jako provazolezec bez tyče, který zoufale bojuje o rovnováhu nad smrtelnou propastí. V takových chvílích se ztrácí hranice mezi skutečností a snem, takže se propojují události z minula s událostmi přítomnosti v strašlivé vize budoucnosti. Například v hroznou před-

stavu, že má terapeutka nebo má nejlepší přítelkyně organizují s mým otcem za mými zády akce, abych se mu dostala do područí, protože už mi žádná nevěří.

V posledních měsících se mi daří stále častěji a vytrvaleji takové představy přeměňovat. Znamená to, že jsem se naučila hovořit o nich s člověkem, kterému důvěřuji, a nahradit v nich mou osobu osobou mého otce.

Třeba v posledním těžkém snu jsem viděla otce jako psychoterapeuta, do jehož ordinace jsem musela docházet. Přemohl mě, svázel mi ruce i nohy, znásilnil mě a pak mě dal dvěma ošetřovateli dopravit do uzavřeného psychiatrického ústavu. Zvlášť zlé na tom snu bylo, že jeden z ošetřovatelů byl můj pečovatel, jehož si velmi vážím, a ten druhý byl můj dobrý přítel, který se často postavil na mou stranu.

Po řadě dní jsem se už s pomocí svého pečovatele sama přehrávala do role terapeuta. A pak přede mnou stál můj otec v úloze pacienta a já jsem měla převahu.

Ve dne, v přítomnosti pečovatele se ta hra s výměnou rolí dařila. Zato v noci, když se vracel sen, můj otec role zase obrátil. Ačkoli jsem já, terapeutka, povolala na pomoc ošetřovatele, aby ho jako pacienta zavřeli, přemohl nás všechny tři, odvedl mě do svého bytu a dopustil se na mně násilí.

Probudila jsem se v panice, poznala svůj vlastní důvěrně známý pokoj, napila jsem se šťávy a poslechla si kazetu Maria Müllera-Westernhagena, protože mě jeho hlas uklidňuje jako žádný jiný. A přesto – když jsem znovu usnula, zdálo se mi pokračování té strašné scény od chvíle, kdy předtím skončila. To se v průběhu jedné noci opakovalo několikrát, až mě strach, že bych se opět a opět vracela do snového světa, udržel definitivně v bdělém stavu.

Po dlouhé noci jsem se vyhýbala spánku anebo se spánek vyhýbal mně. Únava se však nedala překonat. Vkrádala se do mých myšlenek. Ochromovala mou vůli. Otvírala dveře vizím. Nespala jsem, a přesto jsem snila. Anebo jsem nesnila? Bylo to zase jako tenkrát

v dětství? Představovala jsem si skutečnost jako sen, protože byla tak zlá? Co vlastně bylo reálné a co se mi jenom zdálo?

V dobách největší únavy a maximálního vnitřního zmatku se uchyluji pod ochranu a do bezpečí místa, jehož ústraní na mne působí jako síť pod mým drátěným lanem. Mluvím o uzavřeném oddělení kliniky pro duševně choré.

Za dveřmi takové kliniky by mě moje rodina s přispěním svého advokáta nejraději nechala zmizet navždycky. A především samozřejmě můj otec. Jakže mi to vždycky říkal...? „Jestli něco prozradíš – garantuju ti, že ti nikdo neuvěří! Všichni budou tvrdit, že ses zbláznila. O to se už postarám, na to se můžeš spolehnout! Tady tahám za delší provaz já!“

Ještě u soudu se o takovou cestu pokoušel. V procesních aktech se dá číst, co prohlásil: „Myslím si, že Monika je nemocná, těžce nemocná. Její obvinění jsou zcela vymyšlená, jsou to výplody její fantazie. Ani slovo pravdy na tom není.“

Naštěstí to soud viděl jinak. Uznal vinným jeho, ne mne. Mně se věřilo, ne jemu. Své myšlenky, aby mě přiměl platit za jeho vinu, se však nevzdal dokonce ani za mřížemi. „Budu mít stoprocentní úspěch při odvolání,“ slíbil mu jeho advokát, který byl zároveň dlouholetým přítelem rodiny. „Já tě z toho dostanu. Tvoje dcera je šílená. Vychází to z rodiny tvé ženy, ta je dědičně zatížena. Ostatně má sestru, která už po léta přechází z jednoho ústavu pro choromyslné do druhého. O tom není žádné pochyby. Prokážeme to. Nech to na mně.“

Dědičná duševní choroba? Nikdo neví líp než má matka, co vlastně je s její sestrou Susanne, proč je v psychiatrickém léčení a proč matka před soudním jednáním tak strašně začala ječet, že nikdy v životě nezapomenu, jak se to rozléhalo v dlouhatánské čekací chodbě.

Teta Susanne, která mi byla tolik milá a již matka tak krutě záviděla její povolání učitelky, je nemocná, protože

s ní její otec prováděl totéž, co s mou matkou. Je nemocná, protože nikdy neměla dost sil, aby ze sebe se-trásla tajemství svého otce. Je nemocná, protože se nikdy nedovázila říct: „Můj otec mě zneužíval.“

Dnes jako dospělá žena už vím, kdy upadám do snu – i když své snové představy často dokážu přemáhat jenom s cizí pomocí. Jinak než jako dítě, kterým jsem kdysi byla, se už dokážu podívat do tváře faktům, když mi hrozí nebezpečí vnitřního rozvratu.

Jeden takový čin se ve mně opouzdřil téměř na celá dvě desetiletí – v podobě snu. Byl pro mne tak neuvěřitelný a tak ohromující, že jsem ho vůbec nedokázala pokládat za pravdu.

K odhalení, které jsem učinila, jsem dostala popud od Georga. Jako vždy nechtěl povolit a všemu chtěl až do poslední podrobnosti přijít na kloub. „Ty tomu věříš?“ zeptal se mě jednou šeptem, aby nás bratři neslyšeli. „Ty věříš, že má maminka bolesti v zádech?“

„Hm,“ zahučela jsem.

Georg mi však nedal pokoj. „A proč to vždycky tolik pleská? A proč tatínek taky křičí? On přece žádné bolesti v zádech nemá!“

Už nevím, co jsem na to odpověděla. Zato si vzpomínám, co jsem udělala jednu z následujících nocí. Bratři spali. Do našeho dětského pokoje padalo světlo pouliční svítilny před domem. Ve mně se všechno chvělo: vzdychání a pleskání jako by na mne doléhalo ze všech stran.

Bez nějakého určitého úmyslu jsem se odtáhla od Georga a vstala. Chvilí jsem počkala a naslouchala, jestli se snad bratr neprobudil. Ten však spal klidně dál, palec v puse a cíp polštáře pod tváří. Po špičkách jsem vyklouzla z pokoje, pak přes chodbu ke dveřím ložnice rodičů. Tiše jsem pootevřela dveře, abych mohla nakouknout dovnitř.

Rodiče mě neviděli. *I kdyby mě však uviděli* a zuřivě se na mě vrhli, nedokázala bych utéct. Pohled na ně pro

mne představoval něco tak cizího a zlověstného, že jsem hrůzou nedokázala udělat ani krok.

Matka klečela před otcem na zemi. Měla na sobě černé lesklé šaty a z nich visely její nahé prsy. Otec nad ní stál široce rozkročený a bil ji karabáčem, ukončeným mnoha tlustými provazy. Matka křičela a sténala bolestí. Otec také sténal, jeho sténání však bylo jiné.

S očima na škvíře ve dveřích jsem je pozorovala jako začarovaná. Cítila jsem přitom jakési zadostiučinění. Matce se děje po právu, když dostává rány! Zasloužila si je. Proč je ke mně tak lhostejná a proč mě už nemá ráda? Otec má naprosto pravdu, že ji bije. Určitě od ní chce, aby ke mně nebyla tak zlá.

Vzpamatovala jsem se, teprve když mě nohy doslova bolely chladem. A najednou jsem zase věděla, co by se stalo, kdyby mě rodiče odhalili. A už jsem uháněla do dětského pokoje a do postele, jak to jen mé zkřehlé nohy dovolily.

Děti potřebují děti, aby se cítily šťastné. Rodiče si mysleli, že čtyři sourozenci je dětí dost, a tak – k čemu další společníci ke hře. Bratr Stefan nikoho nepotřeboval, dokonce ani pak, když začal chodit do školy, nikdy nikoho nepřivedl.

Příliš jsme se tomu nedivili. Nic jiného jsme ani nemohli očekávat. A přesto jsme my malí často stávali na balkoně a sledovali jiné děti, které venku pobíhaly a natropily spoustu rámusu. Občas se některé podívalo nahoru a zavolalo: „Tak pojďte ven!“

Když jsme jednou prosili matku o dovolení, nechtěla o tom ani slyšet. „Nemáte zapotřebí válet se v blátě s kdejakým spratkem, který se sem zatoulá,“ pustila se do nás. „Jsou hloupí a špinaví a jenom by vás tloukli.“

„Já jim taky natluču!“ holedbala jsem se a hned jsem to s Borisem předváděla.

„To se ví!“ řekla matka a odstrčila mě nohou od Borise. „Kdo nemá dost v hlavě, dohání to pěstmi!“

Nepochopila jsem dobře, co tím chtěla říct, ale její tón mě zabolel. Boris pak pocítil mou pomstu na vlastní kůži – a já „zvláštní přídavek“ od matky.

Od té doby jsme raději pozorovali cizí děti potají. Číhali jsme schováni za pažením balkonu a vykukovali za příčkami anebo jsme vyhlíželi za závěsy.

Děti venku nás samosebou objevily. Zpočátku to pokládaly za hru, ale později si jen poklepávaly na čelo a vykřikovaly nahoru všelijaké jedovaté přezdívký.

Tak se stalo, že Borise už kdekdo znal, když začal

chodit do školky. „Hele, přišel mazánek z balkonu!“ pokřikovaly na něho starší děti na uvítanou.

A přesto se Borisovi ve školce ohromně líbilo. Moc o tom nenapovídal, ale každý na něm viděl, jak rád tam každé ráno odchází.

Jednoho dne jsem sebrala veškerou svou odvalu a zeptala se: „Mami, kdy už budu konečně taky chodit do školky?“

„Ty a do školky?“ Matka se na mě podívala odmítavým pohledem, kterým mě počastovala vždycky, když se mnou z nějakého důvodu musela zabývat. „Takové, jako jsi ty, tam vůbec nepotřebujou!“

Takové, jako jsem já? „A proč?“ zeptala jsem se. „Protože jsem holka?“

„Děvčata musí pomáhat svým maminkám,“ odpověděla. „Až jednou vyrosteš a budeš velká a až budeš sama matka, pak to pochopíš.“

„Ale já nechci být nikdy matka!“ řekla jsem na to.

„Tak?“ zasmála se. „Snad si nemyslíš, že se někdo bude ptát, co bys chtěla ty! Však uvidíš sama. A teď se dej do práce: ve vašem pokoji to vypadá jako po náletu!“

Matka si moc potrpěla na uklízení – ovšem jenom pokud to někdo udělal za ni. Věčně se vymlouvala, že je úplně vyřízená a u konce svých sil nebo že ji strašně bolí v kříži. Ráno sice vstala, ale brzo si šla zase lehnout do postele. Teta Inge mi přinesla prachovku a vysavač. Babička Berta z Essenu mě naučila, jak se ždímá hadr. Normální vědro s vodou pro mne bylo příliš těžké, a tak jsem dostala malý kyblík, abych zvládla své povinnosti při úklidu. Zatímco matku těžká odpovědnost položila do polštářů, uchovala si dost sil hulákat na mě pokyny a všelijaká nelichotivá slova – a já jsem pracovala a nesla tu tíži. Šmejdila jsem dokola, jak jen mi to šlo.

Aby mi Georg nepřekážel při práci, vzala si ho matka k sobě do postele. „Pojď, pohlad přece trochu maminku,“ pobízela ho. „Máš přece maminku rád?“

„Ano,“ odpověděl Georg a po mně přešel mráz.

Když v noci hluboké oddychování dvou bratrů prozrazovalo, že spí, Georg mi zašeptal do ucha: „Představ si, že maminka nemá pind'ourka. Ona má díрку, a ta je úplně horká a protivná.“

Konečně jsme usnuli stuleni jeden v náruči druhého.

Jednoho dne mě Stefan přivedl na myšlenku, že tvrzení o děvčatech, která ani do školky nepatří, není tak docela pravda. „Oni prostě nechtějí, abys tam chodila,“ prohlásil. „Jeden kluk od nás ze třídy má sestru a ta chodí do školky – a zrovna do skupiny s Borisem.“

„Proč teda nesmím chodit do školky já?“ zeptala jsem se Stefana.

„Nemám poněti,“ odpověděl bratr, „ale nic si z toho nedělej. Nebude to dlouho trvat a půjdeš do školy, tam je to beztak mnohem lepší.“

„A co když řeknou, že holky nesmějí ani do školy?“ napadla mi otázka.

„To by přišla policie a odvedla by tě,“ řekl Stefan.

„Moni by musela do lapáku?“ vmísil se do hovoru Boris, který si ve školce oblíbil několik podobných výrazů.

Stefan se pleskl dlaní do čela. „Nejseš ty trochu padlej na hlavu? Přece ne do lapáku, ale do školy! Všichni musí chodit do školy!“

„Já taky?“ zeptal se Georg.

„Jasně!“ potvrdil Stefan. „Úplně všichni.“

Potají jsem se začala na školu moc těšit. Je to hloupé, když je člověk holka. Děvčata se musí stát ženami a maminkami, musí vydržet bolesti v kříži a musí dělat všechno, co chce muž. Když však budu chodit do školy, pak snad ani není tak zlé být holka. Ve škole jsou i jiná děvčata. Říkal to Stefan a ten to přece musí vědět. Boris měl ve školce kamaráda, který byl stejně starý a veliký jako on. Snad i já si najdu ve škole kamarádku. Ovšem v každém případě se budu učit všechno, co se tam učí Stefan.

Stefan už uměl pěkně číst. Matka ho často chválila.

„Vezměte si z něho příklad, jak mu to jde!“ říkala. „Náš Stefan to jednou někam dotáhne. Ten nebude hnít v takovém krysím brlohu jako my. Stefan je hlavička!“

Chtěla jsem se učit číst. Snad mě pak matka taky bude chválit? Ale především už nebudu nikoho potřebovat na předcítání.

Stefan nám občas četl různé příběhy. My tři menší jsme byli tiše jako pěna a pozorně ho sledovali. Teple jsme se v posteli zakutali do přikrývek a naslouchali, jak Stefanův hlas dává procházet po pokoji čarodějnicím a kouzelníkům, trpaslíkům a prapodivným zvířatům.

V poslední době nám však Stefan předčítal nejčastěji ze sešitů komiks všelijaké historky o strašidlech a příšerách, v nichž se to jen hemžilo obludami, useknutými hlavami a nestvůrami. Četl a hned nám to ukazoval na obrázcích. Hlavně různí duchové vypadali hrůzostrašně! Jestlipak teď takhle vypadá dědeček? Stefan přece prohlásil, že z mrtvých se stávají strašidla. Stal se takovým strašidlem i děda?

Vždycky jsem si zakrývala oči a nechtěla se dívat na duchy. „Když někdo strašidlo pozná, tak ono si ho odnese,“ řekl Stefan. „Projde každou zdí. Na koho se upřeně zadívá, zemře.“ Nechtěla jsem dědečka poznat. Nechtěla jsem, aby se na mě upřeně díval. Nechtěla jsem umřít.

Stefan mi násilím odtrhl dlaně od očí. Byl silný, mnohem silnější než já. „Podívej se na ty obrázky!“ poručil mi.

Něco v jeho hlase způsobilo, že jsem se mu podřídila. Neznělo to snad jako u otce, když říkal: „Vezmi ho, vezmi ho do ruky“?

„Tak bude to?“ houkl Stefan a strčil mi nos do papíru. „Proč to radši neuděláš hned?“

„Poslouchej, Stefane,“ zaslechla jsem, jak Georg vykřikl, „nech ji na pokoji! Jsi sprosták!“

Stefan se smál, když Georgovy drobné pěstičky zabubnovaly na jeho záda, a pak mou šíji pustil.

Strašidla z komiks mě provázela až do mých snů. Bylo mi moc milé, že vedle sebe cítím Georgovo teplé tělo a slyším jeho dech!

Myšlenka, že bych se mohla sama naučit číst, už mě neopouštěla. Počítala jsem na velikém kuchyňském kalendáři týdny do konce letních prázdnin. Stefan mi zakroužkoval datum, kdy jdou prvňáčci poprvé do školy. Ukázal mi v kalendáři i den, kdy mě s matkou pozvali na předškolní lékařskou prohlídku. Datum si přečetl v dopise, který došel v kterémsi z minulých dní. Každé ráno, sotva jsem vstala z postele, zašla jsem do kuchyně a odškrtnla na kalendáři další číslo. Chlívěčků s číslicemi, jež jsem ještě musela proškrtnout, ubývalo pomalu.

Konečně na to došlo. Matka mě ještě jednou přičísla, než jsme vstoupily do ordinace. Neodvážila jsem se ani pohnout, když mě to bolestivě zaškubalo při česání v copech. Pak mě matka postrčila do dveří.

Školní lékař byl přátelský pán. Přesto však jsem z něho měla strach. Když mi řekl, že mám svléknout šaty, aby mě mohl pořádně prohlédnout, musela mi matka důrazně domluvit, než jsem poslechla. Hluboce jsem dýchala a lékař se přitom vyptával na prodělaný záškrť. Jak ustaraně se tenkrát matka tvářila! Dodnes vidím před sebou faleš v jejím obličejí tak jasně, jako by se to stalo teprve včera.

Nakonec mě lékař nechal projít po čáře, nakreslené křídou na podlaze, a skákat o jedné noze. Pak jsem si sahala levou rukou na pravé ucho a obráceně.

Po křídové čáře jsem šla trochu nakřivo a při poskocích o jedné noze jsem se maličko motala. Ale co bylo nejhorší: nedokázala jsem levé ucho nahmatat pravičkou a pravé ucho levičkou.

„Teď se zase pěkně oblékni, Moniko,“ řekl lékař. „Počkáš chvilku za dveřmi; musím si o něčem promluvit s tvou maminkou.“

Matka mi musela trochu pomáhat při zapínání knoflíků u vesty. Mé prsty ne a ne najít knoflíkové dírky.

Venku u dveří jsem seděla na lavici pro odsouzence a natahovala uši v naději, že uslyším něco z hovoru, který se odbýval vevnitř. Čekání nebralo konce. Konečně se otevřely dveře a lékař mě zavolal dovnitř.

Matka se na mě podívala strašně přísně. Koutky úst stáhla dolů, jako bych něco provedla. Chtělo se mi křičet: „Mami, já jsem byla docela hodná. Nic jsem neprovedla. Jenom jsem venku čekala, vážně!“

Ale pak mě lékař uchopil za obě ruce a řekl: „Milá slečincečko, se školou to zatím ještě nedopadlo. Musíš nejdřív aspoň drobátko dorůst.“

Nechtěla jsem věřit tomu, co jsem slyšela. Vždyť už jsem na kalendáři odškrtnla tolik čísel! A jak ráda bych se učila číst! Úpěnlivě jsem se podívala na matku.

„Vždyť si ani nedokážeš sáhnout rukou na ucho!“ řekla matka a její ústa přitom byla moc zlá. „Dokud to nedokážeš, budeš doma jako malé děťátko!“

„Ale, ale, tak zlé to snad nebude,“ mírnil ji lékař a pohladil mě po hlavě. „Necháme teď děvčátko chodit nejdřív rok do přípravné třídy – a pak se do toho pustí jako ostatní děti.“ Přátelsky se na mě podíval a sám si sáhl rukou přes hlavu na ucho. „A nezapomeň: pěkně si to procvičuj!“

Po celou cestu domů na mě matka nepromluvila ani slovíčko.

Když jsme šly nahoru po schodech, Stefan už byl doma. „Tak co, všechno jasné? Jdeš?“ volal na nás a podíval se na mě vyčkávavě.

„Co tě napadá – tahle?“ řekla matka. „Je tak pitomá, že si nedosáhne na vlastní ucho.“

Cosí v mém nitru prasklo. Vůbec nedokážu popsat, co se ve mně odehrálo. Víím jenom, že jsem hlasitě vykřikla a rozběhla se hlavou proti zdi. Od nárazu jsem se zapotácela vzad, ale ještě jak jsem klopýtala, vrhla jsem se znovu vpřed, opět vrazila hlavou do stěny a ještě jednou a ještě jednou...

„Moni!“ Vzpamatovala jsem se, když jsem zaslechla Georgův úzkostný výkřik. V hlavě mi však bušilo a šu-

mělo, jako by v ní pracoval automobilový stěrač. Georg mě objímal. Trvalo to však dlouhou chvíli, než jsem si toho všimla.

O mnoho let později, když mě už Georgovy paže nemohly ochránit, řekl mi jeden z mých psychoterapeutů, že mluvím jinak, než mluví on. Tenkrát jsem mu nerozuměla; snad jsem mu ani nechtěla rozumět. Ale zapomenout na jeho slova jsem také nesvedla. Pokaždé si je připomínám, když si uvědomím, že při rozhovoru s druhým člověkem mluvíme každý o něčem jiném. A počínám postupně chápat i smysl vět, které promlouváme.

Moje řeč bývá tupá, ačkoli v duchu křičím. Ve chvílích vnitřní nouze nejsem často schopna vyjadřovat se celými větami. Mé tělo se ujímá úkolu vyjádřit, co se odehrává v mém nitru. Stává se prostředníkem mezi mnou a vnějším světem, když mi běžná řeč vypoví službu.

Často nemám pro svou bolest, pro svůj strach a zoufalství výraz, kterému by jiní porozuměli. A zkonstruovat větu mi trvá příliš dlouho, neboť to, co chci vyjádřit, se ze mne dere jako exploze.

Boule, hnisavé škrábance, jizvy a otevřené rány všude po těle, dokonce i na těch nejintimnějších místech, mluví svou vlastní řečí. Každému jasně naznačují, jak jsem zraňována. Co říkám, to se dá přeslechnout, špatně pochopit, obrátit naruby, namířit proti mně – krvavá znamení na mé kůži však hlasitě křičí.

Jako holčička jsem nechápala souvislost mezi vnitřní nouzí a sebezmrzačováním. Jenom matně jsem cítila, že bych se byla raději vrhla na matku, než hlavou proti zdi. Zabránil tomu však můj pocit vlastní viny. Rozběhnout se hlavou proti zdi mi prostě udělalo dobře. Tenkrát jsem si nekladla otázku – proč?

Dnes, kdy toho o svých citech vím víc, používám raději míče anebo praštím o zeď nějakým předmětem. Křičet pořád ještě neumím.

Otec skvěle ovládal umění představovat nás jako vzornou rodinu. Ne na posledním místě u něho stál zájem, aby ukázal světu, že on a jeho manželka se ke svým výchovatelským úkolům stavějí s plnou odpovědností. Nic by mu nebylo trapnější, než kdyby někoho napadlo, že jsou jeho děti zanedbané.

Tak například u soudu tvrdil, že matka byla nám dětem kdykoli k dispozici. Teprve když šel Georg do školy, začala opět pracovat, a to jen několik hodin jako číšnice, protože tato činnost od pozdního odpoledne do noci jí dovolovala, aby se přes den starala o děti. Skoro vždy už býval doma on, když odcházela, a postaral se o nás.

Ve skutečnosti se matka nemohla dočkat chvíle, kdy Boris začne chodit do školky a já do přípravné třídy. Jakmile bylo jisté, že budeme pravidelně odcházet z domova, přijala polodenní práci v řeznictví. A večer ještě chodila dělat číšnici.

Když jsme my děti v poledne přišly domů dřív než matka, mohly jsme zazvonit u rodiny přítele mého otce, který bydlel blízko. Mertensovi měli dvě děvčátka v Georgově věku. Pokud si vzpomínám, byly to jediné kamarádky při hrách, které kdy moji rodiče akceptovali.

Teta Inge a babička Grete na nás dohlížely, jen když matka musela do nemocnice. Otec u soudu tvrdil něco jiného. Ve zbývajícím čase jsme byli většinou odkázáni sami na sebe a měli jsme se ještě snažit, aby to nebylo sousedům příliš nápadné.

Stefan, který do té doby odpovídal jen za to, že my

mladší budeme pěkně poslouchat a chodit do mateřské školky a přípravné třídy aspoň jakžtakž čistí, dostával teď stále častěji a samozřejměj čestný úkol nám také uvařit. Zpočátku jsem mu při tom měla pomáhat. Ale brzo jsem dala na srozuměnou, že bylo zbytečné očekávat ode mne takovou pomoc, že jsem pro podobné úkoly příliš nešikovná. Nemusela jsem se ani moc přetvařovat. Dodneška se mi daří připálit dokonce i vodu.

K uklízení, stlaní postelí, utírání prachu a jiným stejně báječným pracem jsem bohužel dost hloupá nebyla. Ale kdyby mě postavili k neckám, určitě bych snadno dokázala porazit vědro se špinavou vodou anebo způsobit jinou katastrofu.

Když někdy přišly na návštěvu teta Inge nebo babička Grete, přímo se zděsily. Pavouci a švábi, stříbrné stinky a brouci, všechna ta havěť měla v našem bytě báječné prostředí. Byla k nalezení v každé škvíře, v každém koutku, v každém šuplíku. Kolem dokola špína a neporádek. A naše šaty působily dojmem, že je před námi nosila už pěkná řádka pokolení – samosebou, aniž byly jednou jedinkrát vyprané.

Někdy v době, kdy jsem chodila do přípravné třídy, jsme my děti také měly všechny najednou a poprvé vši. Později se to stalo ještě několikrát. Strašně jsem nenáviděla očištnou proceduru, kterou matčino bědování proměnilo v cosi velmi nepříjemného. A jak jsem se styděla, když si na mne děti ve třídě ukazovaly prstem a nechtěly se mnou sedět v lavici!

V přípravné třídě jsem to měla těžké nejenom kvůli vším. Necítila jsem se v tom nezvyklém kousíčku svobody dobře. Byla jsem jiná než ostatní děti: agresivnější, prohanější, zatvrzelejší a nemotornější. Líp mi šlo leda používání výrazů, z nichž byli učitelé a cizí rodiče na větvi. Vůbec nepomáhalo, že mi „ošklivá“ slova zakazovali. Mně se přece nejevila trefná slova jako ošklivá, protože se běžně používala v každodenní řeči v rodině a byla tudíž normální.

Rodiče dětí, které ode mne s rozkoší pochytily a šířily dál slova, která slyšely, si na mne stěžovali školnímu personálu přípravné třídy. A ten zas na mne žaloval mým rodičům. A ti zas mě trestali za mé nepřístojnosti. Jenom já, já jsem neměla nikoho, koho bych volala k odpovědnosti za sebe samu.

Po nějaké době bylo jasné, že matka s otcem začali rozšiřovat po okolí pověsti o mé duševní zaostalosti. Ostatně to pro ně bylo nejjednodušší: rozzuření rodiče, kteří nade mnou spouštějí nárek, aby vzali vítr z plachet stížnostem. „Bohužel, Monika je dítě, které nám dělá jenom samé starosti, však to znáte...“

Opatření to bylo mimořádně prozíravé, dokonce perspektivně jasnozřivé. V případě, kdybych přišla na nápad prozradit něco z toho, co se mnou doma provádějí, byli by rodiče pěkně z obliga. Přece dítě, které „není docela v pořádku“, o takových věcech navykládá kdeco. Ubozí rodiče! Jaká je to pro ně rána, když mají takové problematické dítě!

Po všechna ta léta až do útěku z rodičovského domu jsem pocítovala působnost onoho ochranného opatření znovu a znovu na vlastní kůži. Zvlášť když mě rodiče pohlavkovali na ulici a když jsem bolestí křičela tak nahlas, že to bylo slyšet za třetí křižovatkou – a nikdy mi nikdo nepřišel na pomoc ani se za mne nepostavil. Lidé se nanejvýš pohoršovali nad rámusem, který jsem natropila. Matka v takovém případě výmluvně pokrčila rameny a povzdechla si: „Už zas na ni přišla ta její chvilka. Nedovedete si představit, co si s tím dítětem vytrpíme. Úplná hrůza!“

Postupně jsem i sama začínala věřit ve vlastní omezenost. Den co den se v přípravné třídě potvrzovalo, co mi rodiče neustále namlouvali: „Jsi hloupá! Jsi pitomá! Jsi Nikdo, jsi Nic! Kdyby ses radši vůbec nenarodila!“ Jak šikovné byly ostatní děti, jak hbité a jak pohyblivé! Co písniček uměly nazpaměť! Ve srovnání s nimi jsem vypadala jako nedochůdce, tlustý hloupý blbeček.

Nakonec mě opět vzala pod ochranná křídla teta Inge.

Jako už mnohokrát dřív, když jsem byla ještě maličká, posadila mě ke kuchyňskému stolu a dala mi do rukou nůžky, lepidlo a papír. Pod jejím dohledem vznikali mí první kreslení panáčky. Dlouhou, velmi dlouhou dobu přicházeli na svět kupodivu bez úst a bez rukou. Jedno z mých „uměleckých“ děl z té doby mám dodnes nalepeno v deníku. Když se na ně podívám, jako bych slyšela pobídku tety Inge: „Udělej mu přece pořádnou tvář, Moniko!“

Dnes už vím, co všechno se dá vyčíst z dětských malování. Psychoterapeut už tenkrát mohl z mých obrázků vyvodit závěry, proč byli panáci, které jsem malovala, němí a neschopní akce.

Ostatně, kdo by se byl tenkrát o mé obrázky zajímal? V očích vychovatelek jsem byla esteticky naprosto neobdařené dítě. Proč by měly upírat svou pozornost právě ke mně? Svým pedagogickým povinnostem přece učinily zadost, když matce znovu a znovu opakovaly, že se jen pomaloučku učím dosáhnout rukou přes hlavu na ucho.

Matce bylo naprosto jedno, jestli mě v přípravce chválí nebo haní. Když se zjistilo, že ještě nejsem pro školu zralá, v jejích očích jsem prostě zklamala. A tak – řečeno jejími slovy – „jsem to prošvihla až do doby kamenné“.

Jenom jeden člověk mě měl rád: můj otec. Bylo toho tolik, při čem mi musel pomáhat a pro co jsem mu musela být vděčná! „Ale to víš, že ti zapnu knoflíčky, andílku. Tatínek za to dostane sladkou pusinku!“ – „Když ti teď vystřihnu tenhle obrázek, musíš zas ty být na svého tatínka moc hodná!“ – „To víš, že si teď s tebou zazpívám, ale nejdřív mi musíš slíbit, že budeš dneska večer hodná holčička!“

Brzo jsem se naučila, že má všechno svou cenu. U otce nebylo nic zadarmo. Já však jsem velmi potřebovala jeho úsměv, teplý pohled a klid v jeho náručí.

Teď už mi večer nezpůsobil tolik bolestí. Tak často už mě nedřel mezi nohama a nestrkal mi tak hrubě prst do pochvy. Asi se obával, že by bylo učitelce přípravné

třídy nápadné, kdybych byla v klínu pohmožděná, jako jsem bývala v minulosti. I tak jednou matku upozornila, že mívám často zánět močového měchýře; vycházela ze skutečnosti, že mám viditelně bolesti při močení a že chodím na toaletu nerada a často i pozdě...

Ted' mě otec nejčastěji hladíval jazykem. „Je to mnohem krásnější,“ říkal. „Máš tam dole rozkošnou malou pusinku. A je jenom pro tatínka. Myslíš taky ráda na naše tajemství?“

Ano, myslela jsem na ně – bez přestání!

A přesto jsem si dělala stále častěji starosti, jestli jsou i jiná děvčata stejně milována svými otci, jako mne miluje ten můj. Když se pan Mertens mazlil se svými dvěma dcerami a hrál si s nimi, bylo mi nápadné, že je to něco docela jiného, nežli je mezi mým otcem a mnou.

„Ty s tím nešoupeš Lise v puse?“ zeptala jsem se jednou. Ruce jsem měla složené za zády a upřeně jsem se na pana Mertense dívala.

„Já? Šoupat Lise v puse? Proč bych to dělal?“ pohládl se smíchem dceru po vlasech. „Copak jsem zubař?“

Dál už jsem se neptala. Jestlipak by se Mertensovi divili, kdybych se vyjádřila srozumitelněji? Třeba by se vyptávali? Copak jim vůbec nebyla nápadná obłudnost obsahu, který se skrýval za mou dětsky neobratnou otázkou?

Přála jsem si to. Ovšem, upřímně řečeno, nevěřím tomu. Pro většinu lidí je sexuální zneužívání dětí natolik mimo jejich představu, že nemohou ani při výmluvných náznacích uvěřit. Ale i z lidí, kteří mají příslušné podezření, většina jedná podle zásady: Nehas, co tě nepálí. Ještě dnes to platí stejně jako tenkrát, když mi bylo šest let. O zneužívání dětí se nanejvýš šeptá do hrsti.

Nejvíce o tom mlčí samy oběti. A přitom je pro dítě tak obtížné mlčet. Co se děje v dětské hlavě, chce být vysloveno. Zejména to platí pro určitá období vývoje. Dítě, jež je v takových fázích odsouzeno k mlčení, se nenaučí správně myslet a správně mluvit.

Skutečnost, že jsem se přes nařízení mlčet znovu a znovu pokoušela promluvit o tom, co se mnou provádějí, byla zřejmě příkazem mého podvědomí a snad i znamením pudu sebezáchovy.

Vybavuji si scénu s Conny, sousedkou ve školní lavici. Povídalý jsme si o nějakém dárku pro rodiče.

„Já mám doma správný dárek,“ vyprávěla mi. „Koupený. Ale to je moje tajemství.“

„Nesmíš ho nikomu prozradit?“ zeptala jsem se.

Conny zavrtěla hlavou.

„Bije tě někdy táta?“ vyzvídala jsem dál.

„Nejsi fuknutá?“ pleskla se do čela. „Tatínek mě nikdy nebije!“

Tatínek, který nebije...? Takový tatínek přece nemůže být! „Lžeš!“ rozkřikla jsem se divoce. „Lhářko! Káčo pitomá!“

„Moniko!“ křikla na mne učitelka, „jestli zas budeš nezvedená, půjdeš si sednout do oslí lavice!“

Odešla jsem tam dobrovolně. Přece nebudu sedět s holkou, která lže.

Pak už to trvalo dlouhé hodiny, kdy jsme nesměli vyjít z dětského pokoje, především však jsme nesměli do obývacího a do ložnice rodičů. Stačil pouhý zákaz, protože jsme věděli, jak tvrdě bude potrestána neposlušnost, takže rodiče nepotřebovali zamykat dveře. Přesto se párkrát stalo, když jsme ještě byli malí, že jsme v zápalu hry zapomněli, co nám bylo zapovězeno. Tak jsem jednou neočekávaně vpadla do obývacího, právě když rodiče seděli v pevném objetí na pohovce. Polekaně se od sebe odtrhli, a zatímco si matka spěšně upravovala oděv, otec mi nahonem uložil něco neodkladného. Kdo v podobné situaci ihned neudělal čelem vzad, toho otec seřval a čekal ho neúprosný trest. „Ven! A ne abych tě nachytil u klíčové dírky!“

Když pak o chvíli později opět zaznívaly dobře známé výkřiky a sténání, seděli jsme v dětském pokoji a hrůzou jsme se neodvážili ani pohnout.

Mnohem nesnesitelnější však bylo tajemné chování rodičů, když k nám stále častěji přicházely návštěvy. Nevím přesně, kde a jak se otec s matkou s těmi lidmi seznámili, ale domnívám se, že to bylo prostřednictvím inzerátů v novinách a kontaktních časopisech.

Když to začalo, chodila jsem už dávno do školy. Tenkrát byli rodiče spolu asi deset let.

V soudním protokolu otec uvedl, že ho s matkou spojuje potřeba velmi aktivního sexuálního života. Od doby, co se znali, obcovali spolu třikrát týdně, ale často i každodenně. Především na konci týdne, o svátcích nebo

o dovolené provozovali své sténavé orgie často i několikrát denně, pokud si přesně pamatuji.

Po prvních deseti letech – pokračoval otec ve výpovědi před soudem – se v jejich stycích projevil první známky ochabující sexuální chuti. Rodiče se s tím naprosto nechtěli smířit. Počali se rozhlížet po pomocných prostředcích, stupňujících pohlavní rozkoš. Nakoupili gramofonové desky s lechtivými anekdotami a další, na nichž byly zaznamenány typické zvuky, doprovázející pohlavní styk. Kromě toho si opatřili knihy, v nichž se popisovaly erotické pomůcky a jejich použití. Na naléhavé otázky můj otec s nechutí připustil, že si opatřili elektrické vibrační přístroje ve dvou velikostech. O kožených doplňcích, o karabáčích a kovových poutech ani o videokameře a fotoaparátu se nezmínil.

Mluvil ještě o tom, že objevil i lacinější alternativu ke gramofonovým deskám. Jakožto odborníku v elektronice pro něho bylo maličkostí instalovat v manželské ložnici mikrofonovou aparaturu řízenou ze sousedního pokoje. Na ní natočil množství magnetofonových pásek se zvuky vznikajícími při pohlavním styku.

Nám dětem pochopitelně nezůstalo kabelové propojení obývacího pokoje s ložnicí dlouho utajeno. Zpočátku však jsme nechápaly jeho účel. Teprve po několika letech jsme odhalily souvislost mezi poslechem v obýváku a velikým mikrofonem v ložnici.

Jak můj otec vyvozoval dál, nové pomocné prostředky se jemu i matce sice zamlouvaly, ovšem brzy přestávaly uspokojovat jejich požadavky stále silnějších sexuálních požitků. A tak konečně dospěl k myšlence vyhledat další dvojice ke střídání partnerů. Byl zvědavý na jiné ženy a dráždila ho představa, že budou on a jeho manželka shromažďovat nové zkušenosti a ty pak společně uplatňovat pro svou rozkoš. Matka k tomu nakonec přivolila.

Když jsem si po procesu v klidu přečetla rozsudek a poprvé se seznámila s výpověďmi otce, zhroutil se pro mne jeden svět. Nebyla to tedy matka, která hnala otce

do přepjatých sexuálních dobrodružství. Tou hnací silou byl *on*.

Jak ji asi přemlouval ke střídání partnerů? Pohrozil jí snad, že od ní odejde, jestli se té hry neúčastní? Anebo přistoupila na jeho návrh bez váhání, protože se obávala o sebe samu, o své manželství, nebo dokonce o mne?

Najednou jsem viděla matku v jiném světle. Odma-lička jsem od rodiny svého otce neustále slýchala, jak dobrý je to člověk, jak je starostlivý a hodný. Zato matka platila za nedobrou ženu, za couru, která k ničemu není, za zpustlou děvku s nemanželským dítětem, za nevděčnou ženskou, která špatně oplácí manželovi jeho lásku. Zkrátka nebylo pochyby – právě matka je odpovědna za to, že u nás šlo všechno od deseti k pěti. Nikomu ani nenapadlo, že iniciátorem sexuálních výstředností v rámci manželství by mohl být *on*, vzor manžela a pečlivého otce.

Mnohokrát jsem zažila, když jsem ve škole provedla nějakou hloupost, jak o mé matce rodiče spolužáků ze třídy prohlašovali: „Žádný div, že se nepovedly děti takové ženské!“ A tím nevinátkem byl vždycky otec: „Cože, tohle je opravdu Manfredova dcera? To si vůbec nedovedu představit!“

Po přečtení soudního rozsudku a protokolů o výsleších jsem hluboce znejistěla, pokud jde o mé chování k matce. Co když byla ve skutečnosti úplně jiná, než jakou jsem si ji představovala? Co když její utrpení nebylo o nic menší než moje? Co když se mi pokoušela spíš pomoci – i když nepříliš zdařile – a já jsem to jen nikdy nepozorovala?

Jednoho dne, až pocítím, že už k tomu mám dost síly, sama jí tyhle otázky položím. Jestlipak se konečně – poprvé v životě – bude ke mně znát tak, abych to vůbec *dokázala zpozorovat*?

Když otec matku přesvědčil, že jenom střídání partnerů může dodat jejich manželství nové dráždivé sexuální impulzy, rozhodli se podat inzerát do kontaktního časopisu.

V následujících letech jsme my děti často nacházely doma texty inzerátů, které rodiče sestavili – byla v nich řeč o „dvojicích nebo jednotlivých osobách pro intimní hodinky“. Na své inzeráty dostávali takové množství odpovědí, že po celé dny naše dopisní schránka doslova přetékala. Samosebou jsme byli na tyhle věci zvědaví, a když otec s matkou nebyli doma, spoustu dopisů jsme v ložnici otevřeli – byly v nich fotografie nahých nebo do kůže oblečených mužů a žen. Často v odporných pozicích.

V době, kdy jsem na otce podala trestní oznámení, měl už spoustu pořadačů takových fotografií včetně momentek, na nichž byl se mnou. Bratři s chutí v pořadačích listovali, pouštěli si erotické videokazety rodičů a prohlíželi si pornočasopisy, kterých byly všude kolem hromady.

Když rodiče v klidu prostudovali odpovědi na inzeráty, zvali pak jejich pisatele. K takovým návštěvám se vždycky chovali opravdu velkoryse. My děti jsme sedaly v našem pokoji a neodvažovaly se vystrčit ani špičku nosu – rodiče zatím hostili příchozí vším, co jen dům mohl poskytnout. Po zkušenostech takového průzkumného odpoledne si pak rodiče vybírali.

U soudu se otec tvářil, jako by se při oněch sexuálních kontaktech jednalo výhradně o styk s jinými manžel-skými dvojicemi. Já si však vzpomínám, že kolem roku 1976 k nám přicházeli i jednotliví muži. Ti pak zůstávali většinou sami s matkou v obývacím pokoji, anebo společně s ní a s otcem odcházeli do ložnice. A odtamtud se po chvíli ozývaly strašlivé výkřiky a matčino bolestné sténání pronikalo až do dětského pokoje.

Když býval v ložnici nějaký cizí muž, často se stávalo, že Boris a Georg poslouchali u zavřených dveří a dívali se klíčovou dírkou. Pak hlásili, co viděli: cizího muže, který cvičil na mamince; otce s fotoaparátem... Nikdo z nás však nechápal, co to všechno znamenalo.

A právě tahle nevědomost byla zřejmě důvodem, že

jsme začali ve svých hrách napodobovat, co jsme viděli. Hra na tatínka, na maminku a na děti se stala brzo naší oblíbenou zábavou. Boris byl vždycky otec, Georg dítě a já maminka. Bylo jedno, jestli jsme je představovali my sami anebo jsme k tomu používali figurky z autíček – rozdělení rolí a pravidla hry byly vždy stejné. Matka musela dělat, co si přál otec; dítě poslouchalo matku. Když bil otec matku, ta zas vyplácela dítě. V posteli ležela matka pod zuřivě „cvičícím“ otcem a sténala. Předtím nebo potom muselo dítě matku hladit. Když šlo dítě do postele, přišel otec a pod přikrývkou dítě všelijak osahával.

Jenom když jsem si hrála v nepřítomnosti bratrů, byla jsem ochotna představovat otce i dítě. Pak ovšem otec způsoboval dítěti bolest mezi nohama a promlouval zlým hlasem o společném tajemství.

Zvláštní poznámku si zaslouží scéna, kdy se Stefan, kterému tehdy bylo „už“ dvanáct let, snížil k tomu, že se dal do hry s námi menšími. Stefan s Borisem porovnávali své frantíky a chtěli od mne, abych jim je hladila, až se jim postavily. Měla jsem z toho strach, hlavně proto, jak si mě při tom Stefan prohlížel.

Byla to hloupá hra. Ovšem bratr byl silný a dokázal zkroutit ruce za záda a uhodit, až vyhrkla krev. Hlavně však měl několik nožů a pistolí, které vypadaly jako opravdové.

„Koukej to dělat, nebo je s tebou konec!“ vykřikoval a tiskl mi ostří na hrdlo. „Podříznu tě!“

Měla jsem hrozný strach! Bylo mi naprosto jasné, že mi nikdo nepomůže. Kdybych volala o pomoc, dostala bych navíc ještě výprask. „Ano,“ vypravila jsem ze sebe. „Ano, budu to dělat!“

Později už jsem se ani nepokoušela bránit. Měla jsem to rychleji za sebou, když jsem udělala hned, co Stefan ode mne vyžadoval.

Mezitím už mi bylo skoro devět let. Naučila jsem se číst a všechno ostatní, čemu se učí třetáci.

Vůbec jsem však za to nesklízela obdiv, jako to bývalo u Stefana. Proč také? Koneckonců četl líp než já, měl pěknější písmo, líp počítal a cvičil, zkrátka ve všem byl lepší. I kdybych se namáhala sebevíc, otce to nezajímalo. A matka na mně nenacházela vůbec nic hodného pochvaly.

„Kdybych dala kohoutovi na smetišti tužku, určitě by psal líp než ty!“ říkala, když otevřela některý můj školní sešit. Číst nahlas jsem nesměla. Mé zadržávání a koktání šlo matce strašně na nervy. „Hlupák zůstane hlupákem!“ říkala. „Kdybys aspoň držela jazyk za zuby, aby si toho nikdo nevšiml.“

„Nech tu stařenu na pokoji!“ říkával na to otec. Tou „stařenou“ mínil mne! „Co ty z toho máš, žes udělala maturu?“

Já nejsem žádná stařena, chtělo se mi vykřiknout. Mám svoje pořádné jméno! Ale neodvážila jsem se. Sevřela jsem rty, aby mi z nich neuklouzlo ani slovíčko.

„Ta nás zase pozoruje, ta naše stařena!“ ušklíbl se otec a v přítomnosti matky mi zasunul ruku pod sukni. „Nemůžeš přece chtít od osla, aby měl hovězí maso.“

Matka stáhla koutky úst a odvrátila se. Otec se zasmál a stiskl mě pod sukni ještě pevněji. „Vidíš, už jsme se jí zbavili,“ zašeptal. „Teď si to oba uděláme co nejpříjemnější. Pojď sem, no, jen pojď, takhle je to dobře!“ A pak mě stáhl k sobě na židli.

Věděla jsem, co přijde. Už jsem si uměla vyložit i předebru: ty vlhké, kluzké ruce, vyboulené kalhoty u poklopce, ten zvláštní vytřeštěný pohled.

Pokusila jsem se dýchat úplně klidně a nemyslet na nic jiného než na dech. Musím nabírat vzduch krátce, jen taktak. Po několika vteřinách se mě zmocnil velmi zvláštní pocit. V uších, v očních důlcích, všude jako by mi dunělo: „Vzduch! Vzduch!“ Místo mezi nohama, kde mě otec držel, jako by bylo daleko, velmi daleko. Má ruka, kterou mě donutil sevřít svůj úd, stiskl v zápěstí a pumpoval, jako by už ani nepatřila k mému tělu. Snažila jsem se skoro úplně zastavit dech. Teprve když mi

před očima zakroužily neviditelné mraky, nabírala jsem po malých doušcích vzduch. Představovala jsem si, že jsem lehčí a lehčí, až jsem se jakoby úplně ztratila. Podařilo se to tak dokonale, že mi znecitlivěla pokožka. Po letech, když jsem poprvé dostala místní umrtvení, poznala jsem onu netečnost a necitlivost k bolesti, jež se dostavily. Bylo to jako onen stav, který jsem si sama přivodila touto technikou dýchání.

Setkání na židli většinou končila tím, že si otec zapnul kalhoty, šťouchl do mne a řekl: „Utíkej si hrát! A pamatuj si: nikomu ani slovo! Jasně?“

To se ví, že mi to bylo jasné: otcovy „hříčky“ se mi sice nezamlouvaly, ale už jsem se s nimi smířila. Patřily už nějak ke všedním dnům mého dětství. Snášela jsem je a brala je jako nevítaný přívazek k vytouženému daru. Protože blízkost, něžnost a teplo mého otce pro mne byly nejdůležitější věci na světě. I když jsem neměla ráda, když mi říkal: „Vždyť to můžeš dělat jen tak pro sebe! Snaž se, aby se ti to líbilo. Lezeš přece ráda ke mně do postele!“ Ani to však nezkalilo mou lásku k němu. Tenkrát jsem nevěděla, že zneužívá mé nevinné touhy pro své cíle. Nevnímal jsem jeho zlovolnost a nezřízenou, ničivou lačnost po mém těle. Místo toho jsem pocítovala vlastní vinu. Bylo to tak, jak tvrdil: často jsem byla zoufalá a přála si ležet v jistotě jeho náruče, aby mě hladil a líbal. Přes odpor proti způsobu, kterým se mi od otce dostávalo něžností, má touha po něze byla tak veliká, že jsem dělala všechno, aby se mi jí dostalo. Ochotně jsem platila cenu za pocit, že jsem milována – sestávala z toho, že se mnou otec prováděl věci, které mě bolely, byly mi odporné a děsila jsem se jich. Ale asi to tak bylo všechno správně. Přece můj otec, vážený a obdivovaný, určitě nedělal nic nesprávného. Jestliže se mi tedy ošklivilo, co se mnou dělal, muselo to být *ve mně*. Pak jsem ovšem byla špatné děvče. Já však jsem víc než cokoli jiného chtěla být hodné děvče, *jeho* hodné děvče.

Za to, že jsem přes nezájem rodičů a chabé výsledky ve

škole úplně nezhloupla a dosáhla dokonce základů pro pozdější střední vzdělání, za to a za jiné věci mohu děkovat nejen tetě Inge, ale též Georgovu nenasytnému hladu po příbězích. Když se mnou teta procvičovala pravopis a násobilku, učila jsem se sama s Georgem na klíně i předčítat.

A nezřídka se odehrávaly tyhle hodinky předčítání pod pokrývkou v posteli: hlavně tenkrát, když k nám pronikaly výkřiky z ložnice rodičů.

Jednoho takového večera, když jsme se Boris, Georg a já zachuntali s baterkou pod příkrývku, začal se Georg najednou třást a přitiskl si dlaně k uším. „Proč to dělají?“ zeptal se a pokoušel se zadržet slzy. „Proč tak cvičí, když maminku bolí záda?“

Odpověď jsem neznala. Když se mnou otec provozoval „hříčky“, také při tom někdy zasténal, ale jinak, ne tak hlasitě. A také se mnou necvičil. Jak mi mohlo napadnout, že ty dvě věci mají souvislost?

Boris se posadil. „Máma říká, že je to krásný,“ prohlásil důležitě. „Říká, že ji to vůbec nebolí, že ji to naopak těší. Prý když se lidi milují, tak se při tom vždycky tak cvičí a musí se naříkat, protože je to moc krásný. Dělají to prý všichni. A až budeme velký, budeme to dělat taky tak.“

„Ale já ne!“ vykřikl Georg. „Já to tak nechci – nikdy!“

Žádný z nás netušil, jak strašlivým způsobem se tahle předpověď jednoho dne naplní.

Vzdechy a sténání v ložnici se utišily. Za chvíli cvaknou dveře a v koupelně spustí sprcha. Kvapně jsme schovali baterku pod postel. Neodvážili jsme se dočíst rozečtený příběh.

V hlavě mi to však pracovalo. Boris bezděky uvedl do chodu kolečka stroje. Láska – cvičení – sténání – výkřiky – bolest... Jak to šlo dohromady? Ve škole jsem měla hodiny tělocviku. Bylo to moc pěkné, ale vůbec jsme při nich nesténali. Jak asi cvičili maminka a tatínek a ti cizí muži, že to bylo tak krásné? A co má společného to cvičení s láskou? A cvičí tak i teta Inge se strýčkem

Ralfem? Proč jsem je tedy nikdy neslyšela křičet, když jsem u nich přenocovala?

A tak jsem se ve své chtivosti poznání zeptala člověka, jehož jsem se v žádném případě neměla ptát: „Tati, co je to láska?“

Býlo to jednoho večera, kdy měli rodiče návštěvu – někdy mezi Velikonocemi a létem 1976. Už odpoledne nás děti poslali do našeho pokoje a večer jsme z něho nesměly ven. Matka se strašně dlouho koupala a pak pobíhala s kulmou na vlasy a s nalakovanými nehty. Celý byt voněl jejím parfémem a lednička byla plná lahůdek.

Když pak někdo zazvonil, znamenalo to pro nás lehnout si do postele. S ušima našpicovanými jsme poslouchali, jestli podle hlasu poznáme návštěvu. Nepoznali jsme – byl to neznámý muž. Měl neobyčejně hluboký hlas. Pozdravil se s matkou a dal jí květiny, což jsme poznali podle jejího nadšeného zvolání a šustotu celofánu. O chvíli později zapnul otec natáčecí stereoaparaturu. Zacinkaly příbory, bouchla zátka sektu. Kdosi se smál a matka do smíchu pronikavě vpadla.

„Co tam asi jedí?“ zašeptal Boris. „Já mám takový hlad!“

Georg se zachichotal. „Co kdybych takhle někde šlohnul čuně,“ řekl. „Čuně s růžovým zakrouceným ocáskem.“

„S růžovým zakrouceným ocáskem a špinavým rypákem,“ přistoupil Boris na jeho hru.

Mé myšlenky se zatoulaly. Myslela jsem na ta odpoledne, kdy si mě otec odváděl do ložnice, zatímco matka v obýváku naříkala na bolesti v zádech a kurýrovala se. A myslela jsem na noci, kdy ke mně otec vklouzl do postele, a na jeho odporně mokré polibky po celém mém

těle. Jak jsem mu řekla: „Tati, já to nechci.“ Na to, jak se rozzuřil.

„Máš taky takovej hlad?“ zeptal se Boris a šfouchl do mne, když jsem hned nereagovala.

Ne, hlad jsem neměla, jenom strach. Bezuzdný strach, že té noci za mnou otec zase přijde a celou mě olíže.

„Můžu dneska spát vedle tebe?“ zeptala jsem se Georga. „U zdi?“

Georg zaotálel a natáhl ke mně otevřenou dlaň. „Co za to dostanu?“

Věděla jsem, že nemám nic, zač bych si mohla koupit tu trochu bezpečí vedle něho. Přesto však jsem se začala přehrabovat ve všech svých zásuvkách a hledala nějaký dárek.

„Můžeš mi to dát až zítra,“ zívł Georg a natáhl se u přední postranice lůžka, takže na mě zbyl kousek místa mezi jeho zády a stěnou.

Georgovo teplo a klidné oddechování bratrů mě uspaly. Přisahám, že jsem chtěla bdít. A přesto, když na mém krku spočinula zničehonic známá těžká ruka, nevaroval mě žádný nezvyklý hluk.

„Pst!“ uslyšela jsem otcův hlas. Dvě paže mě zvedly, odnesly z dětského pokoje a složily na jinou postel. Polštáře voněly otcovou vodou po holení. Tátovo lůžko! Pohodlně jsem se natáhla naznak. Spát v jeho posteli pro mne bylo štěstím.

„Proč na sobě máš, sakra, ten hadr?“ zašeptal a stáhl ze mne noční košili. „Bez ní je to mnohem pěknější. Pojď ke mně, andílku, zahřeju tě.“

Otec nikdy nenosil pyžamo. Jeho tělo bylo příjemně hladké a teplé. Přesto jsem se od něho odtáhla. Nechtěla jsem cítit tu horkou tvrdou věc, která se tiskla k mému břichu. Nebylo však úniku. Otec mě k sobě tiskl svýma silnýma rukama.

„Ty mě úplně poblázníš,“ hučel a kousl mě bolestivě do rtů. „Copak může mužský vydržet něco tak sladkého, jako jsi ty!“ Dychtivě se ta obludná věc navalila na má

prsa, která vlastně ještě ani nebyla, ba dokonce se ani nezačala rozvíjet.

Z obývacího se k nám prodíraly matčiny výkřiky. „Miluju tě,“ šeptal otec a roztahoval mé sevřené nohy. „Moje sladouchká, moje ženičko!“

Cítila jsem nebezpečí. „Tatínku!“ zajíkala jsem se zoufale. Věděla jsem, že na něho musím mluvit, cokoli, jenom abych ho rozptýlila. „Tatínku, co je to láska?“

Otec mě najednou přestal líbat. Jeho prst už se ve mně nepohyboval.

„Tatínku,“ zeptala jsem se v domněnání, že už jsem zachráněna, „proč maminka tak nařiká? Jak spolu děláte lásku?“

Otec se nehlasně rozesmál. „Konečně už jsi tak daleko!“ zamumlal a začal mě hladit, jako mě ještě nikdy nehladil. Pod jeho prsty má kůže zprůhledněla a pak začala žhnout. „Dávej pozor, ukážu ti to. Uvidíš, že to vůbec nebude bolet.“

Několikrát jsem se pokusila vzdorovat mu. Neměla jsem ani zdání, co to má znamenat, když se přesunul na mne. Byla jsem pod ním taková malá. Moje hlava mu sahala sotva do podpaží. Vzhlížela jsem na něho vzhůru.

„A teď už dej nohy od sebe,“ šeptal otec. Na jeho horním rtu vyskočily kapky potu. Leskly se ve světle pouliční lucerny, padajícím oknem do ložnice. To bylo to poslední, co jsem ještě vnímala, než spodkem mého těla projela bolest. Byla tak pekelná, že ji ani nemohu popsat.

Nevěděla jsem, co se stalo. Mé tělo se pudově vzepjalo, takže následující náraz šel do prázdna.

„Lež klidně!“ popadl mě mrzutě otec. „Co to, sakra, má znamenat? Nejdřív chceš, abych ti všechno vysvětlil, a teď se cukáš. Dej ty nohy laskavě od sebe! Už ať je to!“

V příštím okamžiku jsem se roztrásla, že mi začaly cvakat zuby. Nechtěla jsem, aby mi otec ještě jednou ukazoval něco, co mi způsobuje takovou bolest. On však také ke mně nechtěl být zlý. Chtěl se milovat.

„Tak chceš to, nebo nechceš?“ skulil se ze mne. Jeho ústa se zlostí zúžila v čárku.

Přikývla jsem, otupělá strachem.

„Tak to řekni!“ zasyčel mezi zuby.

„Já už jsem zase hodná, tati!“ zašeptala jsem. „Já už jsem zase úplně hodná.“

Nevlídne na to kývl. Pak se podíval dolů na sebe. „Jen se podívej, cos vyvedla!“ zavrčel a přitáhl mou ruku na to cosi smutně a zvadle visící mezi jeho nohama. „Mrňousek teď potřebuje několik speciálních pohlazení. Však ty už víš. Teď se uvidí, jak máš tatínka ráda.“

Měla jsem tatínka nesmírně ráda, mnohem radši než sebe. A dokázala jsem mu to.

Když do mě vníkl podruhé, vydržela jsem být potichu. Bolest mě rvala na kusy. Byla příliš ohlušující, než abych mohla vykřiknout.

Jak se potom otec na mně pohyboval, jak se jeho tvář najednou strašlivě sešklebila, jak mi pak vytekla na břicho ta odporná lepkavá tekutina – to všechno jsem viděla, jako bych byla naprosto nezúčastněnou pozorovatelkou.

Později jsem od jiných lidí slyšela, že se každý člověk ve chvílích největšího fyzického utrpení dokáže stáhnout do svého nejhlubšího nitra, že se duše umí doslova zabarikádovat na tom nejmenším prostoru. Srdce sice nadále pumpuje krev do celého těla, ale člověk pocítuje části sebe sama, jako by k němu už ani nepatřily.

Přišla jsem k sobě, když mě otec poplácával po tváři. „Co je?“ zeptal se. „Udělalo se ti špatně?“

Unaveně jsem zavrtěla hlavou.

„Teď aspoň víš, jak dělají dospělí lásku,“ řekl. „Na tatínka se přece můžeš vždycky spolehnout!“

Unaveně jsem přihlížela, jak se obléká. Prádlo, ponožky, košile a kalhoty, všecko leželo zmuchlané u jeho postele. Pokusila jsem se ujasnit si, co se vlastně stalo. Nemohla jsem se však chytit žádné myšlenky. V hlavě mi vířily nejrůznější obrazy – tak jak přicházely, hned zase prchaly. Jediné, co zůstalo, byla bolest v břiše.

„Kdyby se máma zítra ptala, co je tohle,“ ukázal otec na několik načervenalých skvrn na prostěradle, „ne aby ti napadlo plácát nějaké hlouposti! Když někdo prozradí tajemství, něco se stane!“

Nikdy neprozradil, co by se mělo stát. Pochopila jsem to tak, že by se stalo něco nepředstavitelně zlého.

Naučila jsem se na všechno zapomínat ve spánku. Spánek se pro mne stal jakousi magickou záclonou, kterou jsem mohla zcela podle libosti zatáhnout nebo roztáhnout a nechat za ní zmizet všechno, co jsem si přála zapomenout. Ale té noci, při první penetraci, kterou provedl můj vlastní otec, ono zapomínání nefungovalo tak dobře jako jindy. Bylo tu cosi, co se v paměti uchovalo živé.

Když jsem se na druhý den probudila, udiveně jsem zjistila, že ležím v ložnici rodičů – sama. A přitom jsem usnula ve své posteli vedle Georga.

Bylo mi jasné, že mě sem přivedl otec. Ale proč? A proč jsem byla nahá? Nikdy předtím jsem nahá nespala! Já jediná v celé rodině jsem pravidelně oblékala noční košili a ještě radši pyžamo. Několik mi jich darovala teta Inge, když z nich její synové vyrostli. Teď ležela má noční košile zmačkaná v nohou otcovy postele. Stáhl ji ze mne. Proč?

Teprve v tu chvíli jsem přišla na to, že mě bolí břicho. Ani jsem nevěděla kde, jenom že je to hodně hluboko – to bylo jasné. Bolí mě zkrátka břicho, napadlo mě nejdřív.

Když jsem se chtěla posadit, padla jsem s výkřikem zpět. Co to bylo? Bodavá bolest vycházela z dolní části těla a vystřelovala do hlavy jako plameny.

Spíš jsem se dobelhala než doběhla do koupelny a oběma rukama jsem si mačkala břicho. Bylo mi úplně jedno, jestli mě někdo uvidí nahou a jestli si bratři ze mne budou dělat legraci. Vydral se ze mne hluboký ston, když jsem se přikrčila na toaletní míse. Po lících se mi kutálely slzy. Kousla jsem se do ruky, abych nekřičela bolestí, když jsem močila. Na toaletním papíru jsem

uviděla krev. Proč jsem tam dole krvácela? Jsem nemocná? Musím zemřít? Zmocnila se mě hrůza. Jaké to je, když se umírá? Bolí to? A je bolest při umírání větší než ta, kterou jsem pociťovala v tu chvíli?

Myšlenka na smrt ve mně sice vzbuzovala děs, ale i jakési zadostiučinění. Tak teď to tatínek má! Jemu by vůbec nevadilo, kdybych byla mrtvá!

Nechci vědět, kolik mi tenkrát bylo let. Ani to nepočítávám. Copak teď hraje nějakou roli, kolik let jsem byla na světě? Vždyť už jsem nebyla žádné dítě – či snad ještě ano? Byla jsem vůbec někdy dítě? Anebo jenom živoucí loutka, kterou jiní lidé podle chuti a nálady používali?

Nevím, jak jsem tehdy byla stará – zato velmi přesně vím, jak jsem byla malá. Všechno na mně bylo malé, zvenčí i uvnitř. Jenom má bolest byla velická.

V následujících čtyřech týdnech dítě ve mně vzalo za své. Otec si mě pravidelně vodil do postele. Ovšem nevníkal do mne už svým penisem, protože – jak se vyjádřil – si nechtěl odřít kůži. Na mém těle však nebylo jediné místo, které by si byl nepřivlastnil jiným způsobem. Zapomněla jsem všechno, co se kdy dítě ve mně naučilo: schopnost důvěřovat, pociťovat radost a bezstarostnost, být šťastná. Místo toho jsem si opět začala dumlat palec a pomočovat se v posteli. Často se mnou nechtěl Georg spát, protože jsem „počuránek“.

V noci jsem dlouhé hodiny probděla a naslouchala každému zvuku v bytě. Co kdyby se ke dveřím dětského pokoje blížily kroky! Kdo to sténá s maminkou – otec, nebo nějaký cizí muž? Když to byl otec, znamenalo to, že budu mít pokoj; cizí sténání znamenalo nejvyšší nebezpečí.

Dodnes ve mně vyvolává naprostou paniku, když nečekaně vidím v noci pod dveřmi svého pokoje proužek světla. Dodnes nesnáším zlodějské skřípnutí kliky, kterou někdo co nejtišeji stiskne.

Georg miloval návštěvy. Trásl se na to, kdy dostaneme

dovolení přijít do obývacího pokoje. Tam, kde bych já udělala nejrady na podpatku čelem vzad, tam se každému vrhal kolem krku, objímal ho a pusinkoval. Každému se předváděl jako dítě k zulíbání – a dělal to důkladně, protože očekával, že za to dostane nějakou sladkost nebo jinou odměnu. Prala jsem se s ním a chtěla, aby s tou slabomyslností přestal. Jenže on toho nenechal. Zdá se, že ani sám Georg nevěděl, kde se v něm bere tahle posedlost.

Mně se návštěvy hnusily. Poté, co mi otec ukázal, jak dělají velcí lásku, dívala jsem se jinými očima na hosty, kteří k nám přicházeli stále častěji. Hned mi bylo jasné, co provádějí s matkou. A myslela jsem, že už vím, proč tak křičí. Lásky způsobuje bolest. Přesto jsem k matce nepociťovala žádnou lítost. Zasela do mne ošklivost a její setba vzklíčila.

Byla jsem ještě malá, abych věci dokázala promýšlet, a neměla jsem tedy špatné svědomí, že matku odmítám. Matka byla špatná žena. Říkali to všichni, kterých jsem si vážila. Zasloužila si potrestání. Trestem za její špatnost je, že musí dělat lásku, tak jsem si to představovala. Bylo dobře, že jí to způsobuje bolest a musí naříkat. Dělo se jí po právu.

Ujasnila jsem si, že cizí muži u matky a tajné návštěvy otce u mne spolu tajemným způsobem souvisejí. Co dělají cizí muži matce, dělá otec mně. Matka si to zasloužila, protože byla špatná. Ale já – jak já jsem si to zasloužila? Co zlého jsem udělala?

Byla jsem snad špatná, že jsem si cucala palce? Otec to jednou v noci uviděl, když ke mně vklouzl do postele. Plesk! Plesk! Plesk! – vytrhl mě ze spaní. Úlekem jsem ztratila řeč. Pak jsem si ho musela usmiřovat, hladit ho a dát se hladit, nechat jeho prsty přejíždět po celém těle, vzít tu jeho věc do pusy a snést i tu bílou tekutinu. Známá hra. Proč toho ten člověk neměl nikdy dost? A proč jsem jednou prostě nestiskla zuby, proč jsem mu neukousla tu páchnoucí odpornou věc – konec, amen, hotovo? Proč jsem měla takový strach, že mě zabije?

Nebo jsem snad byla špatná proto, že jsem se často počurala do postele nebo do kalhotek? Trvalo to až do šesté třídy, než mě to přešlo.

Byla jsem snad jako matka? Prohlížela jsem se v zrcadle. Matka měla hnědé vlasy, já jsem byla blondýnka. Ale jinak...? Tlustá byla ona, tlustá jsem byla i já. Hloupá byla ona, hloupá jsem byla i já. Byla líná, i já jsem byla líná. Dělalala, co si otec přál, a já dělala totéž. Byla jsem tedy jako matka?

„Co na sebe tak civíš?“ zeptal se otec. „Dej pozor, ať to zrcadlo nepraskne, když se do něj dívá taková škaradka!“ Stál za mnou a šklebil se. Jeho oči se v zrcadle pevně upíraly do mých.

Co se stalo pak, to si vůbec neumím vysvětlit. Skoro nepostřehnutelným pohybem zvedl ruku – a najednou, ve zlomku vteřiny, proběhl sklem blesk. Zrcadlo se rozsypalo jako stěna z kamínků mozaiky, střepiny s řinkotem napadaly do umývadla i na dlaždice a rozletěly se všude kolem.

Stála jsem tam, jako bych vrostla do země. Zdálo se mi to snad?

„Zatraceně, Moniko! Copak jsem to neříkal? Je v pekle! Takové drahé zrcadlo!“ Vypadal, že je zlostí bez sebe.

Prudce jsem zvedla ruce před tvář. „Nebij mě! Prosím tě, tati, jenom mě nebij!“

„Co se tu děje?“ vpadla dovnitř matka a vykřikla, když jí pod nohama zachrupaly střepiny. „Kdo to udělal?“

„Tuhle stařena!“ řekl otec. „Hrála si tu na zrcadlo, zrcadlo, pověz mi... Žádný div, že se rozskočilo, když uvidělo ten obličej.“

Matka mi odtrhla ruce od tváře. „Jen se podívej na ten neřád!“ rozeřvala se. „Víš, co to znamená rozbít zrcadlo? Sedm let neštěstí! Chápeš to vůbec, hlavo skopová?“ Trásla mnou, že jsem sotva popadala dech.

Otec stál za námi a šklebil se. V jeho pohledu bylo cosi děsivě intimního. „Tak už toho nech, zlato!“ řekl konečně

a odtrhl matku ode mne. „Nech stařenu na pokoji. Zlobit se s ní nestojí za to.“

Když zavřu oči, ten obraz se mi stále ještě vybavuje: jak rodiče odcházejí v těsném objetí a pod jejich nohama praskají střepy. O chvílku později vrážely jejich výkřiky dýku do mého srdce.

Trvalo to dlouho, než zmizely z koupelny všechny střepy. Stefan a já jsme pořád ještě za moc nestáli, pokud jde o domácnost. Rychleji se pořídilo nové zrcadlo. Koupil je otec z peněz, které jsem dostala k Vánocům. Konec-konců – škodu jsem způsobila já se svou tváří podobnou požárnímu hlásiči.

Teď si možná kladete otázku, jak to, že jsem tuhle ve vašich očích nepochybně pošetilou a nicotnou příhodu z dětství dávno nezapsala a nepřiložila k aktům. Dnes už jsem přece dospělá žena, která si ujasnila, co na ní bylo reálného.

Psycholog by na tuto otázku jistě dal logičtější odpověď než já. Vím jenom, že jako by mě semlel mlýnkem na maso a že jsem se do dnešního dne nenaučila oddělovat svůj obraz, jak ho do mne promítli rodiče, od svého skutečného Já.

Dávno už nosím náušnice a řetízky, náramky a na každém prstu prsten. Ráda chodím moderně učená a dávám si barvit vlasy. Pokud jde o výběr brýlí, které mi sluší, jsem přímo dokonalá.

Přesto však se nikdy nezdobím pro radost ze sebe nebo abych se líbila druhým. Samotný účes, barva náušnic nebo tvar brýlí jsou tím, co se mi vlastně líbí. To jsou věci, které v zrcadle snáším. Náušnice jsou krásné, a tak odpouštím svým uším, že je nesou. Řetízky jsou krásné, a tak promíjím svému hrdlu, že se vinou kolem něho.

Vůbec nepomáhá, že mi kamarádky a přátelé říkají: „Vypadáš pěkně.“ Z takových slov mám strach. Říkal je můj otec, než mě použil. Ještě stále se děším poselství, která s sebou kdysi přinášela. Pořád ještě čekám, že se zrcadlo rozskočí, když se do něho podívám.

Jestli jednou dokážu snášet samu sebe? Jestli se mi někdy podaří prohlížet si v zrcadle vlastní obličej a líčit se? To nevím. Ale cvičím se v tom. Daří se mi už česat se a zasunout do vlasů hřebínek nebo sponu. Ale stále se mi přitom ještě třese ruka. Často se musím vzepřít, bránit se, prostě vyklouznout, odplížit se ze svého vlastního já. A přesto dělám pokroky. Vědomě jsem přišla na to, že mám modré oči, modré s šedozelenými jiskřičkami. Jestli si snad někdy maluji oční stíny? Jsou přece krásné barvy, které by mým očím slušely. A já se pro svůj život ráda maluji.

Už jako dítě jsem moc ráda kreslila. Nikde jsem se tím nemohla zabývat v takovém klidu jako u tety Inge. Vždycky tam byl nějaký blok a tužky, a když jsem malovala vodovými barvami, nemusela jsem se bát, že mi někdo převrhne kalíšek s vodou.

„Co to má být,“ zeptala se teta jednoho odpoledne, když utírala nádobí a nakoukla mi přes rameno. „Strom?“

„Kdepak,“ odpověděla jsem a přejížděla po papíru štětcem namočeným v černé barvě. „To je pán.“

Teta se podívala. „Černý pán? Aha – je to kominík? Ale ten by měl mít žebřík.“

„Kdepak,“ zněla odpověď. „To je táta.“

Teta Inge se shovívavě usmála. „Táta přece není černý!“

„On se mnou dělá ty věci,“ promluvila jsem.

„Jaké věci?“ Teta sáhla po dalším talíři. „Chceš říct, že si s tebou hraje?“

„Legračně si se mnou hraje.“

Teta Inge uklidila sloupec talířů do kredence. „A ty nerada prohráváš, vid’?“ zasmála se. „Jenže když se hraje, musí se někdy i prohrát. V tom to právě vězí. S tím nic nenaděláš!“

„On na mne sahá,“ řekla jsem.

„No – a co?“ potřásla nespokojeně hlavou. „Je to přece tvůj tatínek.“

„Tady dole na mne sahá,“ řekla jsem tiše. „Bolí to.“

Teta Inge zalapala po vzduchu. „A co teda dělá?“

„On do mne strká tu věc,“ řekla jsem s očima sklopenýma a neodvážila se na tetu podívat. „A pak mě po-
čurá.“

Stála tam jako zkamenělá a nepromluvila ani slovo. Hlava se mi sice zatočila strachem, ale přesto jsem k ní musela vzhlednout. Byla bledá jako stěna a nepřítomně se na mě dívala.

„To je odporné!“ zašeptala vzápětí. „To je něco obludného!“ Potom vykřikla: „Ty lžeš! Jak můžeš tak nestydatě lhát!“

Do očí mi vhrkly slzy. „Nelžu,“ řekla jsem a položila si na ústa dlaň, abych zadržela vzlyky. „To není žádná lež. Je to pravda! Pravda! Pravda!“

„Ne!“ vykřikla teta Inge.

V tu chvíli vypadala, že by mě mohla i zabít. Jako otec, když se někdy pustil do matky. Instinktivně jsem se přikrčila a chránila si tvář rukama.

Teta se však ani nepohnula. „Neboj se,“ promluvila a jejího hlasu jsem se najednou bála. „Ani se nedotknu někoho, kdo tak ošklivě lže. Nestydiš se vymýšlet si něco tak odporného? Koukej to vzít zpět, Moniko! Omluv se. Řekni, že jsi lhala!“

Nemohla jsem popadnout dech. Ještě dnes si naprosto přesně pamatuji, jak jsem měla těžký jazyk. Nevypravila jsem ze sebe ani hlásku, ale zavrtěla jsem hlavou.

Teta Inge se odvrátila. „Co to jen do tebe vjelo, že se z tebe stal umíněný, zlý paličák?“

Neodpověděla jsem. Nemohla jsem odpovědět. Hanba mi sevřela hrdlo.

Teta Inge se na mne tiše dívala a v klidu mi popřála poslední šanci, než napočítá do deseti. Vteřiny mi připadaly jako hodiny. Pak konečně promluvila ledově řezavým hlasem: „Něco tak obludného nemohu jen tak nechat, Moniko.“ Pustila se opět do utírání nádobí. „Promluví si s tvým otcem. Takhle to dál nejde. Dost už jsem se naposlouchala tvého lhaní. Ještě svou prolhanou fantazií přivedeš celou rodinu do neštěstí. To už je příliš!“

Udělalo se mi zle. Do úst mi stoupla kyselost.

„A ještě jednou ti povídám, slečinko!“ pokračovala, „ne abys tyhle nesmyslné historky někde vyprávěla! Jestli někomu cizímu povíš jediné slovo z těch odporných nesmyslů, nechci s tebou mít už nikdy nic společného. Nikdy víc, rozumělas?“

Mluvila ke mně ledově chladným hlasem, až mě zamrazilo. Kdyby na mě křičela jako předtím, kdyby řvala, kdyby mě uhodila, kdyby nějak vybuchla, projevila své city, snad by byla její slova pro mne méně zlá a méně zdrcující. Takto jsem ovšem v jediném okamžiku pochopila, že dokonce i člověk, jenž ke mně byl tak laskavý jako teta Inge, mě musí nenávidět, jakmile mu začnu vyprávět, co se mnou otec dělá. Pochopila jsem, že ony „hříčky“ jsou tak odporné, že se o nich vůbec nesmí mluvit. Jestliže mi už nevěří ani teta Inge, která mě znala jako žádný jiný člověk – kdo by mi mohl uvěřit?

A ještě jedno jsem tenkrát naprosto jasně pochopila: že já sama jsem nestvůrná! Pochopila jsem to jednou provždy.

Nikdo nezměří, jaké bylo mé osamění toho odpoledne u tety Inge. Byla pro mne důležitější než matka. Byla vždy na místě, když jsem ji potřebovala. Vždycky mi dávala najevo, jak mě má ráda. Ona se stala tím trvalým uklidňujícím pólem mého života, jediným opravdovým útočištěm, které jsem znala. Důvěřovala jsem jí.

Ona mi však nedůvěřovala, odpověděla na mou důvěru hlubokým neporozuměním. Očekávala jsem od ní útěchu, pochopení, lásku a pomoc. A co jsem od ní sklidila, bylo pohrdání, vyplínění a pohrůžka, že mě nechá definitivně padnout.

Ačkoli jsem to nedokázala v duchu vyjádřit větami, od onoho odpoledne jsem věděla, že mi nikdy nikdo neuvěří, nikdo mi nikdy nepomůže. Věděla jsem, že nemohu nikomu věřit a bude moudřejší ponechat si pravdu pro sebe. Trvalo to mnoho, mnoho let, než jsem opět dokázala někomu se svěřit. A to bylo dílo mé tety.

Nálada, jaká se v kuchyni rozhostila, byla tak tísnivá,

že se skoro nedala vydržet. Když na mne Georg a bratřenci volali z dětského pokoje, abych si šla s nimi hrát, chtěla jsem ulehčeně vyskočit. Teta Inge mě však zadržela. „Tys lhala,“ řekla mi. „Jsi nezvedené, zlé dítě. Proto si teď nesmíš s ostatními hrát. Sed tady a styď se. Máš k tomu důvodů až až!“

„Ale ona si s námi musí hrát!“ protestoval Georg. „Ona nic zlého neudělala.“

„Ne!“ odmítla ho teta Inge a při tom už zůstalo.

Slyšela jsem, jak se ostatní děti smějí, škorpi a opět smířují. Když některé z nich muselo přes kuchyni na záchod, přejelo po mně poplašeným pohledem.

„Co vůbec provedla?“ chtěl vědět jeden z mých bratřenců a úkradkem na mne zamrkal.

Teta Inge neodpověděla. Našpulila jen ústa, jako by měla na jazyku nedobrou chuť.

Odpoledne minulo. Zpočátku jsem se k smrti styděla. Cítila jsem vinu, protože jsem se pokusila mluvit o těch odporných věcech. Neopovažovala jsem se ani pohnout. Poslouchala jsem ostražitě každý krůček tety Inge. Žila ve mně poslední jiskřička naděje, že mě má přesto ještě ráda a že mi odpustí.

Teta však byla neoblomná. Ani se na mne nepodívala. Ani se mě nedotkla. Když ostatním dávala nějaký mls nebo něco k pití, vyšla jsem naprázdno. Mně to však bylo jedno. Netoužila jsem po bonbonech nebo po kousku koláče – toužila jsem jenom po dobrém slovu.

Když jsem se dosyta nadoufala a v duchu vyplakala, dostavil se vzdor. Měla mě poslat pryč! A vůbec mě neměla litovat! A já bych ji už taky neměla ráda – a basta! Byla mi teď lhostejná!

Pak přišel strach. Chtěla to přece říct otci. A ten mi vyhrožoval: „Uvidíš, co se stane, když budeš mluvit.“ – „Když o tom cekneš, maminka od nás uteče.“ – „Když budeš mluvit, odneseme tě nazpátek oslovi!“

V útrobách se mi usadilo něco, co mě hrozilo roztrhat na kusy. Proč nikdo nepřijde a neodvede mě odtud? Proč nepadnu na zem mrtvá?

Ručičky na kuchyňských hodinách se neúprosně sunuly vpřed. Ještě třicet minut, než přijde otec, ještě dvacet minut, ještě pět... Teď už musí každou chvíli zazvonit.

„Ne!“ vykřikla jsem a vášnivě jsem se vrhla k tetě, až jsem převrátila židli, na níž jsem seděla. „Neříkej mu to, prosím, prosím, neříkej mu to!“

„Řeknu,“ odpověděla teta Inge a odstrčila mé ruce ze svých boků. „Sama sis to zavinila. Toho lhaní už je moc! Nemůžu dovolit, aby ti to prošlo. Musíš se naučit, že takové věci se neříkají.“

Už nevím, kdy konečně otec přišel. A nepamatuji se ani, jestli mu teta o mém ostudném činu vyprávěla hned. Přesto však se okamžik, kdy ji na kuchyňské židli poslouchal s ústy otevřenými, hluboko vryl do mé paměti.

Když teta skončila, zasmál se. „Tak tohle ti navykládala? Zatracená malá potvora! Snad bys to nechtěla brát vážně, Inge? Snad bys jí to ani na vteřinu neuvěřila? Víš přece, co všechno si navymýšlí! A snad mě znáš dost dobře, abys věděla, že nejsem takové prase. Vždyť jsi má sestra, vždyť i ty jsi mě vychovávala!“

„To ano,“ řekla teta a nervózně se na mě podívala. Čekala jsem netrpělivě, kdy už mě pustí na vzduch. „Ale jak na to mohla přijít? Vždyť je to ještě dítě. Odkud zná takové věci?“

„Co já vím?“ rozkřikl se otec a mával kolem sebe pažemi. „Kde asi můžou děti takové sviňárny pochytit...? Na ulici, ve škole – kdekoli!“

„Třeba to někde zahlédla?“ zahučela teta. „Jsi si jistý... Chci říct, že... Třeba Lenu... a... tebe...“

„Nikdy,“ řekl otec a tvářil se strašně pobouřeně. „U nás žádný z těch všetečků nic netuší. Copak bychom si to zodpověděli? Děvče, Inge, za koho mě máš? Uvědomuješ si vůbec, co to povídáš?“

„Tak já jsem to vůbec nemyslela,“ uklidňovala ho teta Inge. „Ale je to neslýchané, odporné – ano, odporné. Musíš něco udělat, Manfrede! Jen si představ, kdyby se

něco rozeslo mezi lidi. Ani nechci domýšlet, co všechno by se mohlo stát!“

„A co by se mohlo stát?“ řekl otec a tvrdě se na mě podíval. „Lidi mě tady přece znají. Vědí, že nejsem žádný prznitel dětí. Monika si tu slabomyslnost vycucala z prstu. V jejím věku jsou často děti žárlivé, chtějí mít otce jenom pro sebe a pak si vyfantazírují ledaco – to je to celé. Přece to musíš vědět podle sebe. Taky jsi jednou byla dítě.“

„No dobrá,“ řekla teta Inge. „Ale i tak bys měl své dceři promluvit do duše. Je to sice ještě dítě, ovšem koneckonců je už dost stará, aby věděla, co dělá.“

„To udělám!“ přikývl otec a vzal svou sestru za ruku. „Ty jsi přece moje nejmilejší. Kdybych neměl tebe, sestřičko...!“

Teta Inge si odhrnula vlasy z obličeje. „Ale nebuď na ni moc přísný,“ poprosila. „Věřím, že si už uvědomila, jaké nesmysly napovídala.“

Otec chtěl jít domů. Zavolal Georga i mne. „Hlavu jí samosebou neutrhnu,“ odpověděl sestře, „ale pořádný výprask ještě nikdy nikomu neuškodil. Mám doma pěknou hůlku naloženou do soli.“

Teta Inge nás doprovázela ke dveřím. Otci i Georgovi stiskla ruku, mně ne. Ani při loučení jsem se neopovážila otočit se a zamávat jí jako Georg.

„Jen počkej, až budeme doma,“ zasyčel na mě otec. „Můžeš se těšit, andílku.“

Myslím, že bez Georgovy ruky v dlani bych snad ani cestu domů nepřežila.

Když jsme došli, byla už tma. Matka nám otevřela dveře. „Děje se něco?“ zeptala se, když se jí otec mrzutě vyhnul a neobjal ji jako jindy.

„Co by se mělo dít?“ postrčil mě před sebe. „Samosebou zlosti se stařenou.“

Skoro jsem upadla po štulci do zad, který mi uštědřil. Přitáhl si mě za vlasy. „Čert aby tě vzal!“ rozkřikl se, a než jsem se vzpamatovala, zabouchly se za mnou dveře dětského pokoje.

Okamžik jsem nevěděla, co se mnou je. Byla jsem do slova ohromena, že se nedostavily rány a nadávky, které jsem očekávala. Nechápatě jsem se dívala na zavřené dveře. Do uší mi doléhalo nesrozumitelné mumlání zvenčí. V jednu chvíli jsem měla dojem, že slyším vrzání dveří od skříně. Snad už mi nebalí věci? Chtějí mě snad poslat pryč, teď, uprostřed noci? Ta nejistota byla horší než pořádný výprask. Hledala jsem útočiště v koutku, kde jsem se přikrčila. Netroufla jsem si rozsvítit noční lampičku.

Po nějaké chvíli vpadli do dětského pokoje bratři a otec se pořád ještě nechystal k tomu, aby mě potrestal – nechápala jsem své štěstí. Všichni měli pravdu: mám toho nejmilejšího, nejlepšího tatínka na světě! A možná dokonce byla pravda, co řekla teta Inge: že jsem si ty hříčky s otcem vymyslela. Že by se mi však o nich opravdu jenom zdálo – a to všechno, všecičko bylo jen vylhané? Ano, určitě jsem musela lhát, vždyť ke mně byl tatínek tak milý! Ale pak je to hrůza! Jsem tak špatná, tak zlá! Takového hodného tatínka si vůbec nezasloužím.

Jako by chtěl utvrdit mé pochybnosti o sobě, v následujících třech dnech mě otec nepoctil ani jednou. Po nocích jsme my děti slyšely, jak dělá s matkou lásku. A když se jednoho dne neozvaly typické zvuky, bylo nám ticho tak hlasité, že jsme skoro neusnuly.

V těch nocích jsem spala špatně především já. Pronásledovaly mě děsivé sny. Často jsem sedala vyděšená v posteli a jako bych cítila, že se po mně odevšud ze tmy natahují nějaké ruce. Chtěly mě shodit do pekla, kam patří všechny zlé děti.

Čtvrté noci po té strašlivé události u tety Inge jsem zaslechla v polospánku podivné volání: „Mo-ni-ko! Mo-ni-ko!“ Znělo to protáhle, dutě a tupě.

Se strachem jsem se posadila na lůžku, abych rozsvítila lampičku. Nic! Cvak-cvak, cvak-cvak, zněl vypínač – ale světlo žádné.

A zas ten hlas nahánějící hrůzu: „Mo-ni-ko! Mo-ni-

ko!“ A potom nějaké skřípání na balkoně. Nechtělo se mi, ale musela jsem se podívat. Stálo to tam u okna do dětského pokoje a chtělo to dovnitř ke mně. Bylo to příšerně bílé se žhnoucímá očima.

„Moniko!“ zvolala mátoha dutě a škrábala na okenní sklo. „Kdo prozradí tajemství, musí zemřít. Moniko, jdu si pro tebe!“

Nemohla jsem ani vykřiknout. A nedokázala jsem se vůbec pohnout. Něco teplého mi stékalo po stehnech. Nevěděla jsem, co je to.

„Budeš mlčet!“ volal ten hlas a mrtvolný pach se dral dovnitř a nadouval záclonu.

Ze rtů se mi nevydralo ani slovo. Spadla jsem z lůžka na podlahu. Ležela jsem tam, až mě cosi popadlo a bolest mi prozradila, že ještě žiju. Někdo mě bil. Pleskalo to o můj nahý zadeček. „Já tě naučím, čurat do postele. Fuj, fuj, fuj!“

A za každým „fuj“ následovala rána. Bolest, kterou mi působila otcova ruka, jsem cítila jako přes vatou.

Zahnal strašidlo. Zachránil mě. Nedovolil, aby si mě vzalo. Měl mě rád.

S chroptěním jsem se složila u jeho nohou. Vůbec mu to nepřekáželo. Tloukl mě dál. „Fuj!“ dunělo mi v hlavě. „Fuj!“ pálilo mě na kůži. A přesto jsem si myslela: „Zlatý tatínek!“

Když mě pustil, padla jsem na kolena. Objala jsem jeho nohy. Chtěl mě odstrčit, ale přitiskla jsem se k němu ještě pevněji. „Prosím tě, tatínku, prosím, prosím, vezmi mě k sobě! Vezmi mě k sobě do postele. Prosím, já chci spát u tebe! Prosím, tatínku. Můžu?“

Otec mě odstrčil. „Počuráčku! Špindíro!“

„Tatínku, vezmi mě k sobě, prosím, prosím,“ hrnulo se ze mne úpěnlivě.

„Ale jenom bez pyžama a umytou! Mám ti pomoci?“

Chtěla jsem říct ne. Zнала jsem to mytí, nebylo to nic příjemného, ale nakonec jsem řekla: „Ano, tati!“ Nechtěla jsem zemřít. Nesmělo si mě odvést strašidlo. Byla jsem před ním jistá jenom u otce.

Pak už mi nevadilo, že mi při mydlení zasunul prst do pochvy. Pak už mi nevadilo, že jsem později v jeho posteli musela cucat jeho frantíka. Pak už mi nevadilo, že ta bílá tekutina pomazala můj obličej a prsa. To všechno už neznamenal vůbec nic. Důležité bylo, že jsem směla být u svého otce, že mě hladil a objímal a sténal mi do ucha: „Miluju tě! Žádnou jinou ženu nemiluju jako tebe!“

Mé setkání se strašidlem se neminulo s účinkem. Neměla jsem ani nejmenší podezření. Vůbec mi nenapadlo, že tu hrůzostrašnou scénu zorganizoval otec, vyučený elektrikář, a sehrál výstup v roli strašidla s prostěradlem. Za zradu mě potrestala nějaká vyšší moc, to jsem si myslela. Přišel ke mně duch, vyslaný nadpozemskou silou, aby si mě odnesl do pekla. Otec však ho zahnal. V posledním okamžiku mě zachránil z největšího nebezpečí. Stal se mým hrdinou.

Strach, že jednoho dne skončím v pekle, i bez toho hrál velikou roli. Náboženská výchova ve škole a hodiny na katolické faře v mém rodišti, které mě měly připravit k prvnímu svatému přijímání, tu přidaly své. Hříšníci přijdou do pekla, to jsem věděla s hroznou jistotou. A teď ještě ďábel vyslal strašidlo, aby si mě odneslo.

Monika byla špatné dítě. Prozradila zakázanou věc. Musela jsem být otci vděčná, že mě přesto měl rád! A jaký nevděk, když jsem si na jeho lásku stěžovala! Copak neměl Ďábel pravdu, že si mě chtěl odnést?

„Milý Bože,“ modlila jsem se, „udělej, prosím tě, abych o tom už nikdy s nikým nepromluvila. Udělej, ať jsem hodné děvče. Amen.“

Od té doby jsem byla bez jediné výjimky hodné děvče a dělala otci jenom potěšení a radost. Můj odpor byl zlomen. Jeho tajemství se s konečnou platností stalo i mým tajemstvím.

Lidský pud sebezáchovy je tak silný, že když si v situacích, ohrožujících další existenci člověka, neví rady rozum, hledá podvědomí možnosti záchrany. Jednoho dne jsem instinktivně pochopila, že je pro mne bezpečným místem nemocnice. Přišla jsem na to, že kašel se může stát svého druhu záchranou.

Už ani nevím, kolikrát jsem zakotvila v nemocnici se záškrťovým kašlem, se zánětem mandlí a polypy a nej-různějšími poraněními hlavy. Jisté je, že rány na hlavě jsem si způsobovala sama. Prostě jsem šla hlavou proti zdi – s rozběhem jsem bouchla hlavou do stěny. Kdyby mě přitom někdo sledoval, asi by nevěřil vlastním očím. Je snad normální, když si dítě o vlastní vůli způsobí krvavé boule a ani přitom nemukne?

„Určitě je nemocná,“ prohlásila teta Inge. „Zdravé dítě takové věci nedělá.“

„Je to zkrátka paličák,“ odpověděla matka. „Ona musí vždycky hlavou proti zdi. To je všechno.“

Buď mi pak nalepila náplast, anebo mi narůstající bouli zamačkala studeným nožem. Tím to skončilo. Ale *proč* si neustále způsobuji nové a nové poranění, to už ji nezajímalo.

Ani já jsem si zatím neuvědomovala příčiny. Jenom jsem jako zvíře brala poučení ze zkušenosti. Naučila jsem se, že když se poraním, věnuje se mi pozornost. Hned byl kolem mne shon, hned mě brali vážně, v tom nejkrásnějším případě mě hladila přátelská měkká ruka a darovala mi dotyky, za něž jsem nemusela platit.

Ovšem u otce, kterého jsem zoufale milovala ze všech lidí na světě nejvíc, to naprosto nefungovalo. Nijak ho nerozčílilo, když jsem se praštila o zeď do hlavy. Zvedl oči od novin. „Jestli to tak budeš dělat dál, budeš z toho mít úraz hlavy,“ řekl jenom. „Chceš to?“

Věděla jsem, co je to úraz hlavy. V sousedství žil muž, který byl po takovém úrazu. Šilhal, jazyk mu visel z úst a někdy si nadělal do kalhot. Ne, ne, úraz hlavy jsem mít nechtěla. A přesto jsem bouchala hlavou o stěnu dál.

„Jen si dělej, když se ti to líbí,“ řekl otec. „Ksicht jako pekáč taky není k zahazení. Ale jestli si myslíš, že mě tím budeš vydírat, tak se hluboce mýlíš!“

Co to je vydírat? Vysvětlil mi to Stefan: „Vydírat je, že někdo něco chce, co nechce ten druhý, a ten první na toho druhého něco ví, co ho donutí, aby to pak udělal.“

Vrážela jsem hlavou do zdi, aby mě otec utěšoval, aby mě hladil a objímal – a nedělal přitom lásku. Podle bratrových slov to byly pokusy o vydírání. Otec mi však dal jasně najevo, že na má přání nepřistupuje. Nedal se vydírat – aspoň ne mnou. A tak jsem pozvolna upustila od bouchání hlavou do zdi.

Na dívku, která podle otcových slov má inteligenční kvocient tři – „plechová krabice má čtyřku“ –, jsem podivuhodně rychle objevila jiný účinný prostředek, jak dosáhnout cíle. Dnes už jsem si jista, že jsem od malička dobře věděla, jakou moc mám v ruce se svým těžkým kašlem, a brzo jsem také poznala, jak ho vyvolat a zesílit.

Nejtěžší záchvat záškrtového kašle jsem měla pár dní po oné noci se strašidlem. Skončil bezmála mou smrtí.

Záchvat se ohlásil ještě té noci, když se objevil duch a když jsem v otcově posteli hledala ochranu a našla jsem v ní jenom jeho frantíka. Cítila jsem, jak se mi v prsou vytvářejí takřka hroudy kašle. Představovala jsem si ho jako armádu tisíců mrňavých šotků, kteří se tam právě shromažďují ze všech mých žil a jenom čekají, kdy jim dám pokyn k útoku. Té noci se mi ještě podařilo mužíčky

donutit k ústupu, než se opravdu pustili do práce. Pravděpodobně byly můj strach z další strašidelné scény a má vděčnost otci tak veliké, že jsem udělala všechno, abych udržela řasíky na uzdě.

Když se však jednoho z následujících dní měla konat u matky zas jedna pánská návštěva, vzpomínka na otcův první pokus vniknout do mne se prosadila tak masivně, že jsem ten zážitek už neuměla ve svém snovém světě potlačit. Pohled na matku s čerstvě nalakovanými nehty, ta dobře známá čínorodost, s níž nás děti přinutila uklidit obývací pokoj, ve mně opět vyvolaly pocit, že mám v prsou ony chuchvalce.

Když se pak na mne otec spiklenecky usmál, zastavil se ve mně dech. Marně jsem se pokoušela kašel zadržet.

Otec se na mne ušklíbl. „Nenamáhej se. Víím, že vůbec nejsi nemocná.“

Je možné, že jsem v tu chvíli opravdu ještě nebyla nemocná, padlo to však na mne, když byla matka se svým milencem a sténala a otec mě odvedl do své postele. Jak strašně vzdychal, když jeho věc vnikala hlouběji a hlouběji do mých úst a jeho prsty zuřivě pracovaly v mém klíně, až jsem se prohýbala bolestí.

„Nekřič! Ne abys křičela!“

Jako dýku jsem uviděla tu vztyčenou věc pod otcovým břichem, jak se na mne snáší. Nemohla jsem se nadechnout. Něco mě uhodilo do tváře. Zdálo se mi, že se má hlava rozskočí. Něco mi sevřelo hrdlo, obtočilo se mi kolem krku, sedlo na prsa a na plíce. Bylo mi jedno, že mě otec potrestá – musela jsem si sednout. Něco ve mně hrůzně chrastilo a pleskalo. Byla jsem to já?

„Otevřít pusu! A dýchat! Dýchat!“

Kdo to na mne křičí?

Nějaké ruce mě nesly. Pak auto. Kolem ubíhala světla.

„Dýchat! Dýchat!“

Bouchly dveře. Lidé v bílém. Něco se mi spustilo na tvář. Poznala jsem ten pach. Tlak ve mně zvolna povoloval a strachy se rozplývaly.

Tri nádherné týdny jsem se v nemocnici opět učila dýchat a chtít znovu žít. Po tři týdny jsem byla v bezpečí.

Otec mě navštěvoval každý den. Sklonil se nade mnou, aby mě políbil na čelo i na tváře, a nic za to nežádal. Na tomto místě ani nemohl nic chtít – dívaly se na nás cizí oči. Nikoho nemohlo napadnout, že tenhle laskavý a starostlivý otec má svou denní a svou noční tvář. Tajemství, které mě ohrožovalo mimo stěny nemocnice, tu stálo na mou ochranu. Byly to fantastické tři týdny.

Také matka sedala u mého lůžka v nemocnici celé hodiny. Aby se mnou mohla trávit co nejvíc času – tak to říkala –, rozdělila mé bratry příbuzenstvu: Boris bydlel u babičky Grete a Georg u tety Inge. Doma zůstal jenom Stefan. Aspoň někdo musel být s matkou a trochu jí odlehčit, to znamená nakupovat, uklízet a vařit.

Před personálem kliniky a dalšími rodiči, kteří navštěvovali své děti, hrála starostlivou matku. Jak láskyplně mě při loučení přikrývala pokrývkou! Jak srdečně znělo její: „Honem se uzdrav! Scházíš nám!“ Já však jsem věděla, že lže. Ve skutečnosti byla ráda, že mě nemá doma. Zřejmě si jí její manžel po večerech opět víc hleděl.

Matka nepotřebovala lhát, aby mi udělala radost. Vůbec jsem nechtěla být zdravá. V nemocnici to bylo mnohem krásnější, než doma.

„Milá paní B.,“ řekla lékařka, když stiskla matce ruku a loučila se i se mnou, „vaše dcera je už zas úplně v pořádku. Ale nezapomínejte, že Monika ještě potřebuje hodně klidu. Se záškrtoým kašlem nejsou žádné špásy.“

„Samozřejmě,“ odpověděla matka. „Svého času jsem se jako vychovatelka v dětském domově setkávala s podobnými případy. Kdyby šlo do tuhého, vím, co mám dělat.“

„Na shledanou, Moniko,“ řekla doktorka. „A koukej být už zdravá, slyšíš?“

Přikývla jsem. Lékařka byla moc milá a měla mě taky

docela ráda. Jestlipak by mě měla ráda, kdyby znala mé tajemství? Neměla jsem vůbec chuť to vyzkoušet.

„Stefan pro tebe upekl koláč,“ řekla mi matka cestou domů. „A tatínek přijde dneska dřív z práce – jenom kvůli tobě. Nemůže se vůbec dočkat, kdy se zase shledá se svou nejmilejší.“

„Nejsem jeho nejmilejší,“ zahučela jsem.

„To souhlasí,“ ušklíbla se matka a tvářila se všemožně, jenom ne šťastně. „Jsi jeho úplně nejmilejší.“

Zbytek cesty jsme urazily mlčky. Znovu se mě zmocnil starý strach. Co se tu dalo ještě říct?

Stefan opravdu upekl koláč. Vlastně ananasový dort se šlehačkou podle receptu tety Inge. „Ahoj,“ pozdravil mě, když jsme přišly. Málokdy nadělal moc řečí.

Boris a Georg se přihnali s namířenými pistolemi a odvedli mě v želízkách do dětského pokoje. Byla jsem zase doma.

I otec mě hned první noc přesvědčil, jak je šťastný, že mě opět má. Jeho úd už stál, když vklouzl ke mně pod pokrývku.

„Strašně se mi po tobě stýskalo,“ šeptal, když ze mne šhubal pyžamo. „Jsem do tebe blázen.“

Georg a Boris se na něho dívali širokýma užaslýma očima. Nestaral se o to. Jen ve chvíli, když se nedalo přeslechnout Georgovo potlačované vzlykání, zasyčel: „Kuš!“ V posteli nad námi se rozhostilo mrtvolné ticho.

Pro první noc po mém návratu z nemocnice si otec vymyslel něco úplně zvláštního.

Kdybych napsala chronologii svého zneužívání otcem, každému by bylo naprosto jasné, že z ní lze vyčíst neustále se zrychlující postup k tvrdším a tvrdším sexuálním praktikám. Když se zneužívání pohybovalo delší dobu na stejné úrovni anebo v něm vznikla nějaká kratší přestávka, znenadání a neodvratně nastal čas k vášnivější etapě.

Jako docela malé děvčátko jsem prostě shledávala otcovy něžnosti jenom jako krásné. Ráda jsem se k němu

tulila a byla jsem ráda, že mě hladí. Jeho úd byl tenkrát jenom součástí jeho těla, jako je paže nebo noha. Nic zlého jsem tenkrát neviděla v tom, že se ho dotýkám, že si s ním hraju anebo ho cucám. Cucala jsem otci i špičku nosu a pokládala jsem to jenom za legraci. Vůbec jsem si neuvědomovala, že jsem zneužívána. Naše hry v posteli se pro mne kvalitativně vůbec nelišily od všech ostatních her. Kdyby tu nebyl můj odpor k té hnusné bílé kapalině v ústech nebo na mém břiše a kdyby nebylo otcova hrozného sténání, pak by se v té době podle mne nic tak zvláštního ani nedělo. Nikdy jsem v té době nepostavila proti otci své naprosto zřetelné Ne. Můj odpor a hnus nad spermatem rychle zlomil. Dítě si rychle zvyká na každodenní věci, i když jsou mu nepříjemné.

Později mi jednou řekl: „Byla jsi od začátku plně při věci. Mělas to ráda. Bylo to pro tebe hezké. Začínala jsi už ve chvíli, když jsi ke mně přišla do postele.“

Jak brutální desinterpretace mé nevinné radosti z hry, která pro mne měla vlastně stejnou cenu jako třeba skládat ze stavebních kostek věže! Děti své hry rády hrají znovu a opakovaně. A nejraději se vracejí k těm, kterých se s nimi rádi účastní i jiní lidé. Neměla jsem pražádnou chuť na sex. Nebylo ve mně nic jiného, než nevinná láska. A přesto jsem potřebovala léta, než jsem se dobrala toho, jakým zlovolným způsobem si můj otec vykládal mé dětské chování.

Čím jsem byla starší, tím promyšleněji můj otec dával své něžnosti. Místo laskání po celém těle bez rozdílu přešel k soustředění na určité partie. Stále cílevědoměji se věnoval mým prsům, mému zadku a mé pochvě.

Další krok spočíval v tom, že věci, s nimiž dřív začínal jako s něžnostmi – a já jsem to v té fázi pořád ještě měla ráda –, začal stále zuřivěji prosazovat praktikami, jež mi působily bolesti anebo se mi protivily. Co začínalo jako láskyplná hra, stávalo se násilím. Citů, po nichž jsem toužila, jsem se současně začala bát. Poprvé jsem začala tušit, že ve způsobu lásky, kterou mi otec poskytoval, je

cosi zlého. Přesto však jsem o svých pochybách s nikým nemohla promluvit, protože mi otcovo tajemství zavíralo ústa.

Jestliže se mnou zpočátku provozoval své hříčky víceméně potají, tak říkajíc s vyloučením rodinné veřejnosti, později tuto zdrženlivost odložil. Bylo to snad pro něho jen další nervové vzrušení, když věděl, že jeho synové přihlížejí, co se mnou dělá? Chtěl snad pokořit svou ženu tím, čeho se na mně dopouštěl za její přítomnosti v domě?

Ještě o něco později, když z matky udělal callgirl a kasíroval její milence, už se ani příliš nenamáhal skrývat před ní, co se mnou provádí. Potřeboval mít jistotu, že na rozdíl od manželky já patřím jenom jemu? Anebo mě zneužíval a znásilňoval, protože ve mně chtěl trestat matku? Zneuctíval a ničil mě za všechny ženy, protože je pokládal za běhny?

Co udělalo ze znamenitého mládence, který nezkazil žádnou legraci, perverzního, v nejvyšší míře sadistického prznitele dětí? Nechápu, co se v mém otci odehrálo – a od těch dob jsem se vzdala naděje, že to někdy pochopím.

Pro onu první noc po mém návratu z nemocnice si otec vymyslel zvláštní lahůdku, jak se říká.

Před očima bratrů na mně začal řídit jako šílenec. „Nekřič!“ hekal a postupně do mne pronikal druhým a třetím prstem. „Nebude tě to bolet.“

A jakou bolest mi přitom působil! Přesto však jsem nekřičela. Ležela jsem bez hnutí a pokoušela se vystoupit ze sebe. Stala jsem se ptákem. Unášel mě vítr a nesl až k oblakům. Majestátně jsem kroužila. Nikdo už mi nemohl ublížit...

Ale pak mým tělem projela strašná bolest a v otcově ruce jsem uviděla bílý přístroj, který jindy ležel v zásuvce matčina nočního stolku.

„Bude se ti to líbit,“ supěl. „To nebolí. Já dám pozor.“

Už jsem se nevznášela a už jsem nebyla ptákem. Už jsem byla jenom dítětem, kterému působili bolest. Křičela

jsem do dlaně, která se mi přitiskla na ústa. Bolest byla jako oheň, který spálil ptáka v mém nitru.

„Ty brečíš?“ zašeptal Georg, když otec odešel. „Budeš teď muset zpátky do nemocnice?“

Neodpověděla jsem mu. Má hlava byla prázdná. Jenom se mi něco zdálo, byl to pouhý sen. Nic se ve skutečnosti nestalo!

Děvče se nepere. Děvče nenadává. Děvče se neválí ve špíně...

Děvče musí být milé. Děvče se musí dát líbat. Děvče musí říkat ano. Děvče musí s otcem do postele. Z děvčete se stane žena a žena musí do postele s každým. Žena nemá žádnou cenu.

Život byl plný věcí, které děvče nesmí dělat, ačkoli jsou krásné, i věcí, které dělat musí, ačkoli krásné nejsou. Bylo strašlivé být děvčetem!

Chlapec se může prát a nadávat. Když se porve a vyhraje, je z něho hrdina. Když prohraje, nese to jako muž. Chlapec má větší cenu než děvče a umí všechno líp. Muž může o ženách rozhodovat. Bylo by krásné být chlapcem!

„Přestaň už s tím věčným dumláním prstů!“ pustil se do mne otec – nechtěl, abych mu svými okousanými drápy poškrábala jeho frantíka. „S takovými odpornými prackami nikdy nedostaneš žádného chlapa!“

Žádného chlapa jsem dostat nechtěla. Sama jsem chtěla být mužem, a když už ne mužem, tak aspoň chlapcem, jenomže jsem se jím stát nemohla, a tak šlo o to, aby si aspoň nikdo nevšímal, že jsem děvče.

Přestala jsem brečet a začala jsem se prát. Byla období, kdy jsem po dlouhé měsíce ani jednou nezaplakala. A zároveň jsem nevynechala jedinou příležitost k pranici.

Takové možnosti se nabízely především ve škole. Bratři, bratřenci i já jsme navštěvovali stejnou školu v centru města. Synové tety Inge sice byli starší, přesto však jsem

pokládala za přirozené vložit se do věci, když některého z nich kluci o přestávce na dvoře napadli. Stačilo, když přes dvůr pronikavě zaječel, a válec Monika vzápětí vyrazil a všechny nepřátele převálcoval. Nejraději jsem rozdávala kopance do určitých partií těla. Když jich část party několik schytala a hekala na zemi, s ostatními jsem to už měla snadné. Vzali prostě nohy na ramena.

Málokdy jsem prohrála – a když se to přece jenom stalo, ponechávalo mě to chladnou. Slzy by mé pověsti uškodily. Podobné blamáže jsem se v podstatě obávala víc než výprasku, který mi hrozil.

Bylo mi tenkrát deset, jedenáct let. Hodně jsem se vytáhla a také jsem dost vážila. A přesto jsem vlastně byla křehká a zranitelná. Toužila jsem po náklonnosti, přívětivosti a něze. City však jsem znala jen ve formě násilí – a tak se pro mě stalo násilí jediným způsobem, jak vlastní city projevit. Ačkoli jsem prahla po vlídném slovu, po vlídném gestu, nakonec ve mně vzbuzovaly paniku. Přívětivost jsem pokládala jen za jakousi přede-hru, přípravu k bolestem, které mi budou způsobeny. Žádný div, že jsem se vyhýbala projevům laskavosti a sama nebyla schopna dát najevo náklonnost.

Samosebou jsem pro svou rvavost nebyla oblíbená. Když jsem se po letech setkala s děvčaty z naší třídy, vyprávěly mi, jak se mě tenkrát bály. Byla jsem pro ně sprostá a řvoucí bojová mašina, dupající a bijící kolem sebe – hotová příšera. Tenkrát jsem však ani netušila, jakou hrůzu kolem sebe rozsévám. Jenom jsem si uvědomovala, že mi jdou děvčata z cesty. Pro ně jsem byla až příliš jiná.

Nezabývala jsem se panenkami a vyhýbala se toulkám po dvoře zavěšená pod paží s jinými děvčaty i žvatlání do hrsti o všelijakých tajemstvích. Tajemství, které jsem sdílela se svým otcem, víc než bohatě krylo mou potřebu s něčím se tajit. To ovšem děvčata nemohla vědět.

Že však se mnou nikdo nechtěl mít nic společného, to mělo pevnou souvislost i se skutečností, že jsem byla všechno možné, jenom ne pastva pro oči. Až do doby,

kdy mě Stefan definitivně nechal za sebou, pokud jde o tělesnou výšku, jsem skoro nikdy nedostala kousek nového oblečení. Dědila jsem, co mu už bylo malé. A on zas měl spoustu věcí od všelijakých strýčků. Pokud jsem šaty dokonale nerozedrala, než jsem z nich vyrostla, byl jimi obšťastněn Boris, který samosebou stejně jako Georg musel oblékat věci, jež předtím nosili „jenom“ synové mé tety. Pro nás bylo všechno dost dobré.

Ještě horší bylo, že i hadříky od babičky páchly na dálku.

Skutečnost, že my děti jsme se samy staraly o svou hygienu a čistotu oblečení, způsobovala, že obojí za moc nestálo. Nikdy to nedopadlo tak, abychom měly krky a spodní prádlo jaksepatří čisté. Lidé nám dávali nejednou najevo, jak vypadáme a že páchneme.

Především jsem po dlouhá léta nedala koupelně, co jí patří. A ne na posledním místě to bylo proto, že koupelna neměla klíč. Bylo úplně jedno, kdo tam co dělá – koupelna byla průchozí místnost. Postavit se nahá pod sprchu, vlézt si nahá do vany nebo stát nahá u umývadla – to už by shořely veškeré mé pojistky před strachem. Být nahá znamenalo: alou do postele a nohy od sebe! Dobrovolně jsem se nikdy nesvlékla. Ani kvůli otci, ani kvůli mytí. Kočičí olíznutí muselo stačit. Jen když u toho byla teta Inge, dala jsem se příležitostně přemluvit ke koupeli.

Bolestněji než odmítání děvčat se mě dotýkalo, že si mě vůbec nevšíмали kluci. A tak jsem se na ně pokoušela jít se svým siláctvím, takže se neustále pokoušeli zatáhnout mě do rvačky. A přesto mě nebrali jako sobě rovnou. Nakonec jsem v jejich očích zůstávala tím, čím jsem vlastně nechtěla: jenom děvčetem.

Životní škola, kterou mi uštědřoval otec, mě nakonec dovedla k vynalézavosti. Nic není zadarmo a všechno stojí peníze – podle toho hesla jsem si kupovala přátele. Sehnat peníze byl problém řešitelný. Kradla jsem matce z peněženky, později také známým rodičů a se zvláštní oblibou mužům, kteří navštěvovali matku.

Mé špatné svědomí však snadno ustoupilo do pozadí, když i bratři začali brát, co jim pod ruku přišlo. Ovšem nejperfektnější falšovatelkou podpisů, jakou jsem si dokázala představit, byla matka. Když měla hluboko do kapsy a otec nechtěl vyklopit další peníze na domácnost, vyplnila prostě šek na čtyři nebo šest set marek, podepsala ho otcovým jménem a poslala s ním Georga nebo mne do banky. Dodneška si pamatuju, že Georg už v šesti letech musel sám jezdit tramvají, přecházet opravdu životu nebezpečné ulice a tajně vyzvedávat peníze.

Když otec některého z nás nachytal při rošťáctví, byl z toho vždycky jaksepatří výprask. Bratři kromě toho mívali domácí vězení a zákaz televize. A já sama jsem po takovém výprasku šla na usmířenou s otcem do postele. Ale ani to mě neodstrašilo. Vyhlídka na rotu kluků, kteří mě obdivují anebo žadoní o to či ono, mě nutila ledaco riskovat. Ostatně jsem byla při svých krádežích peněz pořád šikovnější.

Když jsem vyčerpala všechny možnosti, jak si opatřit peníze, existoval ještě poslední zázračný prostředek: porno. Zásoby rodičů byly nevyčerpatelné. My děti jsme měly pochopitelně zakázáno i jen se na ně podívat, natož to svinstvo odnášet. Jenomže sešity s odpornými obrázky byly u mých takzvaných přátel velice žádaným artiklem, takže jsem je doma brala napořád.

Měla jsem nepříjemnost, když mi jednou takový sešit vypadl při vyučování z lavice. „Co to je?“ rozkřikl se učitel a celý zrudl. „Kdes k tomu přišla? Takové svinstvo!“

Příhoda pochopitelně skončila u ředitele. Pozval do školy rodiče a ukázal jim zabavený pornosešit i další, které u mne našli.

„Ne, ne, tyhle věci nemá z domova,“ řekl otec a vypadal přitom pořádně rozhořčeně. „Určitě to musela někde najít. Takové už děti jsou – prošmejdí kdeco.“

Ředitel o tom mluvil moc vážně a rodiče slíbili nápravu. Měla jsem plné kalhoty strachu.

Po několik dní jsem si pak sedala moc opatrně. Ani ne tak pro výprask, z toho jsem se brzy otřepala, ale pro názorné vyučování, které se mnou otec následně prováděl. Když byl někdo tolik žádostivý vědění, jako jsem byla já, neměla zůstat jeho žízeň neukojena. A nedostatek ve vědomostech se nejlépe dohání praktickým cvičením.

Tak došlo k tomu, že jsem na sebe poprvé vzala kožené součásti oblečení a byla přitom bita, co se do mne vešlo.

Mé vrtochy komplikovaly doma život především Stefanovi. Byla tady třeba ta záležitost s gumou – říkali jsme tomu gumový twist. Nepochybně tu hru znáte. Dva hráči při ní mezi sebou napnou dlouhý prstenec prádlové gumy, odstoupí od sebe kousek a třetí hráč gumu všelijakým způsobem přeskakuje. Měla jsem tu hru moc ráda. Problém spočíval jen v tom, že je to vyloženě „dámská hra“, mladíci nad deset let by se k ní už za žádnou cenu nesnížili. S holkami jsem si ovšem hrát nechtěla. Co tedy dělat?

Našlo se řešení v podobě dvou židlí v našem dětském pokoji. Omotala jsem gumu kolem jejich nohou – a bylo. Nevýhoda spočívala v tom, že jsem musela dělat sama, co jinak dělají spoluhráči: posunovat gumu vždy o kousek výš. Výhodou naproti tomu bylo, že se mi nemohl nikdo posmívat.

Mé nadšení a vytrvalost při tom „twistování“ byly nevyčerpatelné. Skákala jsem a skákala, až se stůl i postele třásly a lustr na stropě se houpal v rytmu. Vůbec jsem nebrala na vědomí, že se ve stejném rytmu ozvalo bouchání zdola. Nevšíkala jsem si ani toho, že někdo divoce zvoní na dveře našeho bytu. Je tam přece Stefan, tak ať otevře! – a statečně jsem poskakovala dál.

Až když tam venku někdo strašně rozeřval: „Copak jste se úplně zbláznili? Co je to za pekelný rámus? Hned toho nechte, ale okamžitě!“ přepadlo mě zlé tušení. Sevřel se mi žaludek, ale nedbala jsem. Twistování s gumou pro mne v tu chvíli bylo jako nějaká nevyhnutelná potřeba.

„Zatraceně, Moniko! Káčo pitomá!“ Ve dveřích stál Stefan jako rozzuřený býk. Byly ho skoro plné dveře, tak byl veliký.

Ušklíbla jsem se na něho. Výraz mého obličeje mu řekl vše: „Tak jen pojď, jestli ode mne něco chceš!“

Jediným skokem byl Stefan u mne. Něco se mu blýsklo v ruce. Přeríznutá guma padla na podlahu.

„Spokojená?“ Pohrdavě odfrkl a pak strčil gumu do kapsy.

Ve mně se vařil vztek. Jak se mohl opovážit rozřezat mou gumu! A věděla jsem, že si takovou pohanu nesmím nechat líbit!

Vyčkala jsem, až Stefan zavře dveře a na chodbě doklapou domácí dřeváky pana souseda, popadla své provazové švihadlo a pustila se do zběsilého skákání a dupání. Twistování s gumou proti tomu nebylo vůbec nic.

Trvalo to sotva pár vteřin – a nové bušení na dveře od bytu. Stefan vpadl do pokoje. Byl sice silný, ale pokud jde o rychlost, byla jsem lepší a naučila se i kopat. Jeho holenní kost tvořila nádherný cíl. Stefan vykřikl a já mu upláchla. „Zkus mě chytit, kořene starej!“ Stála jsem v bezpečí za barikádou židlí a mohla uniknout napravo i nalevo.

Stefan se sehnul. Jediné trhnutí a koberec mi ujel pod nohama. Než bys řekl švec, ležela jsem na nose – a nade mnou rozkročený Stefan. Neměla jsem šanci vyhnout se jeho pěsti. V hlavě mi zachřúpalo, z natlučených rtů tekla krev. Stefan mě postavil na nohy, v obličeji bledý jako stěna, klouby na pěsti červené, popadl mě za krkem jako štěně a zatřepal mnou: „Tohle si už nikdy nedovoluj, slyšíš mě?“

Kašlala jsem, dusila se a plivala krev. Bylo mi zle. Dopotácela jsem se do koupelny a umyla si tvář i ruce. Ani jsem se nepodívala do zrcadla. Bylo mi jasné, že má čest a půlka zubu k tomu jsou ty tam. Co na to řekne otec?

Stefan stál za mnou na prahu koupelny. „Prostě jsi upadla,“ řekl. „Zakopla jsi o koberec. To se může stát každému a pitomcům zvlášť.“

Oblíbená poznámka otce. Největší pitomec jsem vždycky byla já – a hloupost se třestá. Otec už si nějakou náležitou „odměnu“ vymyslí.

Soused, dobrý přítel rodiny, který neztratil ani křivé slovíčko, když po nocích duněl celý dům bolestnými a slastnými výkřiky rodičů, tenhle soused mě pořádně u otce očernil. Scéna, kterou jsem předvedla, byla podle něho rušením klidu a navíc ještě ublížením na těle. A jestli prý to takhle bude pokračovat, měli by mě někam odvézt. Podruhé si už něco podobného nedá líbit.

Zas jednou jsem dosáhla toho, co otec ze srdce nenáviděl: někdo na nás ukázal prstem a spustil řev. Rodina B. vystoupila z ochranného davu. Bylo tu zřejmě něco k pranýřování.

Byla jsem příliš hloupá, abych poznala, že to byl strach, co ho natolik vyvedlo z míry, až se z něho stal zuřivec, jenž mě zběsile tloukl a pak si na mně ještě zchladil svůj chtíč. Možná že by bylo všechno jinak, kdybych jeho strach pochopila. Možná že by pak Georg ještě žil.

Se Stefanem jsem měla otevřený účet. Vyhlížela jsem příležitost k pomstě. Ten můj zub se proměnil v jakousi zadřenou třísku. Procedura na zubařském křesle mou zlobu ještě rozdmychala.

Jakmile se naskytla příležitost, ani na okamžik jsem nezaváhala. Když zavřu oči, mám před očima tu ránu, kterou jsem Stefanovi způsobila – skákadlem přes nahé nohy. Řval, jak já jsem nikdy nedokázala řvát. Jeho jekot mi dělal dobře. Bylo to, jako by ječel za mne.

Když Stefanovi v nemocnici ránu sešili a dobelhal se zpátky domů, stála na jeho posteli svíčka. Věděl, kdo ji tam dal. Poznala jsem mu to na očích. A když ji zapálil, věděla jsem, že už se na mne nezlobí.

O pozitivních citech se u nás vůbec nemluvilo.

V té době – tenkrát mi bylo dvanáct – se náš dětský pokoj víc a víc podobal sexshopu. Police a podlaha byly posety pornosešity a pornokazetami, na všech stěnách visely pornopostery. Uprostřed toho neřádu ležel Stefan a sám se ukájel.

Teprve dodatečně mi napadá, že jsem svého staršího bratra od jeho patnácti let skoro neviděla jinak než od pasu dolů nahého. Když nebylo slyšet sténání rodičů a jejich hostů, slyšela jsem aspoň hekání Stefana – a když rodiče obcovali spolu nebo s cizími muži, bratr onanoval o to víc. Mladší bratři a já jsme tomu tolik přivykli, že jsme při tom nejednou dělali domácí úkoly nebo si hráli a nedali se rušit.

Stefan o tom pěkně vypovídal u soudu: „Žili jsme všichni doslova pohromadě.“ To souhlasí – nikdo z nás neměl svůj vlastní život. Žádné z nás dětí pro sebe nemělo ani ten nejmenší kousek místa. Postelí se používalo stejně společně jako hraček. Nedovedli jsme si ani představit, že by mohlo existovat něco jako intimní sféra. Dodneška je pro mne nejpřirozenější věcí na světě dát třeba svou postel k dispozici nějakému hostu. Že je nejméně stejně přirozené vyměnit aspoň ložní prádlo, jsem pochopila teprve nedávno, když mi to připomněla přítelkyně, která u mne přenocovala.

Když se Stefan sám ukájel – a to bylo několikrát denně, snad každou druhou hodinu –, ani za mák ho nezajímalo, jestli ho při tom někdo vidí. Rodiče se tvářili, že o tom nevědí. Dětský pokoj pro ně byl cosi jako vzdálená

hvězda. Nějak ani nepatřil k bytu, a co se tam odehrávalo, je vůbec nezajímalo.

Teta Inge byl jediný člověk, jenž se nad nepokrytou Stefanovou onanií pohoršoval. Nikdy nezapomenu na její obličej, když ho poprvé uviděla ponořeného do sebe mezi námi ostatními, kteří jsme si hráli! Vztekla nás vyhnala z pokoje.

„To není nic pro vás,“ řekla. „Něco takového se nedělá, když to vidí jiní lidé.“

„Proč?“ chtěl vědět Georg. „Stefan říká, že je to chlípáctví.“

Teta zrudla. „To je moc ošklivé slovo. Už ho nikdy nechci slyšet. Slibuješ?“

Georg přikývl. Vrhł se tetě Inge kolem krku, jak to měl ve zvyku, a procházel se po ní prsty.

Teta sklopila hlavu a smála se. „Nech toho, ty kourku mazlivý!“

Georg jen zářil. „Já jsem správnej kluk, viď?“ zvolal. „Na to já jsem kadet!“

Toho odpoledne u nás teta Inge zůstala déle než jindy, tak dlouho, dokud nepřišel domů otec. „Manfrede,“ řekla, když uviděla jeho překvapenou tvář, „musím s tebou mluvit. Takhle to tady dál nejde. Musíš mě teď vyslechnout!“

Otec zaváhal. „Chceš zas jednou postavit naši rodinu do pozoru?“ zeptal se a vzal tetu Inge za ruku. „Jsi na nás moc hodná. Nevím, co bych si bez tebe počal.“

„Dělám to ráda,“ odpověděla a vystrčila nás do jídelní haly, kde prostřela stůl. „Přesto však s tebou musím mluvit. Je to moje povinnost jako křesťana a jako tvé sestry.“

Když teta Inge spustila řeč o křesťanské povinnosti, byla věc vážná, to věděl každý z nás – i otec.

„Jezte a nehněte se odtud!“ řekl a odešel s tetou Inge do obývacího pokoje. „O co jde? Zase ti Monika vykládala nějaké nesmysly?“

Odpovědi tety Inge jsme už nerozuměli. To se ví, naše

zvědavost nás zvedla ze židlí. Boris se chtěl přiblížit po špičkách ke dveřím obýváku a poslouchat, ale Georg se zašklebil a poslal ho, s prstem na rtech, do ložnice. Mazaný klučina byl ten můj malý bratr – mohli jsme odtud slyšet každé slovo dírou ve zdi, kterou otec vyvrtal pro kabel, jenž spojoval ložnici s obývacím pokojem.

„Já mám taky syny,“ říkala právě teta Inge. „Něco takového jsem s nimi ovšem nikdy nezažila. On se ukájí – a v pokoji jsou u toho ti malí! To se přece nesmí, Manfrede! To není normální! Slib mi, že se postaráš, aby se to už nikdy nestalo!“

„Inge,“ opáčil otec, „jdeš s kanónem na vrabce. Jestli Stefan opravdu onanoval, tak se zkrátka zapomněl. V jeho věku se taková věc už může přihodit, kluci přece zkoušejí ledaco. Jestli jsi ji u těch svých dvou ještě nikdy nezažila, pak to jenom šikovně zastírají. Všichni kluci si takhle hrají, to přece dobře víš.“

„Možná,“ řekla teta Inge. „Ale ne tím způsobem, naprosto bez zábran, když jsou při tom i jiní.“

„V naší rodině jsme otevřenější,“ odpověděl otec a pak si hluboce oddechl. „Kdyby bylo všechno – až na to, že Stefan zapomíná, co je stud –, kdyby jinak bylo všechno, jak má být, Bože na nebesích, vůbec bych si nestěžoval.“

„Už zase Lena?“ zeptala se soucitně teta Inge. „Je to pořád zlé?“

„Já už dál nemůžu,“ pronesl zlomeným hlasem otec, jako by jenom s námahou zadržoval slzy. „Ta mě ještě přivede k zoufalství. Té špíny! Ani jedna vyžehlená košile! A co teprve dluhy! Kdyby aspoň trochu uměla vycházet s penězi! Člověk si má dávat lafku jenom tak vysoko, kam vyskočí!“

Teď si zas povzdechla teta Inge. „Máš s ní kříž! Vlastně bych ti to ani neměla říkat, ale u nás si zase vypůjčila nějaké peníze a ještě je nevrátila.“

Otci se pak povedl povzdech, kterým zastínil všechny předchozí. „Ty jsi pro tenhle svět až moc hodná. Už jí nesmíš půjčovat. Musí se konečně naučit, jak si peníze na domácnost rozdělit.“

„Tvrdí, že jí nedáváš dost a nemůže nijak s penězi vyjít.“

„Vždyť je nás v domě šest!“ vykřikl otec a pak jeho hlas zazněl stísněně. „Někdy mám sto chutí všechno tady nechat, jak to leží a běží, a odjet někam do ciziny. Třeba do Brazílie. Není to tak dlouho, co mi to u firmy nabízel.“

„Manfrede,“ zděsila se teta Inge, „něco takového ti nesmí ani napadnout! Co by z těch dětí bez tebe bylo?“

„Máš pravdu,“ řekl otec. „Vždyť já to vím sám. Ale někdy je toho víc, než člověk vydrží.“

Soucitem se mi svíralo srdce. Ubohý, ubohý tatínek! Jak těžké to má s mou hroznou matkou! Když jsme se po skončení rozhovoru v obýváku honem nahrnuli do jídelní haly a seděli zas u stolu, otec s tetou se vrátil. Měl oči celé zarudlé. Opravdu plakal. Jak musel být nešťastný!

Té noci jsem doslova čekala, že si mě odvede do postele. Nesměl být smutný. A když pak v mé náruči šeptal: „Nikdy jsem tvou matku nemiloval jako tebe!“ byla jsem přes veškerou nechť přece jen trochu pyšná.

Nikdy jsem nezažila, že by otec se Stefanem promluvil jedině slovíčko o jeho onanii. A když ano, pak to vůbec nezapůsobilo.

Jenže – „nejchlípačtější“ a zároveň nejbezpečnější doba pro onanování nastávala Stefanovi ve chvíli, kdy „to“ probíhalo v ložnici nebo v obýváku. V tom čase však pro nás děti platil absolutní zákaz opouštět náš pokoj, takže jsme musely Stefanovy aktivity snášet, ať už se nám to líbilo, či nikoli.

Stejný odpor jako já pociťoval i Georg. Jako bychom se domluvili, seděli jsme vždycky spolu zády ke Stefanovi, který se zabýval sám sebou.

Často Georg zašeptal: „Je to hnusný, víd? Ten smrdí!“

Jednou Stefan Georgovu poznámku zaslechl. „Vůbec nesmrdí,“ ušklíbl se. „Šťíká bílý zlato. Je to báječněj pocit! Pojď sem, vem ho do ruky! Tak už pojď, ukážu ti to!“

Georg tupě svěřil hlavu.

Stefanův úšklebek byl najednou ještě širší. „Tak jen pojď, mrňousku. Pojď!“ zašeptal a demonstrativně hladil svůj úd ještě zuřivěji.

Georg neměl žádnou vyhlídku. Když se Stefan tak zlomyslně šklebil, vznášel se ve vzduchu výprask. Zavřela jsem oči, když Georg vstal. Nechtěla jsem se na to dívat. Uši jsem však zavřít nemohla. Georg plakal. Bylo ho sotva slyšet. Stačilo to však, abych překonala strach o sebe.

„Ne!“ vykřikla jsem, vyskočila a postavila se před Georga. „Nech toho, ty idiote! Dej mu pokoj! Je to přece tvůj bratr!“

„No ne, to se podívejme na sestřičku!“ řekl Stefan. „Tahá se s vlastním tátou a bude nám tu kázat morálku!“ Jediným hmatem mě popadl za vlasy a přitáhl si mě. „Tak – a teď ukaž, jak to dovedeš!“

Nemohla jsem se bránit. Jako ochromená jsem si dala líbit, když mou ruku přitáhl ke svému údu a nepustil ji, dokud nedostal, co chtěl.

Dnes jsem přesvědčena, že sebeukájení bylo pro Stefana jako droga. Na krátkou dobu mu pomáhalo zapomenout na vlastní život. Vždycky od matky jen slyšel, jak je nechtěný a nemilovaný, protože byla jeho vinou nešťastná. Mohl dělat cokoli, do smrti však nemohl odčinit, že byl zplozen. Nikdy ho nemilovala. A otec ho měl rád ještě méně.

A tak mu v životě působily opravdu příjemné pocity jenom opakované orgasmy. A nejlepší bylo, že tyhle pocity si mohl způsobit sám, kdykoli se mu zlíbilo. Patřily jenom jemu, nikdo mu je nemohl vzít, nemusel za ně ani platit, ani za ně být vděčný. Kromě toho si mohl být naprosto jistý, že v té kratičké chvíli vrcholné slasti patří jeho tělo jemu, výhradně jemu a jenom jemu samému.

To všechno ovšem chápu až dnes. I tenkrát jsem nejednou měla jakýsi náběh k pochopení, proč se soustřeďuje na vlastní tělo. Sama jsem však neměla žádné sexuální potřeby – jak jsem tedy mohla pochopit potřeby

svého bratra? Takže pro mne, již je vše pohlavní na vlastním těle dodneška protivné, bylo Stefanovo onanování tajemstvím pod sedmerou pečetí.

Jediným z nás mladých, kdo reptal proti Stefanovu chování, byl Boris. Dříve ho vždycky bavilo, když ho starší bratr povzbuzoval, aby porovnávali délku svých frantíků, teď však stále nedůtklivěji Stefana okřikoval: „Nech toho, čuně!“ anebo se do bratra pustil pěstmi.

Nejraději bych to byla udělala sama. Stefanovo počínání se mi hnusilo. Když se vrhl na postel, založil do magnetofonu kazetu a spustil si kalhoty, nejraději bych byla z pokoje utekla.

„Nebylo to vůbec špatný, spíš naopak,“ řekl teď a utřel si sperma z břicha do prostěradla. „Jako štětka máš docela talent, sestřičko. Jednou uděláš velkou kariéru.“

Nevěděla jsem, co je to štětka. A taky mi to bylo jedno. Seděla jsem na bobku u Stefanovy postele a nohy mě neposlouchaly. Před očima mi ubíhaly obrazy. Nejdřív děda, pak táta a teď Stefan: co ve mně bylo nesprávné, že se mnou tyhle věci dělali? Co na mně bylo, že měli takové nutkání? Podívala jsem se na svou dlaň. Byla vlhká a lepkavá. Bude ještě někdy čistá? Je to vůbec *moje* ruka? A jestli patří mně, proč se pak propůjčuje něčemu, co nechci? Proč poslouchá všechny ostatní, jenom mne ne?

Georg mě vzal za ruku a zvedl mě. Měla jsem pocit, že se vzápětí pozvracím. Stefanův posměšný smích mě doprovázel do koupelny.

„Nechci, aby to s tebou prováděl!“ řekl Georg, který se mnou zůstal v koupelně. „Je to sprostý. Já mu jednu vrazím, čestný slovo! Tohle nesmí!“

Svíral se mi žaludek, jako bych něco ostrého snědla. „Už to nikdy neudělá,“ napila jsem se, abych zahнала zvracení. „Nedělej si starosti.“

„Určitě?“ zeptal se Georg.

Rád by mi byl uvěřil – viděla jsem to na něm.

„Jasně!“ odpověděla jsem a v koutku duše jsem dokonce doufala, že mám pravdu.

Od toho mlhavého podzimního dne jsem se stala Stefanovou pravou rukou – tak to sám posměšně vyjádřil. Nikdy ode mne nepožadoval víc než mou ruku. Ani jednou nechtěl, abych ho líbala. Nikdy mi nezpůsobil fyzickou bolest. Téhle jeho skromnosti jsem si dlouho vysoko cenila a někdy jsem mu ani neměla za zlé, že mě vydírá.

Stefan z nás byl bezpochyby nejinteligentnější a brzo přišel na jiné prostředky, než jsou rány, jak nás mladší přivést k rozumu. Jeden z těch prostředků bylo vydírání. Tak mi třeba vyhrožoval, že na mě prozradí, jak jsem zfalšovala otcův podpis, když jsem pokazila školní práci. Jednou mě také načapal, jak jsem potají sáhla do matčiny kasičky na domácnost. A věděl i o některých mých dalších prohřešcích – počínaje drobnými krádežemi v obchodním domě a konče pranicemi, při nichž jsem udělala nějakou škodu. Můj strach z otce nebyl žádným tajemstvím, takže měl Stefan svou hru usnadněnou. „Buďto budeš dělat, co chci, anebo to na tebe píchnu,“ řekl. „Dělej, jak umíš, milá sestřičko – máš na vybranou.“

Na vybranou jsem samosebou neměla. Nemohla jsem říct ne. A tak jsem byla potichu, poskytla jsem Stefanovi svou ruku a myslela na nebeské ptactvo nad mraky, abych to už měla za sebou.

V souladu s dvojí morálkou, kterou praktikovali rodiče – navenek byla tak nepostřehnutelná, že k nám chodily cizí ženy o radu, pokud jde o výchovu dětí –, se Stefan snažil, aby ho nikdo nepřistihl, když používal mou ruku. Buď mě zadržel pod nějakou záminkou doma, zatímco bratři běhali někde venku, anebo ke mně přicházel v noci, když už spali.

Zřejmě se i styděl a nechtěl, aby ti malí přihlíželi. Velkou odpovědnost pociťoval zejména ke Georgovi, na němž velice lpěl. Zřejmě těžko snášel, že ho malý dlouho ignoroval a nechtěl s ním mít nic společného, když jednou viděl, jak mě větší bratr sexuálně použil.

Ovšem silnější než jakékoli vědomí odpovědnosti ke

Georgovi byl nepochybně Stefanův strach, že si otec něčeho všimne. Jako všichni bratři i on věděl nejenom, jak se na mně otec prohřešuje, nýbrž i to, že mě pokládá za své výhradní vlastnictví. A vztáhnout ruku na majetek otce – to se přece pokud možno nedělá před svědky.

Nemusel se bát, že promluvím. Ze strachu jsem držela jazyk za zuby. Kromě toho bylo Stefanovi jasné, že by mi stejně nikdo nevěřil. Jinak už to vypadalo s mými bratry, především s Georgem. Toho nebylo tak snadné zastrašit. Když se pro něco rozhodl, směřoval ke svému cíli přímou cestou. Následky ho už jako malého klučinu vůbec nezajímaly. Kdyby se jednoho dne rozhodl, že otci poví, co se mnou Stefan provádí, taky by to udělal – bez obavy, že by mu později mohl bratr napráskat, co se do něho vejde. Je možné, že Georg – a snad i Boris – něco otci řekli anebo přinejmenším dělali náarážky.

Jako vždy jsem měla pocit, že otec od počátku prokoukl, co se mezi Stefanem a mnou odehrává. Podle všeho mu to ani nebylo nemilé. Koneckonců měl teď pro jisté, ne zcela nemožné nouzové případy obětního beránka, který by případně taky musel platit účty.

Zároveň však ho od té doby trápila žárlivost. A taky starost, že by nějaká osoba nebo událost mohly zkřížit plány, jež se mnou měl.

Otec věděl, že je *stále ještě* modlou mého života – a jediným mužem, který se mě pohlavně dotkl. A tak to mělo zůstat přinejmenším tak dlouho, dokud se jako první muž se mnou normálně nevyspí. Rozzuřilo ho, že si se mnou Stefan hrál a že by ho mohl předejít. Od té doby vsadil všechno na to, aby ze mne co nejrychleji udělal plnohodnotnou a neomezeně fungující ženu.

Když mě teď volal do ložnice anebo se na mně ukájel v dětském pokoji, zasunoval mi do pochvy už ne jeden, nýbrž dva nebo i tři prsty. Chtěl mě rozšířit.

„Jsi tak úzká,“ supěl přitom. „Pořád tě to ještě bolí?“

Copak neviděl, jaké bolesti mi působí!

Velmi často nacházely otcovy bolestné hry se mnou

v temném dětském pokoji ozvěnu ve slastném hekání Stefana a tlumeném pláči Georga. Otec si nevšímal toho ani onoho. Neslyšel, nechtěl nic slyšet. Synové byli vítání neplatící diváci. Jejich zděšení a otcova slast jen stupňovaly jeho chlípnost a vědomí moci nad námi všemi.

Jenom se nesmělo rozsvěcet a nikdo nesměl ani špitnout. Zato potmě bylo dovoleno všechno.

Otec udělal mnohokrát zkušenost, že jsem pro něho nevypočitatelná, jakmile ke mně někdo projevil upřímnou něhu a příchyllost. Dokud pro mne připadal v úvahu jako spojenec jenom Stefan, s nímž jsem směla dělat ty věci, riziko bylo malé a otec se smířoval s tím, že se dělí s nevlastním synem o drobné příjemné laskání své milované. Brzo však zadul vítr z jiné strany.

Na radu tety Inge jsem se v té době začala účastnit života naší farnosti. Vzhledem k tomu, že byli rodiče angažovaní katolíci, každou neděli chodili na mši a pravidelně ke zpovědi, otec to musel se skřípěním zubů akceptovat.

Ačkoli teta Inge o tom nikdy otevřeně nemluvila, bylo mi zcela jasné, že se tímhle tahem pokusila vytáhnout mě z domova, jak často jen to bylo možné. Chtěla mě aspoň na pár hodin dostat z našeho zmatku a v neposlední řadě i zbavit odporného pohledu, který mi při své onanii poskytoval Stefan. Byla jsem jí vděčná a její úsilí mi značovalo, že mě má ráda.

Taky jsem nechtěla dělat tetě Inge ostudu – a tak jsem se pustila s plnou vervou do činnosti katolické skupiny mladých, do níž jsem vstoupila. A protože jsem byla s děvčaty na válečné noze, rozhodla jsem se pro chlapeckou skupinu. Pro své nové přátele bych byla šla i do ohně.

Mé nadšení neujelo nejenom kaplanovi, který měl na starosti práci mládeže, ale ani mladé ženě, která s ním řídila naši skupinu. Brzy se mezi ní a mnou vytvořil opravdu přátelský a důvěřivý vztah.

Když si teta všimla, že jsem zřejmě konečně našla přítelkyni, zatepla a přešťastně o tom referovala otci. Ten to ovšem vnímal naprosto jednoznačně: co když se na obzoru vynořil nový sok?

Až doposud se mu takřka dokonale dařilo udržovat mě v tom nejužším rodinném kruhu. Kdekdo pokládal způsob, jak mě oddělil od vnějšího světa, za láskyplnou starostlivost. Jenom matka a bratři pochopili, co tou otcovskou péčí sleduje. Místo aby mě však litovali, záviděli mně, mazánkovi, že mám vždycky nějaká privilegia.

Já sama jsem se vůbec nepokoušela navázat vztahy s děvčaty. Pouhá představa, že bych některou spolužačku pozvala do našeho špinavého, neuklizeného bytu, stačila, abych se vzdala jakéhokoli pomyšlení získat přítelkyni.

Kromě toho můj zevnějšek a křečovitá povaha tak jako tak všechny dívky odstrašovaly.

Teď poprvé to bylo jinak. Gisela nebyla z těch hloupých omezených děvčat stejného věku jako já, která jsem nemohla brát vážně. Pro mne to byla starší sestra, jakou jsem nikdy předtím nepoznala. Měla jistou životní zkušenost, byla otevřená a nakažlivě veselá. Lecčemu porozuměla bez řeči. Nikdy by jí ani nenapadlo říct: „Ty ale máš nádherného tatínka!“

Naopak, podívovala se, že jsem nesměla bez doprovodu na ulici, i nad tím, jak pedantsky trval otec na tom, že musím být doma na vteřinu přesně.

To se ví, že jsem o Gisele horovala i před ním. Stále častěji se stávalo, že jsem mu odmlouvala: „Ale Gisela říká...“

Když jsem jednou večer přišla domů se zprávou, že se Gisela bude vdávat, zapnul otec všechny rejstříky.

„Víš, proč se berou?“ zeptal se pokrytecky.

„Protože se mají rádi,“ odpověděla jsem.

„A víš vůbec, co je to láska?“ Otec se na mě usmál svrchu. „Mám ti to ukázat?“

Tenhle smích jsem znala! Všecko ve mně ztuhlo a zledovatělo. „Ne, ne, já to nechci vědět.“

„Ale měla bys,“ zahučel otec a jeho dech ztěžkl. „Mladá žena má vždycky přesně vědět, co ji čeká o svatební noci.“

Oběma rukama jsem od sebe otce odstrčila. „Ne, prosím, prosím, ne! Nech mě, tati, prosím tě!“

Znáte tu pohádku o skleněné hoře, na jejímž vrcholku je ukrytý prsten věčné blaženosti? Jak se princ neustále snaží vydrápat nahoru, ale vždycky se po srázu skutálí...? Cítila jsem se naprosto stejně, když otec tlačil má kolena od sebe.

„Tvoje přítelkyně,“ promlouval a přitom si jednou rukou otvíral zip u kalhot, „vypadá tam dole úplně stejně jako ty. A ten její chlap má stejného jako já, nanejvýš kratšího a tlustějšího a zdaleka ne tak dobrého. Nejdřív se líbají a pak...“

Zoufale jsem se pokoušela zarazit film, jenž mi běžel v hlavě: porna, která jsem v poslední době musela zhlédnout. Zvuk filmů a hlas mého otce se propojily. A pak jsem viděla Giselinu milence, jak s ní dělá všechny ty hnusné věci, které se mnou v tu chvíli právě prováděl otec.

„Chci tě, Moniko!“ zachroptěl a padl na mne. „Pojď, buď milá a pusť tatínka do sebe!“

„Ne!“ Zděsila jsem se zvuku vlastního hlasu. „Ne!“

Otcův obličej se zkřivil. Než mě uhodil, vycenil zuby jako zvíře. Mezi jeho dlaněmi, které mě bily, kmitala má hlava sem a tam.

A pak bylo najednou ticho. Z nosu se mi spustila krev a stékala do úst. Byla odporně sladká. Když jsem se přestala dusit, uviděla jsem najednou nůž. Švýcarský kapesní nůž s nůžkami, pilníčkem a mnoha různými čepelemi. Sama jsem ho otci darovala při jeho posledním svátku.

Civěl na mě pomateným pohledem. „Jestli nesmím já, nesmí ani nikdo jiný!“ řekl. „Ty patříš mně, mně, mně...“

Každé jeho „mně“ znamenalo říznutí. Nevím, kolikrát

přejela čepel po mých stydkých pyscích. V hrůze jsem ani nepocítila bolest. Teprve později – při chůzi a když jsem seděla. Byla přítomná tak krutě, jako by se mnou zespona prohryzávala.

Tenkrát mi napadlo podržet mezi nohama zrcadlo, abych zjistila, jak jsem pořezaná. A už vůbec mi nepřišlo na mysl rány nějak ošetřit. Ničeho jsem se neštítla a nic mi nebylo odporné víc, než tahle část mého těla. Stalo se jí poprávu, že trpí. Žádná jiná si to nezaslouží víc! Kdyby mi tak chtěla odpadnout od těla! Pak už by se nikdy nemohlo stát, co se právě přihodilo.

Dnes se bez zrcadla neobejdu. Protože rány, které mám v klínu teď, jsou mnohem hlubší, než ty, které mi způsobil otec. Musí být ošetřeny, neboť mokvají a nechťejí se vůbec hojit.

Zamačkávám do svých stydkých pysků cigarety a trýzním svůj klín vším, co jen je ostré, zabodávám si do masa špendlíky až po hlavičku a zacelené rány jitrím znovu. Jizvy po mých prvních poraněních jsou už sotva k rozeznání. V mé duši však se ještě dlouho nezahojí.

Na otázku, proč se sama zraňuji, se nedá odpovédět jednou či dvěma větami. Sama si plně a zcela uvědomuji, co přitom ve mně probíhá. Myslím si však, že znám tři hlavní důvody. Dokážu je v tuto chvíli relativně věcně analyzovat, a přesto v jistých situacích vůbec nemohu ovládat, co se ve mně odehrává.

První příčinou mého „autoagresivního chování“, jak tomu říkají odborníci, je přání bránit se. Zraňuji se, abych nebyla dále zneužívána. Sexuální chuť každého člověka, který uvidí mé pořezané stydké pysky, vezme za své – takže mé rány představují jakousi ochranu. Naučil mě tomu otec s nožem v ruce. Když se mě zmocňují vzpomínky a děsivé sny a když mě strach, že se bude minulost opakovat, hrozí připravit o rozum, poskytuje mi nuž vysvobození a klid. Pokud nebude mé tělo a hlavně klín žádoucí, budu mimo nebezpečí.

Zraňuji se však i ze zlosti na otce. Nikdy jsem se neu-

čila ovládat hněv proti jiným, protože jsem se nenaučila činit jiné lidi odpovědné za jejich chybné chování. Od mala mi všichni dávali najevo, že nesu vinu na všem, co se s mou osobou odehrává. Dodnes soudím samu sebe, ačkoli mi už dávno psychologové a soudci potvrdili, kdo je pravým viníkem. To vědomí však je k ničemu. Oním mužem je můj otec. Věřila jsem, že mě miluje. Já jsem ho milovala, miluji ho ještě dnes a nepřeji si, abych ho musela nenávidět. A to bych ovšem *musela*, kdybych poznala, že mě jen zneužíval a nikdy neměl rád. Takové poznání by byla nejbolestnější skutečnost, jakou si jen dovedu představit. Neboť kdyby mě byl nemiloval vlastní otec, kdo by mě kdy mohl mít rád? Cožpak v tom případě nejsem než protivná, zavrženíhodná Nula? Tyto myšlenky, z nichž jsem zoufalá, mě spalují. Zraňuji se, abych se tak odvracela od viny vlastního otce.

V neposlední řadě však se zraňuji i proto, abych dokázala opět pociťovat své tělo. Má kůže, která vypadá stejně zranitelná jako kůže kohokoli jiného, je ve skutečnosti jako pancíř. A ten pancíř jsem si v průběhu let vytvořila sama. Svě city jsem obalila celými slojemi ochranných slupek a zatlačovala je stále hlouběji do svého nitra. Stále tu jsou – avšak hluboko zasuty a často i pro mne k nenalezení.

V hodinách terapie i při trpké práci na téhle knize se mi daří prorážet ve svém brnění trhliny. Často mívám strach, že pod ochrannými a podpůrnými vrstvami už nic neobjevím. Kým budu, až ten pancíř definitivně odstraním? Dokážu vůbec bez této ochrany vykročit vstříc jiným lidem? Nebo se stanu opět obětí – tentokrát už definitivně?

Mám sice obavu z vlastní odvahy, přesto však si v poslední době úpěnlivě přeju co možná nejrychleji tyto slupky odhodit. Chci konečně žít, konečně se chci otevřít, cítit své tělo! A v takových chvílích mám potřebu pociťovat tělesnou bolest. Vylamuje kusy mého brnění a staví mosty do mého nitra. Bolest mi dělá dobře, pro-

tože negativní pocity jsou pořád ještě lepší než vůbec žádné.

Jestlipak otec ví, jak trvalé rány mi jeho nůž způsobil?

Když se Stefan začal chovat jako muž, dostavil se u mne strach – narůstal tím víc, čím častěji musela má ruka posloužit k jeho ukájení. Sice jako dřív spal a onanoval v dětském pokoji, pořád nás všechny střídavě sekýroval, ale i ochraňoval, měl jako my zákaz vycházet z pokoje, když k nám přicházeli hosté – přesto však už k nám tolik nepatřil. Teď už byl muž. Pociťovala jsem to až příliš zřetelně. Má důvěra k němu byla ta tam. Ve srovnání s tím, co se mnou dělal otec, byly ovšem Stefanovy požadavky takřka nevinná zábava. Jak dlouho však ještě? Kdy bude chtít víc?

V noci, když sténal o závod s rodiči a světlo pouliční svítilny pitvořilo jeho stín do podoby jakési mátohy, nemohla jsem často panikou spát. Co dělat, jestli Stefan teď, téhle noci přijde do mé postele? Anebo si mě vytáhne nahoru do svého lůžka?

Bránila jsem se spánku. Sténání rodičů už mi nenabízelo žádnou jistotu. A když mě únava po několika hodinách přece jenom zmohla, probouzela jsem se uprostřed noci s výkřikem a vstávala.

Georg z toho byl nervózní. Už nechtěl spát vedle mne. „Jsi praštěná,“ řekl. „Kebuli máš úplně dutou. Kdyby tě spolknul krokodýl, ani by se nedokázal potopit. Pakuj se, stařeno! Svou bedýnku máš dole.“

Nemohlo mě potkat nic horšího než vyhazov z Georgovy postele, která pro mne byla oázou v poušti. Ještě nikdy se otec neodhodlal, když jsem ležela vedle svého malého bratra. Buď si mě odvedl nebo si mě zavolal – ale

v Georgově posteli se to nevyslovitelné nikdy neodehrávalo. Páchla sice nevětranými polštáři a příliš dlouho povlečeným ložním prádlem, zato matrace nečpěly spermatem a nebyly na nich žádné „mapy“, jak říkal Georg skvrnám. Nesmět už spát v té posteli znamenalo pro mne zhroucení dalšího světa.

„Dostaneš peníze,“ žebronila jsem u Georga. „Dám ti všecko, co jen budeš chtít!“

Georg se zatvářil chladně. „Sto babek,“ řekl. „Ani o marku míň!“

Sto marek bylo hotové jmění. Kde jsem měla vzít tolik peněz? Od doby, co už teta Inge nedávala matce hotové peníze a místo toho nakupovala potraviny, když to u nás zase někdy vypadalo bledě, zela naše kasa dokonalou prázdnotou. To ovšem znamenalo, že i ten nejšikovnější chmaták neměl co vzít – a tak se mi nedařilo.

„Bez peněz do hospody nelez,“ dodal ještě Georg. „Tak máš, nebo nemáš?“

„Zejtra,“ slíbila jsem hbitě. „Prachy obstarám, vážně, vysolím ti je na dlaň!“

„Stařena kecá,“ pošťouchl Boris. „Kde by vzala sto babek?“

Georg však se na mě usmál. Tu noc mi tedy místo po jeho boku ještě patří. A zítra už na něco přijdu. Získala jsem šibeniční lhůtu jedné noci. . .

Následující den byla neděle. Jako vždy, když měl otec volný den, probudila nás matka dost brzo – někdy před devátou. „Padejte z kanafasu – udělejte snídani!“ volala a tahala z nás přikrývky. „Tatínek má hlad, tak alou!“

Nikdo z nás se neopovážil protestovat. Zatímco se matka odvalila do ložnice a začalo vrzat pérování lůžka, neboť otec odstartoval první číslo dne, pustili jsme se jako skřítki do díla. Vejce, zavařenina a med, salám a sýr, všechno pěkně upraveno se i s ubrousky a svícemi zakrátko octlo na čistém stole v obývací, kde zasedalo vznešené panstvo k snídani. Hlavní práce připadla Stefanovi, vždyť se přece chtěl stát kuchařem.

Boris a já jsme zatím prostřeli ještě malý jídelní stůl v hale. U něho jsme snídaly my děti. Musely jsme se spokojit se zbytky z minulých dní. Máslo už někdy bývalo trochu žluklé. Čerstvé ubrousky jsme nikdy nedostávali, rodiče je nejprve použili sami a pak je odložili pro nás.

Georg si tu neděli zašpásoval, když jsme my ostatní připravovali snídani, a na otcově stereoaparatuře si přehrál na kazetu sténání z ložnice. Ačkoli byl mezi námi benjamínek, nikdo z nás nebyl v technice zběhlejší než on. Když jsme pak zůstali doma sami – Boris, Georg a já –, vystrachal své poklady a společně s námi se smál těm hrozným zvukům. S Borisem při takových příležitostech rádi napodobovali matku, která se někdy zavrtila do polštářů se svými vášnivě milovanými romány a dávala se hýčkat svými syny. Georg pochopitelně magnetofon vypnul a kazetu hodil do své školní tašky, když Boris zaklepal na ložnici a zavolal: „Káva je hotová!“

O chvíli později rodiče zasedli k prostřenému stolu.

Kromě žvýkání vzala na sebe matka veškerou práci za otce – a některé z dětí muselo zas obsloužit ji. Téměř vždy padl los na Stefana a Borise – Georg a já jsme na to byli příliš nemotorní, což přinášelo výhodu, že jsme se mohli v klidu najíst. Po snídani rodiče opět zmizeli v ložnici. Teď se mohlo vrchovatě dokončit, s čím se předtím začalo. Teď si konečně přišel na své otec, který měl rád takzvaná čísla na zahřátí a před snídání se vlastně jenom rozjížděl.

My děti jsme mezitím uklízely a myly nádobí a Stefan připravoval oběd, který se servíroval kolem třetí hodiny. Co rodiče nechali, bylo pro „bezbožníky“, tedy pro nás. Moučník jsme nikdy neměli.

Po tak namáhavém dopoledni potřebovali rodiče samosebou vydatný polední spánek. Po celou tu dobu jsme se směli pohybovat v jejich okolí jenom po špičkách. Běda, kdyby při mytí nádobí zacinkal talíř!

Kolem páté se pak všechno rozjelo. Otec opanoval koupelnu. Napouštěla jsem mu do vany vodu – ani moc

horkou, ani moc studenou! – a později jsem masírovala jeho božské tělo. Přitom musel naplno běžet televizor, protože se nesměl propást sportovní přenos. Matka zatím s Georgovou pomocí odpočívala a pak, když se otec holil, šla do vlažné vody ve vaně po něm. Mezitím se mi dostalo cti vyžehlit blůzu a sukni, které si chtěla obléknout.

Té neděle jsem použila doby, kdy se rodiče koupali, k vlastním účelům. Řekli, že nebudou večer doma. Věděla jsem, co to znamená: chtěli jít do takzvaného Klubu. Otec mě tam už jednou vzal s sebou. Příliš jasně si na první návštěvu v Klubu nevzpomínám, asi jsem byla ještě příliš malá. Lidé tam na sobě měli podivné kousky černého oblečení. Mělo všelijaké díry, jimiž všude prokukovala kůže. Všichni se mi obdivovali a říkali, jak jsem roztomilá. Když jsem se unavila, spala jsem v náručí jedné ženy – kolem nás lidé křičeli a bili se navzájem.

Jednou jsem v ložnici rodičů našla propagační leták či něco podobného a vstupenku do Klubu. Tak jsem se dověděla, že musel otec za jeden večer zaplatit 150 marek a podle všeho měl i pořádnou útratu u baru. Rád si hrál na „Big Bosse“ a předváděl pozlátko.

Teď šlo jen o to objevit včas, než vyjde z koupelny, jeho náprsní tašku. Měla jsem hned napoprvé štěstí. Jako člověk pořádný, a to můj otec byl, dával peníze na večer do zásuvky nočního stolku. A tak padesát marek bleskurychle změnilo svého majitele. Když se otec rozkřikoval, proč jsem mu k čertu pořád ještě nevyčistila boty, stála jsem už dávno u žehlicího prkna a žehlila matčinu blůzu.

Padesát marek sice nebyla částka, kterou jsme si ujednali, ale i tak se dal Georg obměkčit a uvolnil mi kousek místa ve své posteli. Vděčně jsem se k němu přitiskla a usnula. Té noci k ničemu nedošlo.

Když si otec na druhý den ráno dal ode mne a Borise přinést snídani, měl kocovinu jako vždy po návštěvě Klubu. Zdálo se mi to jen, anebo si mě podezřívavě prohlížel? Musel si přece všimnout, že mu chybí pade-

sát marek! Ale kdy to zpozoroval? Doufala jsem, že až ve chvíli, kdy už nebyl dost střízlivý, aby si uvědomil, kam se mohly peníze podít. Nic nepříznám – to bylo nad veškerou pochybnost.

Naštěstí jsem toho rána vyvázla bez úhony.

Snad právě tenhle zdar mě přiměl ke zpupnosti. Zkrátka jsem se rozhodla, že si chybějící peníze opatřím ve škole. Skoro všechny děti ve třídě u sebe mívaly peníze, takže se snadno dalo dát dohromady padesát marek. Musela jsem jenom počkat do velké přestávky. Pak už se všechno jevilo snadné. Bolení břicha byla skvělá záminka, jak zůstat přes zvonění na toaletě. Potom jsem vklouzla zpět do třídy a spokojeně jsem zjistila, že ti dva, kteří měli službu u tabule, už vyběhli na dvůr, a vrhla jsem se na tašky. Zadní řadu lavic už jsem pročesala, když se najednou otevřely dveře a vstoupila spolužačka Irma.

„Co tady děláš?“ vykřikla a okamžitě pochopila. „Dej to sem! Zlodějko!“

Rozběhla se ke mně a já jsem se dala na útěk. Pak jsem za něco uvázla, zakopla a už se nepostavila. Nemohla jsem ohnout koleno. Seběmenší pohyb mi působil bolest.

Irma zbledla stejně jako já. „To máš za to!“ řekla. „Sama sis to zavinila.“

Copak jsem si vždycky všechno nezavinila sama?

„Já to na tebe nepíchnu,“ odstoupila ode mne na několik kroků. „Dáme ostatním peníze zpátky. Řekneme prostě, že jsme je tu našly. Ale už to nikdy nesmíš udělat. Nikdy!“

„Nikdy!“ slíbila jsem.

Po škole se do mne Irma zavěsila a druhou rukou jsem se podpírala o jednoho z bratranců. Tak jsem se dobelhala domů. To se ví, sousedi sestrkovali hlavy za mými zády, ušklíbali se a klepali si na čelo. „Už zas ta B.-ovic holka! Nemá to v hlavě v pořádku – žádný div, že se jí zas něco stalo!“ Tak nebo podobně mě pomlouvali.

Než jsme došli k našemu bloku, zůstala jsem stát. „Ten kousek už dojdu sama,“ prohlásila jsem. Nechtěla jsem,

aby matka uviděla Irmu. Vždyť jsem možná našla kamarádku. A do toho nikomu nic není.

Nemohla jsem pochopitelně utajit, že mám něco s kolenem. Tolik mi oteklo a nedalo se ohnout, že se polekala dokonce i matka. S Georgovou pomocí jsem odpoledne dokulhala k lékaři a ten mi promptně dal nohu do sádry. Dodneška nevím, co se mi s ní přesně stalo, ale sádru jsem měla čtyři týdny. Byly to týdny, kdy můj otec vybrousil svou pověst znamenitého táty k naprosté dokonalosti a v zákulisí pak ode mne vybíral plnou cenu.

Každý den mě vozil autem do školy a v poledne opět odvážel a vysadil vždy u tety. Po práci si mě opět vyzvedával a vozil domů. Starostlivý, velkorysý, pravý tatínek, vidíte? Ano, ano, lepšího bych si ani nemohla přát...

Jenomže já vím víc: právě o tom, co se mnou v autě prováděl, když zastavil někde na lesní cestě a sklopil sedadla, takže má zasádrovaná noha trčela z okna. Pak nastoupil jiný otec, kterého jsem znala jenom já. Jenomže to už nikdo neviděl. Kromě listí v lese. To však si mě zřejmě vůbec nevšímal – ačkoli jsem tolik křičela.

Tenkrát se blížilo Georgovo první svaté přijímání. Byl to můj bratr a měla jsem ho raději než kohokoli jiného, a přesto jsem na něho dost nemyslela. Patřil zcela přirozeně k mému životu jako vzduch, který jsem dýchala. Jednoho dne jsem si však všimla, že je Georg neobyčejně stísněný.

„Někdo ti ublížil?“ zeptala jsem se. „Mám někoho kopnout do šimpánu?“

Georg svěsil hlavu. Vlasy měl plavější než já. Tehdy jsem to zaregistrovala poprvé.

Už jsem se od něho chtěla odvrátit, když zamumlal: „Věříš na peklo, Moni? Věříš, že existuje pravé peklo?“

Peklo? Celá nesvá jsem pokrčila rameny.

„Kaplan tvrdí, že doopravdy je,“ pokračoval Georg. „Anebo že člověk přijde do očištky a tak.“

Nejraději bych byla vykřikla „Pitomost!“ či „Nesmysl!“ a Georga objala a utěšila. Místo toho však jsem jen seděla a nepromluvila ani slovo. Ano, já jsem to peklo znala. Bylo tady, u nás doma. A ten, který ke mně přicházel do postele, byl nejhorší ze všech ďáblů.

Georgův spodní ret se zachvěl. „Když je někdo nemravný, když jeden pořád někoho osahává...“ Díval se na mne bezradně. „A když jde někdo jiný ke zpovědi, musí to o něm všechno říct. A když se někdo přesto *ne-může* podle pravdy vyzpovídat...? To taky musí do pekla, Moni? Teta Inge říká, že prý ano.“

„Teta Inge toho napovídá!“ chtělo se mi vykřiknout. „Říká taky, že lžu a že si všechno jenom vymýšlím.“

A přece je to pravda. Teta Inge o tom nemá ani ponětí! Nevěř jí!“ Nevypravila jsem však ze sebe ani slovíčko.

„Chodíš ke zpovědi?“

Pomalů jsem sklopila hlavu. Jak bych mohla chodit ke zpovědi? Otcovo tajemství mi zavíralo ústa. Kromě toho jsem se naučila, že Bůh všechno vidí a všechno ví. A když na otce neseslal plamenný meč, nemá zřejmě nic proti tomu, co se mnou táta provádí. A takovému bych se měla zpovídat?

„Moni,“ promluvil Georg, „já nechci do pekla. A ty?“

Co jsem mu měla odpovědět? Že děti nikdy nepřijdou do pekla? Anebo že vůbec žádné peklo není? Jak mu mám říct, v čem to vezíme až po krk?

Míjely dny. Georg a já jsme toho spolu moc nenamluvili. Snad nám chyběla slova. Ale především já jsem měla nový problém: dostavila se má první perioda.

Ráno prostě byla tu. Pyžamo jsem měla plné krve. Nechápala jsem proč. Co se mi to stalo? Byla jsem nemocná? Nebo ve mně tatínek něco poškodil?

Matce neušlo, jak jsem se nad umývadlem pachtila s krvavými skvrnami, které zohyzdily mé poslední přijatelné pyžamo. „Tak tě vítám do klubu!“ řekla sarkasticky. „Už máš to svinstvo konečně i ty? Tak hodně zábavy!“

Často už jsem se ptala sama sebe, k čemu potřebuje tlusté měkké složky papíru, které otec jednou měsíčně odpočítává z balíku a vkládá do košíčku u toalety. Teď jednu tu věc matka vzala a podala mi ji. „Dej si to do kalhotek,“ řekla, „jinak všechno zakrvácíš.“

Jaký význam má menstruace, jaké problémy s ní ženy mají a jak se při ní mají chovat – to všechno jsem poznala teprve ve věku, kdy jsou už mnohé jiné matkami.

Může to znít až neuvěřitelně. Řeklo by se, že kdo má se sexem zkušenosti, je i náležitě poučený. Za krátká léta svého života jsem přece musela přivolit k rozmanitým variantám milostných her, jaké pro většinu žen zůstanou po celý život skryty. Jak je ženské tělo vybaveno

vnějškově a jakým způsobem může muž různých jeho částí využít, s tím jsem byla velmi dobře obeznámena. Zároveň však jsem nevěděla vůbec nic o vnitřní struktuře těla. Ostatně mě to tehdy ani nezajímalo. Nechtěla jsem nic vědět o tom tělu, které prý mi patřilo. Postarat se o ně přece musí ti, kteří je používají. Co s ním mohu já sama dělat?

Vložky od matky jsem volky nevolky použila. Netušila jsem však, že byly odpočítány a každá chybějící znamenala pro otce jednu čárku. Teprve večer mi začalo svítat.

Otec byl v koupelně a smýval ze sebe pach z práce. Když se vrátil do obýváku, lesk jeho očí mi naznačil, že na tu novinu hned přišel.

„Poslouchejte mě všichni,“ slyšela jsem vzápětí, co říká. „Naše Monika je dnešním dnem počínaje opravdová žena. To je přece důvod k oslavě. Máme v domě něco na přípitek, Leno?“

Matka vypadala, jako by mi raději nalila utrejch než skleničku vína. Ale poslechla. Sklínky o sebe cinkly. „Na zdraví!“ řekl otec a vypil víno jedním douškem do dna. „Přijde dneska návštěva?“

Všichni jsme věděli, že návštěva byla domluvena. Odpoledne volal nějaký muž. Když jsem zvedla sluchátko a ohlásila se, ten chlap se mě zeptal, jakou barvu mají chlupy v mém klíně, a byl z toho na větvi, když jsem mu vysvětlila, že jsem jenom dcera. „Tak mi dej laskavě k telefonu mámu!“ spustil. „Na děti já nelezu.“

„Můžu to telefonicky odříct, miláčku!“ odpověděla matka zmateně. „Jestli chceš... Radši jsem s tebou sama.“

„Tvoje řeč budiž Ano, ano – ne, ne,“ řekl otec, znalý bible. „Když je to jednou domluveno, nic se s tím nedá dělat. Čekáme návštěvu a každá návštěva je vítaná. Když se jednou řekne A, musí se říct i B – odvolávat něco nepřichází v úvahu. Co by si pomyslely děti!“

Tenhle tón už jsem znala. Dobrý Bože, pomoz! Zatočila se mi hlava a musela jsem si sednout.

V deníku mám poznamenáno, co se tenkrát dělo:

„Když nás poslali do postele, nemohla jsem usnout. Naslouchala jsem, kdy se ozvou otcovy kroky. Když se zastavil u dveří a stiskl kliku, svírala jsem pevně Georgovu ruku. Rychle mi zašeptal, abych si vlezla k němu do postele, ale to už otec stál v pokoji. Trásla jsem se po celém těle a přitiskla se k bratrovi. Georg mě pevně držel, otec mě však od něho násilím odtrhl. Bylo mi jasné, co se mnou bude, a tak jsem na nějakou chvíli odešla ze svého těla.

Otec mě celou ohmatával. Cítila jsem, jak je jeho úd stále tvrdší. Zpočátku ležel jenom vedle mne. Potom se však na mne najednou vrhl a snažil se do mne vniknout. Potřeboval čtyři náběhy! Křičela jsem bolestí, jestli jsem dokonce nevrískala. Pokusila jsem se bránit, ale nic nepomohlo. Naopak, dokonce ho to povzbudilo. Říkal, že jsem tak sladká, když se bráním, že se z toho úplně zblázní, že je to šílené – a pak mě bil. Byl stále brutálnější a radši jsem dala přednost tomu, aby se to přehnal; hlavní věc, že bude konec.

Po chvíli přestal a pomočil mě. Přitiskla jsem dlaně k obličejí, protože jsem nechtěla, aby se mi díval do tváře a abych se já musela dívat na něho.

Ani jsem si neuvědomovala, že Georg a další bratři viděli a slyšeli, jak jsem byla znásilněna. A neuvědomovala jsem si to ani ve zbývajících hodinách noci. Teprve ráno jsem zjistila, že Georg leží na mé páchnoucí posteli vedle mne a objímá mě oběma rukama. Polštář pod jeho tváří byl mokrý. Plakal.

Chudák kluk! Teprve v tu chvíli se dostavily slzy i mně.

Ještě několik dní jsem měla krvavý výtok a bolesti v klínu. Byly pekelné a myslela jsem si, že zemřu. Bohužel jsem přece jenom zůstala naživu.

V následujících nocích se na mě otec vrhal pravidelně. Vůbec mu nevadilo, že krvácím, a nerušil ho ani fakt, že mám bolesti. Právě naopak, ty ho teprve jaksepatří rozohnily. Byla jsem podle něho sama vinna, že jsem při tom všem nedokázala dosáhnout stejné rozkoše jako on.

Zpočátku vždycky posílal bratry ven na ulici nebo aspoň do obýváku, když na mne dostal chuť v pozdním odpoledni a chtěl se ztratit se mnou v dětském pokoji. Brzo mu to však začalo připadat hloupé. Na nervy mu šel hlavně Georg se svým věčným: „Proč?“

„Tak koukej, když tě to tak svrbí!“ zařval na něho otec. „Aspoň uvidíš, jak se to dělá!“

Jenom Boris vzal tuhle výzvu vážně.

Od té doby už se otec nijak neomezoval. Vrhál se na mě skoro každý den a vybíjel si své perverzní chtíce způsobem stále nezřízenějším. Čím ohavněji mě trápil a ponižoval, tím větší z toho měl slast.

Odvykla jsem si plakat, prosit, žadonit, křičet. Už jsem se neodvracela, když mě zneužíval nebo bil. Učila jsem se vystoupit ze svého těla, až bylo necitlivé a chladné – jako živoucí mrtvola. Otec to nepozoroval. Anebo to možná registroval a bral to jako pobídku k prznění ještě nezřízenějšímu, sadističtějšímu a bestiálnějšímu, aby tak konečně dosáhl kýžené reakce.

V hlubokém zoufalství jsem dospěla i k poznání, proč se mému krvácení říká perioda: protože se neustále pravidelně opakovalo. I když jsem nikdy nekrvácela nějak intenzívně a často jen jeden den, následky byly pro mne vždycky stejné: stačila první kapka krve, první z odpočítaných vložek – a otec přicházel vykonávat na mně své právo.

Brzy jsem vypožorovala, že jeho sexuální aktivita odpovídá rytmu mé menstruace. Od jejího počátku asi po čtrnáct dní jsem nebyla ničeho ušetřena. Každý den – dříve nebo později – se do mne se strašlivým sténáním vyprazdňoval. V době, která následovala až do prvního dne dalšího cyklu, dával přednost jiným hříčkám.

Tak mi třeba dal pornosešity a vyžadoval ode mne, abych se řídila scénami, které tam byly vyobrazeny. Nejvíc se mu líbila poloha, kterou pro mou neohrabanost nazval „velbloud“. Musela jsem při ní klečet na čtyřech, aby do mne pohodlně vnikl. Rád mě tou polohou „odměňoval“, když jsem se někdy nedržela jeho přání,

když jsem přece jenom občas zaplakala nebo vykřikla své „Ne!“. „Varoval jsem tě!“ ozval se vždycky. „Bylo to na tobě. Chtělas to mít takhle. Je to tvoje vina.“

Moje vina! Tato slova se do mne nesmazatelně vryla.

Do té doby jsem svým tělem opovrhovala. Teď jsem je začala nenávidět. Proč mi narůstají prsa? Proč má pochva raději nevyschne? Proč se nestalo mé tělo nezpůsobilým pojmout do sebe ten odporný obrovský úd? Proč jsem žena? Proč ještě žiju?

Nemyslím, že jsem opravdu chtěla spáchat sebevraždu, když jsem polykala matčiny prášky na spaní. Chtěla jsem jen dosáhnout klidu, ničeho než klidu. Chtěla jsem, aby otec pochopil můj němý protest. Avšak jediný, kdo ho pochopil, byl Georg.

Našel mě, když se vrátil domů z fotbalu. Ležela jsem v jeho posteli úplně oblečená a zabalená do přikrývky až po krk. Zatřásl se mnou, ale neprobudila jsem se. Pak uviděl u postele rourku po tabletách a zapatlanou sklenici na nočním stolku. Když mi o tom později vyprávěl, plakal, ale v té chvíli neuronil ani slzu. Přitáhl si mě na postranici lůžka, až mi hlava visela dolů, a strčil mi prst do krku. Nutkání ke zvracení mě probudilo.

„To už nikdy nedělej!“ křičel na mě Georg. „Nenechávej mě tu samotného!“

Tak dalece jsem věc ani nedomyslela.

Když přišla matka večer domů, rychle si dala dohromady mou únavu a chybějící tabletky ve skříňce s léky. Vrhla se na mne jako fúrie. Že prý se chci zase jednou dělat zajímavou. Ani tímhle způsobem nedosáhnou, aby si ze mne táta něco dělal. A jestli něco podobného udělám ještě jednou, dají mě do dětského domova – že se o to už postará. Že na to má dost dobrých styků. Tentokrát to ještě nechá plavat, ale jestli ji dopálím, udělá to.

Už nevím, co všechno ze sebe vykřičela. Bolela mě hlava a břicho. Chtěla jsem jenom spát.

Když v noci otec do mne vnikl v mé posteli, vůbec

jsem necítila, co dělá. Tableta – malý bílý zázrak! Konečně jsem našla prostředek, jak vypnout vlastní tělo.

„Moni,“ oslovil mě jednou Georg, když jsme se dívali na jedno z těch připitomělych sobotních televizních show, „jak to vlastně je, když se umře?“

Nikdo nás neslyšel. Rodiče byli v Klubu, Stefan se vypařil do biografu a Boris zůstal přes noc u babičky Grete.

Po Georgově bezprostřední otázce jsem se v nitru otřásla. Hluboko ve mně se šířilo neurčité varování. „Jak to mám vědět?“ odpověděla jsem schválně nepřiliš přátelsky. Snad toho nechá.

Měla jsem vědět, že když si Georg vzal něco do hlavy, na nic se neohlížel a necouvl. „Vždyť ty jsi to už vyzkoušela,“ řekl. „Bolelo to?“

Pomalů jsem sesunula nohy z pohovky. „Nebolelo,“ odpověděla jsem a pohlédla na Georga. „Ty prášky teda chutnaly protivně, ale jinak to nic nebylo.“

„A co pak?“ vyzvídal Georg. „Jaké to bylo, když jsi usnula? Kaplan říká, že je to, jako když se jde tunelem, na konci je spousta světla a všichni tam už na tebe čekají.“

Žádný tunel jsem neviděla – vlastně jsem neviděla vůbec nic. Prostě mě páliło v břicho a v krku. Cítila jsem hořkou chuť rozpuštěných tablet až hluboko dole a to svinstvo se pořád dralo nahoru a ven. Dalo mi hrozně práce nedoběhnout těch pár kroků na záchod a všechno nevyzvracet.

„Byla jsem z toho najednou unavená,“ řekla jsem. „Nejdřív se mi dělaly mžitky před očima a k tomu mi šumělo v uších. A pak jako by ode mne všechno nějak odstupovalo. Nohy a ruce jako z olova. Ještě mi stačilo napadnout, že je to legrační pocit. A od té chvíle už nevím vůbec nic.“

Chvíli jsme se dívali na Petera Alexandra, na tu vykopávku, při němž matka vždycky pištěla nadšením.

Georg mě jednou rukou objal a položil mi hlavu na

rameno. Najednou se zasníl: „Jednoho krásného dne odtud zmizíme, jenom my dva – a napořád, navěky. Pak to budou mít! Pak teprve uvidí, jaké je to, když nebude nikdo, po kom by pořád šlapali. Budou stát jako pitomci a kňučet a prosit, abychom se zase vrátili, a slibovat, že se změní. Ale my se už nevrátíme. Nikdo už nás k ničemu nedonutí a my dva spolu zůstaneme napořád.“

Prudce se narovnal a strnule se na mě zadíval. „Poslyš, nikdy už neodcházej beze mne! Nesmíš mě tu nechat samotného! Slyšíš? Nesmíš!“

Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla jsem, aby mi Georg podrobněji vykládal, co jsem už dávno pochopila.

„Domluveno?“ řekl a vzal mě za ruku.

„Domluveno!“ zašeptala jsem. Ani zdaleka jsem nemínila své slovo dodržet. A přesto jsem netušila, že je nedodrží ani on. Že si mě totiž chtěl – a já jeho – zavázat slibem a udržet tak při životě, ale zároveň si ponechat otevřenou cestu.

Znovu a znovu jsme si potajmu slibovali, jak spolu utečeme, a přitom jsme to nikdy nepojmenovali. Byla to naše magie, náš rituál a někdy i naše záštita.

Stále častěji začínaly Georgovy věty slovy: „To až tady nebudu...“ Vnímala jsem je, aniž jsem o nich přemýšlela. Často se mi ani nedostávalo síly na uvažování.

Od té doby, co jsem menstruovala, zdálo se, že můj život sestává jen z krve, bolesti a spermatu. Nenáviděla jsem své pohlaví, nenáviděla jsem vlastní tělo. Když jsem se musela při mytí dotýkat sama sebe, přála jsem si, aby mé prsty ztratily cit, tak jsem se štitila. A i když jsem vystávala po celé hodiny pod sprchou, pořád jsem cítila na kůži otcův pach. Zdálo se, že všechno ve mně je zamořeno tím, co mě nutí polykat. Žádné zrcadlo neposkytovalo jiný můj obraz nežli ten, který jsem vídala v obrovském novém zrcadle nad postelemi rodičů v ložnici, když leželo hekající monstrum na mně a vniklo do mne.

Bylo mi teprve čtrnáct a cítila jsem se přesto strašně stará. Byla jsem na počátku života, a přesto jsem se octla

až na jeho konci. Občas jsem ještě bojovala, aby si mě ostatní všímali jako osobnosti, ale nakonec se vždycky ostří namířilo proti mně.

Jako bych v sobě mohla všechno ženské udusit tím, že jsem to popírala a skrývala, pobíhala jsem ve svetrech, které – jak říkával otec – proměnily pytel v módní hit. Sukně byly nebezpečné, mohly být špatně pochopeny jako výzva „Koukej mě sbalit!“. A tak jsem nosila kalhoty, co nejdelší, co nejvolnější a nejširší.

Přes veškeré zastírací pokusy však byla ve mně tak jako tak odhalena žena – prostřednictvím otce. Daroval mi dráždivé prádlo, abych je nosila pro něho, a kožené erotické doplňky na míru. Cožpak by se ze mne nikdy nedalo odstranit ženství?

Četla jsem cosi o operativní změně pohlaví. Nějaká žena se proměnila v muže. Nebylo to snad právě ono, co jsem si přála i já: stát se mužem? Po celé týdny jsem se pak probouzela s výkřikem z přízračných snů, v nichž mě otec pořezal nožem, protože mi tam dole narůstala ta hrozná věc. Ne, nechtěla jsem se stát mužem a o nic víc jsem nechtěla zůstat ani ženou. Nechtěla jsem vůbec být stvořením s nějakým pohlavím, jenom sebou samotnou, Monikou B.

V procesních spisech stojí, že od roku 1980 byla matka třikrát v nemocnici – poprvé pro disfunkci štítné žlázy, podruhé kvůli slepému střevu a naposledy, když se dala sterilizovat. Jenom třikrát? Dnes mi připadá, jako by prožila víc času na klinice než doma. Ale nejspíš si ze mne tropí žerty má paměť: týdny, kdy byla matka pryč, se protahovaly donekonečna, protože v té době se na mně otec vyběsnil jako šílenec. Kromě své staré obvyklé role jsem musela hrát ještě manželku. V té době dokonce zapomínal svědomitě odpočítávat vložky a spal se mnou kdy, kde a jak jen často to bylo možné.

Dokonce mě brával s sebou i na staveniště, kde měl něco na práci, aby si na mně mohl vybit v nějaké špinavé maringotce svou vášeň, zatímco zvenčí hlučně doléhaly hlasy dělníků. Každou chvíli k nám mohl některý z nich vpadnout a vidět nás. Pokaždé jsem si přísahala, že už s ním nikdy nepojedu. A pokaždé jsem se dala znovu ošidit otcovými svatouškovskými lichotkami. „Jsem tak sám,“ říkal a jeho tvář nabrala vlhký slzavý vzhled, který mi lámal srdce. „S kým si mám promluvit? Nikdo mi tam nerozumí. Musím přece mít nějakého člověka, který ke mně patří!“

Otec měl vlastně pravdu: opravdu mě potřeboval. A měl mě rád. Ani matku nemiloval jako mne. Říkal mi to přece. Byla jsem jediné jeho štěstí. Co na tom, že jsem každou noc byla bita jako žito, že mi svazoval ruce nebo připoutával nohy ke stolu, abych nemohla utéct? Když se nasytil a byl milováním unaven, dovolil mi ob-

čas na chvilku se schoulit na jeho prsou. Slyšela jsem přitom, jak tepe jeho srdce. „Tluče jenom pro tebe,“ řekl. Jak bych ho mohla nemilovat?

„Jsem tvůj táta,“ říkal. „Já jsem tě udělal. Vzešla jsi z toho našeho milého přítelíčka, co mám tady dole. Patříš mi. Kdybych ti zakroutil krkem, ani pes po tobě neštěkne. Svého otce musíš ctít. Stojí to v bibli. Jen špatné děti nectí otce. Tak co: máš mě ráda – nebo ne?“

„Mám,“ odpověděla jsem a pohládila jsem ho po kůži nad jeho srdcem, které pro mne tlouklo.

Jenomže slova nebyla pro otce dostatečným důkazem.

„Chci, aby to skončilo,“ řekl jednoho dne Georg, „aby to už bylo za námi.“

„Co má být za námi?“ zeptala jsem se. Neposlouchala jsem ho pořádně.

„Všecko!“ rozzlobil se. „Ten svrab kolem!“

Mlčky jsem na Georga vytřeštila oči. Jako bych totiž slyšela otce: „Dej si pozor na hubu! Nebo bude zle!“

„Ty si myslíš, že nevím, co se tady děje? Copak jsem pitomec? Nemám snad oči a nemám uši?“ Georg mě popadl za ramena a zatřepal mnou. „Ty si vážně myslíš, že nechápu, co s tebou táta provádí? A taky Stefan a co nevidět to bude dělat i Boris, až to dokáže! Copak jsem praštěnej? Anebo malý dítě, který nechápe, co máma dělá se mnou nebo s Borisem?“

Hrůzou se ve mně zarazil dech. Georg mluvil o otcově tajemství – a já jsem se tomu nebránila. Otec se to doví. Určitě mu právě zvoní v uších. Bože můj! Vždyť je tu nahrávací aparatura! Propukla ve mně panika a vrhla jsem se k přístroji.

„Ten krám je vypnutý,“ řekl Georg. „Nepřítel nás neposlouchá.“

Jako vždycky byl Georg zase o krok přede mnou. Teprve když navždy zmizel z mého života, přišla jsem na to, do jaké míry byl vlastně nikoli mým mladším, ale ve skutečnosti starším bratrem.

„Musíme něco podniknout,“ prohlásil po chvilce.

„Musíme něco udělat, aby sem přišla policie a všechno tady odhalila – sešity, kazety, všechno to svinstvo. Pak jim bude jasné, co se tady provádí, a postarají se, aby nás odtud dostali, anebo tátu s mámou potrestají. Je úplně jedno jak – hlavně aby to skončilo!“

„Vždyť nám neuvěří ani slovo!“ namítla jsem a myslela přitom na zkušenost s tetou Inge. „Všichni si myslí, bůhvíjak senzační rodiče nemáme!“

Georg povytáhl důležitě obočí. „Žádám o krátkou přestávku v jednání, slavný soude.“

Vyřítel se z obývacího pokoje.

Zaslechla jsem, jak se otvírají dveře dětského pokoje, potom jakési štrachání a už tu byl Georg zpátky. „Koukej. Tohle je senzační obrat v procesu B. kontra B. Co vidíte, slavný soude? Můžete třikrát hádat.“

„Je to kazeta,“ řekla jsem nevrle, neboť hra na soud ve mně vyvolala nevolnost. „Co dál?“

„Kandidát získal sto bodů!“ zvolal Georg a strčil mi svou senzací pod nos. „A teď dodatečná otázka: co je na kazetě nahráno?“

„Hudba – nebo něco jiného?“

Georg položil tajemně ukazovák na rty, vyběhl na chodbu, podíval se na dveře od bytu, otočil klíčem zevnitř, vrátil se a založil kazetu.

Z reproduktoru se ozvaly zvuky, hlasy, zlomky vět, sténání... Dobře jsem věděla, o co jde. A pak najednou hlas, vysoký, naříkající, otupělý bolestí – můj hlas!

„Vypni to!“ zařvala jsem. „Okamžitě to vypni! Kdes to sebral?“

Georg počkal, až se uklidním. „To je důkaz!“ řekl konečně. „Natočil jsem vás, abychom měli důkaz. Pak už nám musí uvěřit. Nic jiného dělat nemůžou!“

„A co když ti dva budou lhát?“ zašeptala jsem. „Když budou tvrdit, že to nejsem já? Vždyť tady můj hlas zní úplně jinak než normálně.“

„I tak!“ odpověděl a vtiskl mi svůj důkaz do dlaně. „Ulož tu kazetu ke svým věcem a dávej na ni dobrý pozor! Budeš ji ještě určitě potřebovat!“

Teprve později jsem si uvědomila, že neřekl „*Budeme ji ještě potřebovat*“, nýbrž „*Budeš ji ještě potřebovat*“. Záměrně? Náhodou? To už se nikdy nedovím.

Georg a já jsme teď byli spojenci. Svěřovali jsme si navzájem své myšlenky, své starosti a zážitky. Nic mezi námi nezůstávalo nevyřčeno.

Tajemství otce se stalo průhledným. Vzrušoval se i tím, že všichni bratři naprosto jasně vědí, co se mnou provádí. Copak mu jejich znalost věci mohla ještě uškodit? Jestli vědí, či nevědí, co se děje? On tu byl pán a dělo se podle jeho vůle. On nás zplodil, on nás vychovával, on nám propíral mozky. A my jsme byli figurinami v pantojku jeho života, jeho diváky, posluchači i těmi, kteří o všem vědí a hrají s ním – to vše v jednom. Když se mu zachtělo, abychom nic neviděli a nic neslyšeli, stali se z nás vidoucí slepci a slyšící hlušci a přestali jsme důvěřovat vlastním smyslům. Jeho příkaz mlčení z nás ovšem dělal osamělce a každý z nás byl se svými zkušenostmi sám. Žádné porovnávání nevyneslo pravdu na světlo. Žádné souručenství nás nemohlo posílit. Jestliže jsme v očích otce kdy měli nějakou duši, držel ji pevně v hrsti.

Jenom Georg měl dost síly a troufl si odporovat. A dodával mi odvalu, abych to udělala také. Byl prvním člověkem, který mi řekl: „Ty za to přece nemůžeš!“

„Opravdu si to myslíš?“ zeptala jsem se. Měla jsem dobrý pocit, že mě někdo vzal pod ochranu.

„Když člověk provádí takové věci, dostane se do lochu,“ prohlásil. „Anebo mu to můžou pěkně ufiknout nožem – šmik, a je po parádě! Pak může zpívat v klukovském sboru a má s kočkama utrum!“

„Blbost!“

„No vážně!“ ohradil se Georg. „Říkal to kaplan.“

Kaplan? Snad o tom Georg nemluvil s kaplanem? Vyděsila jsem se a neopovážila se ani vyptávat dál.

Georg mé myšlenky uhodl. „Žádné strachy, ode mne

se nic nedověděl. Jednou jsem se ho zeptal, jenom tak, všeobecně, jako kdyby mě to zajímalo. A tenkrát mi to řekl a měl při tom strašný vztek!“

Vzpomněla jsem si na otcův nůž a na své bolesti. Kolik už mám jizev? Naskočila mi husí kůže. Jak by asi otec křičel, kdyby mu někdo udělal něco podobného?

„Škoda, že se nic nedá uříznout mámě,“ zahučel Georg.

Zatřásla jsem hlavou a pokoušela se z ní vyhnat takové představy. „Jak to?“

Georg skoro zařval: „Protože máma chce, abych s ní dělal, co dělá táta s tebou.“

„Ty?“ vytřeštila jsem na něho oči.

„Hladit, muchlat, lízat, pak jí to dělat tím přístrojem... No, hnus!“ Georg se otrásl. „A pak, když se rozparádí, začne to sténání. A pak nanovo s tou bílou věcí, ale s tou větší. Já už to nesnesu! Odporná tlustá svině pitomá! A až to jednou dokážu, musím ji obsloužit normálně, říká. Že mě to naučí pro budoucnost – a tak.“

Viděla jsem v duchu matku, růžovou a rozdováděnou, jak právě vyšla z koupelny, jednou rukou objímá Georga a vrká: „Ty jsi přece jenom k něčemu, jsi talent od přírody. Moc bys mi chyběl, kdybys nebyl. Přece jenom nebylo tak špatné, že jsem tě přivedla na svět.“ Anebo jsem ji viděla nemocnou v posteli: „Pojď ke mně, Žoržíku, pojď se trochu pomazlit s maminkou! Tak už pojď ke mně pod přikrývkou!“ A viděla jsem Georga, jak jde k ní a jak se vrací celý bledý s vytřeštěnýma očima a jak potom vybuchuje pro každou maličkost.

Konečně jsem pochopila. Nebylo, co k tomu dodat. Mlčky jsme se drželi za ruce. Už nikdy ji neoslovím maminko. Ta obluda!

Žena, jež mě porodila, od té hodiny už nebyla mou matkou.

Bylo mi patnáct, když se mě otec jednoho dne zeptal, proč jsem si už tak dlouho nevzala žádnou vložku z košíčku. Zas jednou ležel u mne v dětském pokoji. Až na to poslední už si ode mne vzal všechno. A přesto mu dnes, to jsem na něm viděla, nestačila má ústa. Už několik dní čekal na menstruaci, která však nepřicházela a nepřicházela.

Někdy jeho šepot zazníval, jako kdyby křičel. „Ty si myslíš, že mě napálíš? Přiznej se, že sis vzala vložky tajně, žes mě podvedla, ty mrcho! No počkej, já ti to osladím!“

Celou mě zasypaly jeho rány. Mohla jsem uhýbat a obracet se, jeho ruce však byly vždy rychlejší.

„Ne, tati!“ křičela jsem, „já nelžu, určitě nelžu!“

Bylo mi špatně. V poslední době mi bylo často zle. Před očima se mi všechno točilo. A pak se přede mnou zatmělo. Později jsem uviděla Georga, jak stojí nad mým nehybným tělem. Obořil se na otce. „Je mrtvá? To je tvoje vina! Tys ji zabil! Ty prase! Jestli je mrtvá, já tě udám!“

Rána a pád. Pak ticho. A potom dlaně, které mě pleskaly po tvářích. „Moniko! Prober se! To jsem já, táta!“

Nechtěla jsem se probrat. Už nikdy jsem se nechtěla probudit! Otec se skláněl nade mnou. Jeho zorničky ještě byly rozšířené vzrušením. „Jsi nemocná,“ řekl a protáhl obličej. „Myslím, že my dva teď musíme k doktorovi.“

Byla jsem nemocná, řekl to otec. Jakou nemoc však jsem měla? „Je to slepé střevo?“ zeptala jsem se. „Musím do nemocnice?“

Matka právě ležela na klinice. Měli jí operovat slepé střevo. Taky jí bylo pořád zle.

„To bych neřekl,“ odpověděl a hladil mou rukou tu svou odpornou věc. „Ale teď si to my dva pěkně uděláme. Tak báječné to teď nějakou dobu nebude!“

Někde nade mnou bylo slyšet Georgův tlumený pláč.

Následujícího dne přišel otec domů z práce už v poledne. Byla u nás teta Inge – uklízela a vařila, ale otec neměl vůbec hlad. „Jsme objednaní k doktorovi,“ řekl mi. „Oblékni se.“

Šel z toho strach, že mě vedl k lékaři. A už vůbec se mi nezdálo, že mě doprovodil i do hovorny. Pochmurně tajuplný výraz, který nasadil, mě přiváděl k myšlenkám na nevyléčitelné nemoci a pohled na lékaře ve mně strach jen posílil. Poznala jsem ho: byl to jeden z matčinych hostů. Viděla jsem ho kdysi škvírou ve dveřích dětského pokoje. Co se mnou ten muž mohl zamýšlet? Proč mě odvedl otec právě k němu?

Ale pravá panika se mě zmocnila, teprve když jsme vstoupili do ordinace. Nikdy předtím jsem nebyla u ženského lékaře. Stůl s podporami pro nohy a koženými kurty ve mně vyvolal asociace, jež mé obavy nasměrovaly hrozným směrem. Beze slova jsem se snažila utéct, jenomže otec mě pevně držel.

„Svlékat!“ poručil mi. „Všechno! A zasedej na stůl. Nohy nahoru!“

Mé tělo bylo k dispozici – mé Já z něho nezadržitelně uletělo. Když jsem měla prohlídku za sebou, nevěděla jsem, co se vlastně ve skutečnosti děje.

„Je těhotná,“ prohlásil lakonicky lékař. Nedíval se přitom na mne. „Bude mít dítě.“

Já? A dítě? Vždyť jsem byla sama dítě! Nevěřicně jsem se dívala z jednoho na druhého.

„Nechce říct, se kterým klukem se toulala,“ řekl otec. „Vlastně na tom ani nesejde. Nemůže mít dítě, je moc mladá, zkazila by si život. Musíme jí pomoci!“

Lékař zavrtěl hlavou. „Ne, to nepůjde. Výškrab je

ilegální záležitost. Mohlo by mě to připravit o existenci.“

„Když se chce, všechno jde,“ odpověděl otec. Potom se naklonil přes psací stůl a ztišil hlas: „Má žena má moc dobré styky s tiskem a s policií – a taky s jedním velkým zvířetem od soudu. Ani byste nevěřil, jak rychle se šíří všelijaké řeči! Takže kdyby se začalo proslýchat, že jistý lékař odtamtud a odtamtud má pedofilní sklony – no, nechtěl bych to přivolávat, ale...“

Lékař se několikrát pokusil otce přerušit. Pak zvedl bezradně paže. „No dobrá, dobrá. Ale ne tady. Chápejte, moje pověst. Přijdete ke mně – privátně. Zatelefonojeme si. Spoléhám na vaši naprostou diskrétnost. Jestli se ta věc provalí, jste v tom se mnou.“

„Kdy?“ zeptal se krátce otec, když mě zvedl ze židle, na niž mě na počátku rozhovoru posadil.

„Dnes večer.“ Lékař vstal. Návštěva skončila. Nepochopila jsem vůbec nic.

Bylo mi patnáct, ale můj rozum byl na úrovni nanejvýš jedenácti let. S pojmem těhotenství jsem si nevěděla rady. Děti podle mne nosil čáp, i když jsem věděla, že to má cosi společného s děláním lásky. Když se jde s nějakým mužem do postele, může přitom nějak vzniknout dítě. Jenom si to člověk musí přát, pak se to stane. Tak třeba matka už nechtěla mít dítě. Šla sice se spoustou cizích lidí do postele, ale přitom nebyla těhotná. Proč bych teda z toho měla mít dítě právě já? Vždyť jsem to dělala jenom s *jedním* mužem a nikdy jsem si nepřála mít dítě.

„Tati,“ zeptala jsem se, když jsme odešli z lékařova domu, „proč mám mít dítě? Já žádné nechci!“

„Nedělej si starosti!“ odpověděl otec, odemkl auto a usadil mě na sedadlo spolujezdce. „To se zařídí. Nech to na svého milého tatínka. Ten zatím zvládl všechno. Ale před mámou a před nikým ani slovo, jinak...“

Jinak se něco stane! Tuhle průpovědku už jsem znala. Jedno tajemství přivolává druhé. Zanedlouho jich budu mít celou sbírku.

Jasně jsem pochopila, že udělám líp, když budu držet

jazyk za zuby. Jedna věc však pro mne měla takovou důležitost, že jsem to otcí říct musela, i kdyby mě pro to měl ztlouct, až bych byla zralá pro nemocnici. Tam bych si aspoň byla před ním jista. „Tati,“ řekla jsem a sebrala veškerou svou odvahu, „já opravdu žádné dítě nechci! Já jsem si dítě neobjednala! Za to vážně nemůžu!“

Nechápala jsem, proč se otec směje. Smál se, jako by toho nikdy nechtěl nechat. Nakonec mě jednou rukou objal a pořád se ještě smál. „Jsi tak roztomilá,“ řekl. „Strašně roztomilá. A pokud jde o to, jestli chceš mít dítě... Vždyť mě pokaždé úplně poblázníš. Jak to dokážeš, že se s tebou naprosto zapomínám? Ach ty...! Chci zase být s tebou. Šlím po tobě! Pro tebe jednou přijdu o rozum. Pojď, chci tě. Řekni, že mě máš ráda. Řekni to, řekni!“

„Mám tě ráda, tati!“ řekla jsem a styděla se, protože lidé, kteří chodili kolem místa, kde jsme parkovali, civěli do vozu.

„O lidi se nestarej!“ šeptal otec a líbal mě na prsa. „Ať se každý podívá, jakého blázna ze mne umíš udělat.“

Když mě otec doma vysadil, bylo v našem bytě ticho, až jsem se bála. Bratři byli ve škole, Stefan pracoval. Pokoušela jsem se uklidit v dětském pokoji, abych utekla svým otázkám. Neustále však jsem je měla v patách. Kdybych měla dítě, můj otec by byl zároveň jeho otcem. Měli bychom tedy oba stejného otce. Děti, které mají stejného otce, jsou sourozenci. Byla bych tedy sestrou vlastního dítěte? Jak bych mohla přivést na svět vlastního bratra nebo vlastní sestru? A jak je vůbec možné, že je to dítě v mém břiše? Přál si to otec? Chtěl snad, abych mu darovala dítě, protože už to matka dělat nechtěla? Proč ovšem říkal, že je musí lékař dát pryč?

Může mít někdo dítě, když je do něho jeho otec blázen? Způsobila jsem to já, že do mě je blázen? Vždyť jsem vůbec nechtěla, aby do mne byl blázen. A nechtěla jsem žádné dítě. Proč si mé tělo pořád dělá věci, které

nechci? Nebo si to dítě musím přičíst na vlastní vrub? Byla to moje vina? Pořád jen to: moje vina!

Když večer přišel otec z práce, byl čistý jako málokdy jindy. „Maminka bude mít velkou radost,“ prohlásil. „Ty ji pěkně rozmazluješ. Až jí to budu vyprávět, určitě se rychle zase uzdraví!“

„Pro tu běhnu jsem tady neuklízela!“ chtělo se mi vykřiknout. „Udělala jsem to pro tebe, jenom pro tebe, abys měl radost a měl mě rád a abys mi řekl, že jsem nejlepší nejenom v posteli.“

Pravděpodobně bych to tak ani nedokázala vyjádřit, ale právě tudy se ubíraly mé myšlenky. V podstatě to však bylo úplně jedno. Držela jsem jazyk za zuby. Jenom jsem porazila láhev vína, kterou jsem pro něho postavila na stůl otevřenou – mělo to být překvapení. Ovšemže se to stalo z nešikovnosti. A že byl potřísněn skvrnami po červeném vínu právě nejpěknější matčin ubrus – byla samosebou také jen nešikovnost.

„To se může stát každému, nejspíš těm hloupým!“ Oblíbená otcova průpovídka se hodila ke každé příležitosti.

Krátce po jídle – neměla jsem vůbec hlad a byla jsem ráda, že mi otec zakázal cokoli jíst – jsme vyrazili. Jel rychle, zdálo se, že cestu zná. Z útroh mi stoupal tísnivý pocit vzhůru do hrudi a položil se mi jako veliká dlaň na srdce, jež se prudce rozbušilo a začalo se bolestivě zmítat.

„Tati,“ zeptala jsem se a sama se polekala, jaký jsem měla najednou pisklavý hlas, „tati, jak mi to dítě dá pryč?“

Žádná odpověď, jeho kosý pohled, pokrčení ramen a plesknutí na mé koleno.

Auto bylo najednou nesnesitelně úzké. Otcova ruka na mé noze – tak blízko, tak příliš blízko! Ten třes, vycházející zevnitř! Oběma rukama jsem se podepřela o sedadlo, ale chvění přesto neustávalo. Otec se ušklíbl. Když jsme konečně zastavili, udělalo se mi ze strachu špatně.

Otevřel nám lékař. Beze slova nás vpustil a honem za námi zamkl dveře. V bytě měl místnost, zařízenou úplně stejně jako ordinaci. Jenom nábytek byl starší, i ta strašlivá stolička.

Co přesně se mnou lékař udělal, to už nevím. A zřejmě to už ani nechci vědět. Když zavřu oči, vidím jen ten dlouhý lžícovitý nástroj, který zasunul do mé pochvy.

Ani to si nepamatuji, jestli jsem měla později, když jsme se vrátili domů, nějaké bolesti. Jisté je jen, že jsem pak byla po dlouhé dny nemocná. Připoutána na lůžko jsem zůstala samotná jen se svými myšlenkami. Všecky mé hadříky byly brzo prosáklé krví. Když jsem šla na toaletu, vycházely ze mne chuchvalce krve. A jak jsem ležela, cítila jsem, že ze mne horce vytéká. Točila se mi hlava. Břicho mě bolelo, ale nedokázala bych říct, kde přesně.

Matka ležela po operaci slepého střeva v nemocnici, a tak otec poprosil tetu Inge, aby se o mne starala. Lživou povídačku, kterou jí o mé nemoci naservíroval, jsem slyšela slovo od slova přes zeď, která propouštěla zvuky. „Co se stalo?“

Otec se zasmál. „Je to až legrační – to víš, naše stařena! Znáš přece Moniku! Je jako potřeštěná, když nejde něco podle ní. Zřídila se tam dole hrůza pohledět! Bůhvíčíím se v sobě vrtala. Nejspíš něco odkoukala od Stefana. Asi viděla, co vyvádí – vždyť o tom sama víš nejlíp.“

„To je ostuda!“ A opět vzplanulo rozhořčení tety Inge nad Stefanem. „Takhle se před očima ostatních...“

„Není to zas tak hrozné,“ řekl otec. „Pár dní klidu na lůžku a bude fit. Ještěže se ten cirkus vyhne Leně. Víš přece, jaká je.“

„To bych řekla!“ Teta Inge překypovala soucitem nad svým ubohým bratrem. „Je to bída, žes padl zrovna na ni!“

„To víš, láska si nedá poroučet.“ Otec otevřel dveře do dětského pokoje. „Je tu teta Inge. Bude ti vařit.“

Pak mě letmo políbil na čelo. „Měj se dobře, andílku.

A brzo se uzdrav!“ A byl pryč – v hospodě na rohu nebo v Klubu – co já vím!

„Ty máš toho nejlepšího tatínka, jakého si jen můžeš představit, Moniko,“ řekla teta Inge a podala mi ruku na přivítanou. „Jak jen mu můžeš působit takové patálie?“

Když jsem četla v novinách výraz „balík lumpárny“, byla jsem si jista, že ten trefný obrat je jako stvořený pro mého starostlivého superotce. Balení ovšem vůbec neodpovídalo obsahu. Jenže z něho nikdy nikdo nestrhl tu pěknou fasádu.

Neudělala to ani teta Inge. Na nic se neptala. Neměla sebemenší podezření. Vůbec jí nebylo podivné, že prý si dospívající dívka způsobila krvácející ránu na svých pohlavních orgánech. Sama sice taky porodila děti, ale přesto jí nespadly šupiny z očí, když viděla vložky prosáknuté krví. Ani nejnovější události v ní nevyvolaly žádnou vzpomínku na malé děvčátko, které jí před lety řeklo: „Nelíbí se mi hříčky, které se mnou hraje tatínek.“

Kdepak, teta Inge se přidržovala otcových pravd. Ani na chvíli o svém zbožňovaném nezapochybovala.

Otci se sice podařilo zdárně prodat svou verzi tetě Inge, celý ten švindl však vyplul na povrch, když se matka vrátila z nemocnice. Nebyla to ovšem teta Inge, ale Georg, který spustil lavinu. Vyprávěl matce, že jsem taky byla nemocná a musela se o mne starat teta Inge, protože jsem skoro vykrvácela.

„Vykrvácela?“ zeptala se matka a ruka s krajícem chleba, na nějž právě mazala otci paštiku, jí poklesla. „Jak to?“

Otec pohotově nasadil svůj obličej nevinátka. „Copak já vím, proč stařena krvácela? To je mi novinka – já už asi odpovídám i za to, když na stařenu přijdou její dny?“

Pochopitelně za to byl odpovědný. U nás v rodině byl odpovědný za všechno. A matka to bezpečně věděla. I jí odpočítával v koupelně vložky a zuřil, když menstruace nepřišla na den přesně, jak to podle svých propočtů očekával.

Pro matku by bylo prosté se mě na to zeptat. Seděla přímo proti mně. Nezeptala se mě však. Byla jsem snad vzduch nebo nějaký přelud? Či se mě nezeptala prostě proto, že už dávno všechno věděla? A jenom nic vědět nechtěla? Znamenaly snad otázky, které by mi položila, riziko ohrožení sebeobran, kterou jí poskytovala domnělá nevědomost? Měla strach, že pak už by nemohla skrývat znalost věci za svým mlčením? Strach, že by musela reagovat?

Jako už tolikrát, bylo i nyní chování matky rozporné. Na jednu stranu otevřeně proti otcově verzi nevystoupila – na druhou stranu se probudila její nedůvěra. Podezřívavě v následujících dnech kontrolovala, kolik spotřebovávám vložek.

„Musíš jít k doktorovi!“ řekla. „Nebo z toho bude něco ještě horšího. Mohlo by se stát, že už bys nikdy nemohla mít děti.“

Neptala jsem se, co tím míní, a matka zůstala u nárážky.

O několik dní později jsem jednoho odpoledne slyšela, jak vyzvídá na tetě Inge. Kdy prý začala ta věc s mým krvácením? Cože – otec prý jí vyprávěl, že jsem se sama poranila? Nakoupila pro mne pleny – a i ty byly plné krve...?

Toho dne večer už nebylo otcí do smíchu. Nikdy předtím a nikdy potom mu matka neudělala takovou scénu. Ječela na něho: „Ty prase! Ty odpornej dobytku! Slíbils mi, že už to s ní nikdy nebudeš provádět! Jenom hříčky, tos mi říkal, jenom pro chuť – a jíst se bude až doma. Ale vůbec ne! Byla těhotná, ta mrcha! A to dítě jsi jí udělal ty! Ty!“

Pak pleskaly rány, matka ječela víc a víc a pak spustil i otec, jenž se snažil obhajovat: „Mluvíš z cesty! Já jsem to nebyl. Vlastní dceru! Neslýchané! Drž hubu! Co když nás uslyší sousedi!“

„Kdo jiný, když ne ty!“ Matka zlostí doslova vyla. „Copak si myslíš, že nemám oči? Přímo na tobě visí. Jenom se na tebe vrhá. Dělá na tebe oči – na nikoho jiného. Tys to udělal! Vím to jistě – ty a nikdo jiný!“

Zarachotilo to tam, jako by se kácel nábytek. Rány a zas jen rány. Kňourání a nakonec staré známé sténání. Pokoj domu, věnec vítězi – můj otec to zvládl! Už nikdy mi nikdo neuvěří.

Těhotenství dcery, která byla sama ještě dítě, a výskrab mou matku vyplašily. Už nebylo možné dodržovat princip tří opic – nic nevidět, nic neslyšet, nic neříkat. Opět jednou byl narušen vnější dojem pořádku a slušnosti – svět, který si vytvořila, se počal otřásat. Z posledních sil se pustila do boje o iluzi zdravé rodiny.

Charakteristická pro její naprostou závislost na otci byla skutečnost, že ho jako pravého viníka nedokázala pranýřovat, ačkoli v nitru bezpečně věděla, že to byl on, kdo mi přivodil těhotenství. Ani na vteřinu nepřipustila, že ten muž není o vlas lepší než svého času její otec a že jí vůbec neposkytuje lásku, o níž snila. Chtěla, aby se stal nejlepším otcem a manželem na celém světě. Přála si, aby její rodina byla opravdu rodinou snů. A každý, kdo ohrožoval vidinu takové rodiny, se stal jejím nepřítelem.

Nepřítelem číslo jedna jsem byla já jako ostatně vždycky. Otec mě miloval – a už to samo o sobě bylo v očích matky až příliš zlé. Nikdy v životě sama nezažila, jak vypadá pravá láska mezi otcem a dcerou, a tak mě otcova příchýlnost už jako nemluvně proměnila v nenáviděnou konkurentku. Snad by mě uměla milovat, kdybych se od otce odvrátila, kdybych ho odmítala, kdybych mu šla z cesty. Snad to ode mne dokonce čekala. Místo toho musela přihlížet a zřejmě bezmocně snášet, jak otce zbožňuji. Když nosil dárky mně – ne jí, když s sebou vozil na staveniště mne – ne ji, když šel do hospody se mnou – ne s ní, to vše byla v očích matky výhradně moje vina. Nikdy nepochopila, že od otce očekávám jenom teplo, příchyl-

nost a trochu něhy, nikoli lásku muže k ženě. V její interpretaci, podnícené žárlivostí, jsem na něho dělala pěkné oči a pokoušela se jí ho odloudit.

„Jestli chceš mít přítele,“ rozkřikla se na mě často, „tak si nějakého laskavě najdi. Ale tohle je *můj* muž, ten ti nepatří! Buď tak laskavá a dej od něho ruce pryč!“

A já jsem se neodvážila jí říct, že je to on, kdo ode mne nechce dát ruce pryč. Stejně by mi to neuvěřila. Otcovy lži pro ni byly jedinou pravdou.

Po přerušení těhotenství jsem se stala pro matku ještě víc než nepřitelem číslo jedna. Ačkoli by byla ráda uvěřila otcovu ujišťování, že se mnou provozoval jenom neškodné hříčky a nikdy – čestné slovo! – se mnou nespal, její podezření bylo probuzeno a bdělo dokonce i po usmiřovací scéně. Jak by ne! – když jsem se natolik zapomněla, že jsem svedla dokonce vlastního otce? Jak by ne! – když mi přes svá nejlepších předsevzetí nedokázal odolat? Žárlivost byla silnější a silnější.

„Dobře vím, jak tě umí rozparádit!“ vzlykala a křičela na otce jednou v noci. „Ta potvora! Svádí vlastního tátů! Měla bych ji vyhodit! Měla bych ji uškrtit! Taková mrcha!“

Vůbec bych se nezlobila, kdyby mě zabila. Matka však našla jiné řešení. Trvala na tom, že ona a otec od té chvíle budou akceptovat nové sexuální vztahy výhradně ve dvojicích, že se matka už nikdy nebude sexuálně stýkat s cizími muži sama.

„Dělala jsem to vždycky jenom pro tebe,“ řekla otcí. „Aby něco málo přibýlo do pokladničky – a taky proto, že tě aspoň podle tvých řečí vzrušuje, když to dělám s někým jiným. Ale teď to najednou dopadá tak, že ti nestačím a potřebuješ jinou, mladší a pěknější. To teda přestane! Když už se o tebe musím dělit s jinou, přinejmenším u toho chci být a něco z toho taky mít!“

Otec z toho byl bez sebe. „To je neslýchané! Taková drzost! Ani za nehet důvěry!“ Dva tři týdny trucoval a s matkou nespal. Ve skutečnosti se však ohromně bavil jejím „plácnutím do vody“.

V té době udělala matka svým nepřítelem číslo dvě Stefana. Jestli mě nepřivedl do jiného stavu otec, kdo jiný tedy? Sama přece musela uznat, že se netoulám s mládenci. Takové těhotenství ovšem nepadá z nebe. Někdo se mnou přece musel něco mít. A odtud už nebylo daleko k myšlence: Stefan! Copak si jí přece teta Inge nestěžovala, že se ukájí v přítomnosti svých mladších sourozenců? Co když se zapomněl? Co když se o to v slabé chvílce pokusil se mnou?

Jako vtělená ďáblová babička se vrhla na Stefana: „Tys to byl, já vím, aspoň se přiznej! Udělat malér – a pak z toho vyklouznout! Jako tvůj tatíček! Zatracenej zbabělče! Co sis přitom vůbec myslel! Co by s námi bylo, až by se to svinstvo provalilo! Museli bychom odtud zmizet, všechno tu nechat, jak to stojí a leží! Kvůli tobě! To je dík za to, že u nás máš domov a žes dostal i naše jméno?“

Co bylo platné, že Stefan trval na své nevině? Matka už si našla svou oběť. Přála si, aby to byl udělal on. Jestli to udělal Stefan, nemohl to být otec.

„Monika dobře ví, že jsem to nebyl já!“ křičel bratr. „Tak, Moniko, řekni jí to přece! Řekni jí, že jsem to s tebou nikdy nedělal, že mezi námi nikdy nic nebylo!“

Matka vůbec nepřipustila, abych k tomu něco řekla. „Ta?“ zasmála se, „té se práší od huby, sotva ji otevře! Vždyť je pitomá i na to, aby napsala své jméno. Mne vůbec nezajímá, co ta o sobě řekne.“

Stefan byl naprosto zoufalý a zničený. I když otec chtěl všechny přesvědčit o své velkorysosti a ztratil pro něho slovo: „Nech to být, Leno. Život jde dál. Všichni jsme jednou byli mladí, každý udělal nějakou chybu. Už o tom nemluvmе. Přijdou zas lepší časy.“ Zpočátku jsem ani neregistrovala, jak zlovolně byl Stefan zatažen do hry. Teprve Georgova starost o staršího bratra mi v následujícím čase objasnila, že se stal stejnou obětí jako já.

V té neklidné době se otec vyhýbal dětskému pokoji, ne však mně. Skutečnost, že mě přivedl do jiného stavu,

aniž mu to způsobilo nějaké vážnější problémy, ho jak se zdá definitivně přesvědčila, že si se mnou může dovolit všechno, ale opravdu všechno – bez nebezpečí a naprosto beztrestně. Jakékoli zábrany, veškeré ohledy či záchvěvy něhy vymizely. Sex bez omezení.

Georg nastražený tím, co se přihodilo Stefanovi, na mě stále častěji útočil: „Musíš to říct! Potřebujeme pomoc. Jenom ty to můžeš udělat.“

Když jsem jednou byla posetá modřinami od biče a navlékla jsem na sebe zimní rolák a pod dlouhé kalhoty ještě punčocháče, ačkoli bylo teplé počasí, vztekla ode mne chtěl, abych se na tělocvik převlékla do sportovního. „Musíš to ukázat učitelce,“ řekl. „Když tě tak uvidí, nemůže tvrdit, že lžeš. Modřiny jsou přece důkaz.“

Půl noci do mne mluvil, až jsem konečně povolila.

„Uděláš to!“ řekl ráno, než vyrazil do školy. „A až přijde učitelka k nám, řeknu jí to i já!“

Ve škole jsem však ztratila odvahu. Ne, nemůžu se před ní svléct – ani kvůli Georgovi! Všichni by viděli, co se mnou otec provádí. Všichni by si odplivli: „Podívejte se na tu mrchu!“ Projevilo se, co jsem o sobě věděla: že jsem bezmocná a zkažená a špatná. Nemusejí to přece vědět i ostatní. Dobrovolně se jim k tomu nepřiznám.

Georg byl vzteklý a zoufalý zároveň. „Byla to naše jediná šance!“ křičel na mne a sevřel pěsti, jako by se do mne chtěl pustit. „Zrádkyně! Zvoralas to. Nic nedokážeš dát do pořádku! Jako máma! Jsi úplně stejná!“

Ještě bolestivěji než srovnání s matkou mě zasáhl jeho pláč.

Pustili jsme se do krádeží ve velkém stylu – Boris, Georg a já, B.-banda. Kradli jsme v obchodech, kradli jsme peněženky, nebylo nic, co by nás zastrašilo. Boris to dělal, protože měl rád vzrušení a nikdy neměl v kapse ani halíř, zato Georg a já jsme sázeli na to, že si nás konečně někdo všimne.

Bylo to štěstí, nebo smůla, že měl otec všude přátele

a dobré styky? Detektiv z obchodního domu nás sice párkrát popadl, občas k nám zuřivě volal do bytu ten či onen majitel krámu a hlásil naši nejnovější lum-párnu, přesto však vše zůstávalo jenom hrou. Nikdo k nám domů neposlal policii. Nikdo nepřišel udělat domovní prohlídku. Nikdo neodhalil tajemství našich životů.

A přesto – když vybuchla časovaná bomba jménem Stefan, nedokázal mu pomoci ani můj čiperný tatínek.

Stefanovou časovanou bombou se stala zpronevěra. Šikovný hmat do plné pokladničky mistra, u něhož se na státní útraty učil, ho připravil o nejjistější místo v jeho životě. Oznámení, výpověď, soud pro mladistvé, trest...

Proč to udělal? Příčiny byly pro každého nabíledni. Potřeboval peníze. Anebo neuměl odolat pokušení. Ale na opravdový důvod, který stál v pozadí, se nikdo neptal. Mnohem snadnější bylo lamentovat nad jeho labilitou a mravní nezralostí a litovat ubohé zdrcené rodiče, nežli si dělat starosti se zoufalým mladým mužem, vžít se do pocitu někoho, jenž takovým skrytým způsobem volá o pomoc, protože mu jinak nikdo nenaslouchá.

Sama jsem prožívala Stefanovo odsouzení jenom na dálku. Teta Inge, která si dělala vážnější starosti, než jsem tušila, proti přání mých rodičů pro mne prosadila třínedělní léčebnou kúru. Jen prostřednictvím Georgových dopisů jsem se dovídala, co se doma odehrává.

Nic jiného se nedalo čekat, než že se pečlivý rodičovský pár, který se neustále staral výhradně o blaho svých dětí, bude stydět za svého syna, jenž se octl na šikmé ploše. Z pohledu příbuzenstva ovšem můj otec neměl přirozeně žádný důvod ke studu. Podnikl všechno, co je v lidských silách, aby tomu chlapci poskytl nejlepší možný start do života. Propůjčil mu své vážené jméno, financoval jeho optimální školní vzdělání, otevřel mu životní dráhu ve státních službách – zkrátka miloval ho a jednal s ním jako s vlastním synem.

Výčitky se vztahovaly výhradně a jenom na matku. Přivedla přece do rodiny nemanželského syna. V jeho

žilách nekolovala ani kapka krve rodiny B., o to víc zdědil jejích vlastností – vždyť to byla běhna, falšova-
telka šeků, která se neštítí dělat dluhy, špatná matka,
která nechá děti zludračit a zpusťnout. Žádný div, že
ze Stefana nic pořádného nevzešlo. Jablko nepadá da-
leko od stromu.

Před matkou se pochopitelně šuškáni sousedů a přátel
neutajilo. Viděla, jak se rozpadá falešný svět, v němž se
opevnila. Dopadlo na ni zoufalství a zmocnila se jí zlost.
Zas jednou ji přivedlo do řeči tohle nechtěné a nemilo-
vané dítě, jež jí bylo jenom na žal. Už zas si na ni lidé
ukazovali. Zas už se otevřeně přehrabovali v té umně
zatušované ostudě jejího života. Opět jednou tu stojí
jako žena, která selhala. A jako by toho nesnesitelného
nebylo beztak nad hlavu, tenhle pitomec ke všemu udě-
lal nepochopitelnou a neodpustitelnou hloupost a přivedl
vlastní sestru do jiného stavu. Taková bezohlednost
a nevděk způsobily, že míra její trpělivosti přetekla.

Pro matku byla jediná možnost, jak se pro vnější svět
viditelně od černé ovce distancovat a tak znovu prokázat
svou nevinu: Stefan se musel odstěhovat.

„Táhni! Zmiz odtud! Ty nejsi můj syn! Nechci tě tu už
nikdy vidět!“ Totéž zažila se svými rodiči, když měla
ještě Stefana v břiše – a tak to teď dala dál. Když je
někdo příliš hloupý, aby se naučil pravidlům životní
hry, je sám vinen svým ztroskotáním.

Jenže v tomto případě matka uzavírala účet bez hos-
podáře. Tentokrát jí vpadl do zad otec. Vystrčit Stefana za
dveře právě ve chvíli, kdy se na rodinu dívá celý svět, se
mu zdálo být krajně nemoudré. Mnohem šikovnější bez-
pochyby bude nějaký čas posečkat a naservírovat čumi-
lům obraz nevinnosti. Pak, až se nad věcí zavře voda,
takový vyhazov už nebude žádný problém. Koneckonců
byl Stefan ve věku, kdy se děti tak jako tak osamostat-
ňují. Nikdo už nebude jeho stěhování přikládat větší
význam a všelijaké řeči ztratí půdu pod nohama.

Matka jako vždy souhlasila. A tak byl Stefan ušetřen
aspoň oficiálního vyhnání.

Ti malí se o tom všem vůbec neměli dovědět. Specie-
litou našeho domu byla tajemství. Jako obvykle však měl
Georg uši všude. Jeho zpráva o tom, že měl být Stefan
vyhoštěn z domova, mě zastihla ještě na kúře.

Reagovala jsem svým prvním záchvatem pláče – ten-
krát se také u mne projevila dodnes nepřekonaná poru-
cha zažívání. Celé dny jsem běhala po lázeňském domě
se zapálenýma očima a odmítala jíst. Nečekaně se to pro
mne stalo pozitivní zkušeností: mé tělo bylo štihlejší
a štihlejší, protože jsem tomu sama napomohla a chtěla.

Můj němý protest – což překvapovalo neméně – ne-
vedl k tomu, že by byli zavolali rodičům a vyptávali se
jich, ale mluvili přímo *se mnou*. „Jestli se ti tolik stýská po
domově, že pořád jen pláčeš a nechceš jíst, kúru přeru-
šíme a pošleme tě domů.“ Lázeňská lékařka to řekla
docela přátelsky.

Beze slova jsem se na ni zděšeně podívala. Zpátky
domů? Pryč odtud, kde mi všechno připadalo jako
v ráji? Kde jsem byla konečně volná, bez násilí, bez
utlačování, bez zneužívání? Rostlo ve mně zoufalství.
Proč mi nikdo nerozumí? Proč nikdo nepochopí, co
opravdu chci?

Lékařka se na mne usmála: „Ty bys ráda jela domů?“

Zuřivě jsem zavrtěla hlavou. Nechtěla jsem zpátky, už
nikdy jsem nechtěla zpátky. Tady mi bylo dobře.

„Tobě se nestýská po domově?“

Ta zcela cizí žena se na mě vlídně podívala. Očekávala
odpověď. Co jsem jí však v tu chvíli měla říct? Musela
jsem prostě mlčet!

„Je to kvůli tvému bratrovi?“

Odkud to ví? Kdo jí o Stefanovi vyprávěl?

Jako kdyby četla mé myšlenky, vyprávěla mi, že jí
zavolala teta Inge. Svěřila se jí s ošklivou historií okolo
Stefana a taky jí řekla, jak těžce to všechno na mne do-
padá, protože my sourozenci k sobě máme blízký a lás-
kyplný vztah.

„Je to kvůli tvému bratrovi?“ zeptala se lékařka ještě
jednou. „Je ti ho tolik líto?“

„Ano,“ odpověděla jsem. Stefana mi opravdu bylo líto, dokonce strašně líto. Dělal jenom to, v čem mu šli rodiče po dlouhá léta vzorem. Oni byli viníky, ne on. Jeho jenom přistihli a musel za to platit.

V mých myšlenkách se přesto před Stefana dral Georg. Věděla jsem, co v tu chvíli ode mne očekává. Slyšela jsem jeho hlas, jak na mě naléhá, abych hned a na místě všechno vypověděla.

Já však jsem nemohla. Opět jsem selhala, opět jedna ztracená šance. Stála jsem mimo sebe, věčně zdůvodňovala vlastní motivy a uvědomovala jsem si jasně jako nikdy předtím, do jaké míry jsem z otcových tajemství udělala svá vlastní. Teď už to nebyly jeho příkazy, jež mě nutily k mlčení, mnohem víc to byl můj stud.

Snad bych se dala přemluvit k řeči, kdyby na mě lázeňská lékařka naléhala dál. Ovšem vysvětlení tety Inge, proč nejím, pro ni bylo evidentní. K čemu další otázky? Pro mé chování jí byla dostatečným vysvětlením má lítost nad bratrem. Neměla důvod, proč pátrat po dalších důvodech.

„Uvidíš, že bude zase všechno dobré,“ prohlásila. „Každý se jednou dopustí nějaké hlouposti. Snaž se, aby ses u nás úplně uzdravila – tím svému bratrovi pomůžeš nejlip.“

Příležitost k mému otevření, poslední pro dlouhou, velmi dlouhou dobu, byla ztracena.

Když jsem se po třech týdnech léčení vrátila domů, Stefan sice ještě nebyl oficiálně odstěhovaný, ale převážně se zdržoval v jednom bytovém společenství a na noc k nám chodil jenom málokdy. Jakmile si najde nové místo v učení a získá nějaký pravidelný příjem, chtěl se tam odstěhovat definitivně.

To všechno mi potají vyprávěli Georg s Borisem, protože o Stefanovi před matkou nesměla padnout ani zmínka. „Tam u nich je to tak hrozné – u nás doma je to ve srovnání s tím hotový ráj,“ řekl Georg, který jednou

za Stefanem zašel. „Otrískaný nábytek a všude smrad jak v chlívě. Hnus!“

Když jsme slyšeli, že si otec přes veškerou hanbu, již mu Stefan způsobil, vzal půjčku, aby zaplatil peníze, které Stefan svému bývalému zaměstnavateli vzal, a uchránil ho tak před přísným trestem vězení, velmi se nám ulevilo. Ovšem Georg o tom měl své mínění. Podle něho otci nic jiného nezbyvalo. Stefan ho vlastně držel v hrsti a mohl ho dostat do vězení, kdyby policajtům prozradil, co se u nás děje. Boris a já jsme si ovšem mysleli, že mluví z cesty.

„Čteš moc detektivek!“ řekl Boris. „Stefan by přece nevydíral svého otce!“

„Kdepak, Stefan přece takové věci nedělá!“ rozkřikl se Georg. „A co Monika? Copak nevydíral Moniku, jen aby mu to udělala... a vůbec!“

„Jo takhle!“ ušklíbl se Boris a podíval se na mě úkosem. „A co má být! Takové hračky! Kvůli tomu ještě nemusí být člověk kriminálník!“

Georg se vzdal: „Vím, co vím. A že ty si nevidíš na špičku nosu, to je jasné každému!“

Svou nelaskavou poznámkou Georg narážel na to, že od určité doby patřil Boris pro mou matku k lidem, kterým amputovali mozek – stejně jako jsem k nim patřila já a Georg. Tenhle její rozsudek platil od doby, kdy neuspěl ve zkušebním ročníku na gymnáziu a musel zpátky na základní školu.

Vůbec nic nepomohlo, že otec láteřil, když Borise označovali za nedostatečného. Chtěli prý zasáhnout jeho, otce, a když k tomu nebyla jiná příležitost, využili právě téhle, aby ho znemožnili. V té době totiž opravdu neslavně skončila otcova politická kariéra v CDU a v městské radě mého rodného města. Kontrola parťácké pokladny, kterou spravoval otec, ukázala, že chybí jistý obnos. Otec upadl do podezření. Nic se mu ovšem nedalo dokázat. Na lži a zastírání byl opravdu odbor-

ník. Později jsem se dopátrala, že se musel vzdát funkce pokladního a interně ho pokládali za usvědčeného.

Teď zas tvrdil, že některé „svině z CDU“ jsou i v profesorském sboru gymnázia. Myslí si, že se neprávem vyhnul trestu, a tak se mstí na jeho synovi. „To, co provádějí s Borisem, je hotové samosoudcovství!“ vykřikoval, když jeho syn nosil domů jeden modrý dopis za druhým. „Však oni mě ještě poznají! Takhle se mnou nevyběhnou!“

Než přišel Boris na gymnázium, opravdu míval shora dolů samé dobré známky. A také později na základní škole byly jeho výsledky docela pohledné. Nikdo nechápal, proč v průběhu onoho roku na gymnáziu tak selhal. Je možné, že měl otec zcela výjimečně pravdu.

S kutečnost, že se otci podařilo obtížit vlastní dceru a dát dítě, které sám zplodil, zabít ještě v mateřském lůnu, aniž ho ztrestal boží posel anebo se po něm vztáhlo rameno spravedlnosti, ho zbavila posledních morálních zábran. Skupinový sex, který iniciovala matka, aby ode mne odlákala jeho pozornost, mě před ním naprosto neochránil. Jeho lačnost sexuálně mě využívat, tupit a mučit byla stále bezuzdnější.

Denodenně se na mně dopouštěl násilí – zvláště když byla matka jako číšnice mimo domov. Pracovala až do zavírací hodiny a odvážel ji z restaurace domů vozem – a tak mu zbývalo dost bezpečného času na hry se mnou, aniž se musel vzdávat „Dallasu“ nebo jiných svých oblíbených televizních pořadů. Byl to čas, kterého teď využíval s brutalitou a intenzitou ještě větší než doposud. Často to trvalo hodiny, než dorazil „na konec výletu“, jak tomu říkal. Neuvažovala jsem o tom, proč používal stále perverznější metody, rafinovanější pomůcky a krutější finesy, než se do mne se sténáním vyprázdnil.

V té době se zdálo, že matka opravdu netuší, co se v její nepřítomnosti mezi otcem a mnou odehrává. Bratři, kteří by jí to mohli povědět, mlčeli a nepromluvila jsem ani já. Otec se tvářil nevinně jako beránek boží. V přítomnosti matky se ke mně choval se zdůrazněným odstupem, ba dokonce odmítavě.

Po nějakou dobu si matka musela myslet, že ve svém zápase o manžela a o svou lásku zvítězila. Brala vážně jeho slib: „Začneme všechno znovu – nás pět. Stefan sem

stejně ani pořádně nepatřil. Teprve teď jsme vlastně správná rodina.“

Každý ostatně mohl vidět, jak vážně bral své nové začátky. Třeba ta záležitost s kouřením. Který muž by s tím ze dne na den přestal jen proto, aby své rodině dokázal, že je schopen obětovat svou osobní vášeň? Můj otec to udělal. Od té doby se cigarety ani nedotkl. A když pak dával stranou peníze za ty čtyři až šest krabiček denně, sešla se na konci měsíce pěkná sumička. Utrácel z ní plnýma rukama na rodinu. Matka mu za to v obdivu div nenasadila svatozář a při každé možné i nemožné příležitosti nám předhazovala, že si takového skvělého otce ani nezasloužíme.

Tak nám náš vzorný tatíček umožnil, že celá rodina dostala kola. Já sama jsem sice po někom zdělila použitý bicykl, u něhož nefungovala přehazovačka, zato bratři dostali postupně nová kola s veškerým vybavením. Všichni jsme samosebou byli přímo nadšeni velkorysostí našeho milého tatíčka, jakou jsme si ani nezasloužili. Jenom já jsem byla smutná, že jsem jako jediná nedostala nový bicykl – ale brala jsem to jako trest za svou nedostatečnou schopnost milovat otce, jak by si to byl přál.

Dnes už je mi jasné, že koupě bicyklů byl jenom otcův vychytralý tah. Vždycky se s námi rád ukazoval na veřejnosti, aby tak demonstroval, jaká jsme to vzorová rodina. Potíže, které jsme mu my děti v poslední době působily, ho přiměly k zesílené aktivitě. Musel přece konečně za každou cenu zabránit tomu, aby Borisův neúspěch na gymnáziu, mé propadnutí v šesté třídě a Štefanův hřích byly uváděny v souvislost. Špatné chování dětí nemělo vrhat stín na rodičovský příklad. Slušelo se tudíž ukázat, že on a matka jsou mimo jakékoli podezření. Co se pro to mohlo hodit líp než rodinné akce, které měla společnost na očích?

Z toho důvodu jsme podnikali jednu cyklistickou túru za druhou. Jednu z nich si pamatuji zvlášť dobře. Cesta byla dlouhá víc než sto kilometrů – kolem Dortmundu

do Lippelandu, kde jsme měli příbuzné. Matka, která mezitím získala řidičský průkaz, jela autem napřed. Do-mluvili jsme si schůzku za Dortmundem – měla tam na nás čekat s chlebíčky a pitím.

Cesta od nás až k Dortmundu je vyloženě dřina. Do kopce, z kopce a zas do kopce – kdo není v kondici, je ztracen. Všichni jsme se potili jako zvířata a otec nás musel pořád povzbuzovat – hlavně mne. Jednak jsem na tom byla kondičně nejhůř a měla nejmizernější kolo, na němž vynechávala přehazovačka, jednak mě neustále trápily silné bolesti. Prastaré tvrdé sedlo mi rozdíralo jizvy na genitáliích a po nějaké době jsem už na kole sotva seděla.

Otec a Boris se nade mnou královsky bavili. Jenom Georg se už na mé utrpení nemohl dívat a vyměnil si se mnou bicykl. Ovšem u otce dopadl špatně! Sotva mě uviděl na Georgově novém kole, spustil křik, že se nestydím vymámit na svém malém bratříčkovi bicykl! Vždyť je přece mladší a slabší a ví Bůh, potřebuje to kolo víc než já.

A tak jsem mu je honem zase vrátila. Mezitím otcova zlost trochu opadla. Když jsme konečně dojeli na místo smluvené schůzky, kde na nás už čekala matka, vrátil se k tématu. „Jestli už jsi opravdu tak vyřízená, že tě tvůj malý bratr klidně strčí do kapsy, naložíme tě radši i s vehiklem do auta,“ řekl. „Při tvém šnečím tempu tam nikdy nedojedeme.“

„Nesmysl!“ ohradila jsem se, „ještě můžu! Chci jet s vámi, ne v tom pitomém autě!“

Matka nasadila svůj úšklebek: „Bože, zas ta nešťastnice.“ Zřejmě si mě v duchu už představovala vedle sebe ve voze a uvažovala, jak by se do mě při jízdě nejlíp pustila: že jsem k ničemu a že vždycky věděla, jak jsem hloupá dokonce i pro jízdu na kole. Ne, takovou hlu- pačku jsem ze sebe udělat nemohla!

A tak jsem poprosila ještě jednou: „Nech mě šlapat dál, tati! Určitě to dokážu! A nebudu už naříkat. Tati, prosím tě, vezmi mě s sebou!“

Záblesk v otcových očích nebyl odleskem světla. To už jsem znala. „Tak dobře,“ řekl, „ale jen když budeš hodná.“

Oba jsme věděli, co to znamená. Matka si nás střídavě přeměřila. Zнала ten záblesk v otcových očích i ona? Když začala vztekle vriskat, že je to pořád stejná hra, že se ode mne dá otec otočit kolem prstu, věděla jsem, že i ona pochopila, co to znamená „být hodná“.

A přesto mi bylo úplně jedno, co si v tu chvíli matka myslí. Nechtělo se mi s ní jet. Raději zatnu zuby.

Sama nevím, jak jsem přežila zbytek cesty na tom ďábelsky tvrdém sedle. Z krajiny, jež byla postupně stále rovinatější, když jsme dávno nechali za zády čadící komíny „revíru“, jsem toho moc neviděla. Ale neochabovala jsem. Znovu a znovu jsem se dokázala vyburcovat. Jenom žádná slabost! A vydržela jsem to. Že se mi otevrou jizvy na pochvě a bude z nich jedna velká bolavá rána, to teď bylo vedlejší. Co znamenala palčivá bolest proti mému triumfu!

Peníze prýtékaly tokem stále hojnějším. Rodiče si doprávali krátké dovolené v Eifelu, kde se bavili u přátel a s přáteli. Najednou tu byly i prostředky na nový dětský pokoj. Konečně byl nově vytapetován, dostali jsme skříně a police, stará pohovka, na níž kdysi spával Stefan, se octla na smetišti a rozvrzanou rozkládací postel nahradila nová. Zůstal jen roztahovací gauč.

Proč otec zinscenoval tu nábytkovou orgii? „Protože má strach,“ prohlásil Georg.

Možná měl pravdu. Já však jsem u otce spíš nežli strach pociťovala stupňující se radost z jeho hry s mocí a zároveň s nebezpečím. Až doposud ho nikdo neodkázal do patřičných mezí, nikdo ho nevolal k odpovědnosti nebo dokonce nepotrestal. Naopak – podařilo se mu vše, co si vzal do hlavy. Nikdo nepřišel na jeho spády. Mohl rozšiřovat ty nejnesmyslnější lži a všichni je pokládali za pravdu. Dokonce i matka mu slepě věřila, ačkoli mě před jejíma očima přivedl do jiného stavu.

Myslím, že se otec pokládal za nezranitelného. Měl nesmírnou radost, když si mohl z celého světa tropit šašky. Úspěchy mu dávaly pocit, že je jediný chytrák mezi samými pitomci. Mohl spáchat dokonalý zločin, aniž by ho kdokoli i jen podezříval. A v kritické době, kdy mu hrozilo odhalení, dospěl k nejvyšší formě. Se strachem v zádech mu jeho hra přinášela největší požitek. Kam až může napínat strunu? Kolik lží od něho lidé ještě přijmou?

Málokdy se otec octl pod silnějším tlakem než po onom létu 1983. Podezřívali ho ze zpronevěry peněz CDU, Stefan byl usvědčen z podvodu a nás děti všechny a opakovaně nachytali při krádeži – a zastírací manévry, které měly vzbudit dojem dobré měšťanské rodiny, se každou chvílí mohly zhroutit.

S vášnivým zaujetím se teď snažil jen o to, aby obnovil dobrý dojem. Nikomu nesmělo ani v duchu napadnout, aby si vzal důkladněji na mušku jeho zdánlivě čistou vestu bodrého poctivce. Naprosto přesně věděl, co by ho čekalo, kdyby jeho tajemství vyšla na světlo boží.

Jedno z jeho protiopatření spočívalo v tom, že se pokoušel vzbudit dojem, jako by se on a jeho manželka mohli pro nás děti rozdat, zatímco oni dva si nemohou dovolit ani to nejmenší. Nejlepší možné školní vzdělání, nové bicykly, nový nábytek pro nás a speciálně pro mne oblečení podle poslední módy – zato pro otce ošumělé kalhoty a obleky s prošoupanými rukávy a pro matku hlavně věci, které si sama upletla, sama ušila anebo šaty odložené jejími sestrami či švagrovými.

„Nemůžeme si to dovolit...“ Řekla bych, že v té době to bylo u nás nejpoužívanější vysvětlení. Lidé museli otce obdivovat a s úctou si klást otázku, jak navzdory všemu dokáže, že jeho dětem nic neschází.

Přes veškerá dobrá předsevzetí onoho krizového období to byla matka, která vždy znovu na této pečlivě budované tváři rodiny způsobovala trhliny. Když spolykala dostatečné množství zamilovaných románek a dost se

nahekala v posteli, sesypala se na ni vždy bída jejího života. Pak ovšem jedinou drogou, která pomáhala, byly peníze.

V takových hodinách jí bylo jasné, že jako callgirl vydělává dost peněz, aby si mohla dovolit opravdu příjemnější život – kdyby jí z těch peněz ovšem otec něco odevzdával a nestrkal je všecky do kapsy pro svou osobní potřebu. Od toho přesvědčení už nebylo daleko k falšování otcova podpisu na šeku. Zdánlivě to byla bravura bez rizika, když se občas objevila osobně u bankovní přepážky a vydávala se tak podezření. Mnohem častěji se však – chudinka nemocná! – natáhla na postel a poslala nás, Georga nebo mne.

Jednou jsem cestou ztratila šest set marek, protože jsem peníze ve spěchu nestrčila do kapsy, ale nesla jsem je jen tak v ruce. Byla jsem tenkrát to nejnešťastnější dítě na světě a naprosto bych chápala, kdyby mě matka sprovodila ze světa. Kupodivu však mě nikdo nezabil, dokonce jsem to neodnesla sebemenším trestem. Otec, kterému to matka samosebnou zatepla oznámila, protože se jí zachtělo, aby se rozzlobil a pustil se do mne, se neodhodlal mi natlouct. Ve svém smrtelném strachu jsem se totiž svěřila tetě Inge a ta pro mne u něho ztratila dobré slovo – právě ona totiž byla snad jediným člověkem na celém světě, jehož se otec opravdu bál. Za každou cenu před ní chtěl vypadat dobře. Kromě toho měl lepší metody, jak mě potrestat, nežli pořádný výprask. Nebylo na škodu mít na kontě dobrý skutek a pak si mě zavolat k pokladně.

Zvláštní náhodou jsme si ani já, ani Georg nikdy nic nevzali z peněz, které jsme přinášeli z banky. Dodneška je mi naprostou záhadou, že takoví zkušení a kalení chmatáci, jako jsme byli my, vždy předali peníze matce tou nejkratší cestou. Snad to bylo proto, že se na nás navztekala, když jsme ji – podle jejího názoru – nechali příliš dlouho čekat. To měla hned po ruce smetáček, vařečku nebo jiný užitečný předmět.

Jakmile od nás matka převzala peníze, pocítili jsme

ihned zázračně blahodárný účinek těch modrých papírků. Okamžitě byla zdravá a bleskurychle na sebe hodila to nejpěknější, co měla, a odkvapila do města. Nebylo před ní jisté žádné oddělení v obchodním domě ani exkluzivní butik. Peníze se honem rozkutálely. Včas, než otec přišel domů z práce, přijela domů velkopansky taxíkem anebo se přihnala pěšky. Šup s novými blůzami, svetříky a sukněmi do pračky, pak honem zasednout do pohovky – a otec mohl přijít.

Zatímco pračka dělala spěšně z nového staré, my otoci jsme prostírali k večeři. Matka často přinášela z města něco chlapcům – mně nikdy. A přesto mi vůbec nepřišlo na mysl, že bych ji mohla zradit. Jakýmsi nezpochybnitelným a samozřejmým způsobem mi bylo jasné, že jsem s ní v této její slabosti solidární. Ačkoli jsem ji pro její proľhanost a nedostatek vůle nenáviděla, bylo mi jí zároveň líto a byla bych měla špatné svědomí, kdybych ji nezaštitila. Jestlipak měla matka někdy špatné svědomí, že ona *mne* nikdy neochránila?

My děti jsme u ní zažily náznak hryzení svědomí obyčejně jen tehdy, když dozněla její nákupní horečka. Nejpozději, když musel otec sám do banky a odhalil to nadělení, proměnila se světácká dáma, obložená balíčky a kornouty, opět v tu starou hromádku neštěstí. Čekala na něho a třásla se. Odevzdaně a bez jakékoli obrany snášela jeho hněv a rány. Jenom někdy, to když se na ni snesl déšť prudkých facek, vztekle křičela: „Ty zatracenej pasáku! Dej mi pokoj a nech mě šlapat chodník. Založím si vlastní konto a pak se uvidí, kdo tady míchá těsto! Pak budeš prosit a škemrat!“

Takový tón otec absolutně nesnášel. Jakmile se mu někdo opovážil otevřeně odporovat nebo odmlouvat, shořely v něm všechny pojistky. Pustil se do manželky pěstmi a ta už se pak neodvážila ani muknout.

Matka zas jednou zfalšovala otcův podpis na šeku. A opět jednou dostala následujícího večera výprask, až byla modrá a zelená. Zatímco otec v blízké hospodě hasil

vzteky, my děti jsme brečely s matkou o závod. Bylo nám jí moc líto s jejím zoufalým obličejem a dokrvava rozbitými rty.

Když jsme po několika hodinách zaslechli dobře známý krok na schodech, vytratilí jsme se my tři do dětského pokoje. Matka seděla v obýváku a třásla se strachy. Klíč v zámku se otočil. Rámus odhazovaných bot, praskání dveří, voda v koupelně – otec šel do postele. Nepromluvil s matkou ani slovo. To bylo horší než výprask. Jestli se následujícího rána probudí se stejnou zlostí v útrokách, pak jsme tedy pěkně dopadli! Georg, Boris a já jsme se bezradně dívali jeden na druhého. Co máme udělat?

V tom okamžiku k nám vklouzla matka. „Musíte mi teď pomoci!“ zašeptala. „Táta má na mne i na vás strašnou zlost, protože jsme provedli tu věc s penězi. Musíme se mu omluvit. Ale teď mě vůbec nechce vyslechnout. Sami jste viděli. Musí za ním Monika, tu má nejradši. Tu nejspíš vyslechne.“

„Pořád jen Monika!“ odmlouval Georg. „Proč pořád jen ona? Vždyť za ním můžu třeba i já!“

„Nebo já,“ zahučel Boris. „Jestli mu to udělá dobře, klidně jich pár vydržím.“

„Tak dobrá,“ povzddechla si matka, „budeme losovat. Tady mám tři lístečky a na nich vaše jména. Půjde ten, koho vytáhneme.“

Teprve po letech mi matka prozradila, že předpokládala, jak budou bratři protestovat. Aby se pojistila, že padne los na mne, lístky upravila. Na všech stálo jméno „Monika“.

Tenkrát jsme ovšem o téhle falešné hře neměli ani zdání. Zase jednou jsem byla tím smolařem rodiny já. Se svým domnělým osudem jsem se musela smířit – třásla se mi kolena slabostí, když má ruka stlačila kliku od ložnice.

Otec ležel na poduškách vzteklý jako býk. Jen mě uviděl, rozkřikl se na mě: „Padej odtud! Tohle je záležitost mezi matkou a mnou. To se tě netýká. Zmiz! Ať přijde sama!“

Musela jsem několikrát nasadit, než jsem ze sebe vypravila hlásek. „Domluvili jsme se, že za tebou půjdu já,“ vykoktala jsem ze sebe konečně. „Férově jsme losovali. A počítám i s tím, že teď od tebe dostanu pár facek. Jeden za všechny a všichni za jednoho, tak to vždycky říkáš. Teď jsem tady za všechny. Když mi jednu vsoliš, jsme s tebou všichni kvit. Pak se s tebou smíříme a ty k nám budeš milý.“

„Aha, aha,“ zasmál se otec. „Tak tohle si ta zatracená běhna, ta tlustá kráva s vámi vymyslela? Ví vůbec, co provádí? Copak neumí počítat do pěti?“

„Myslím, že ví,“ řekla jsem nejistě, protože jeho podivný smích dával tušit, co teď bude následovat.

„Tak to bychom měli,“ ušklíbl se otec a odhodil příkrývku, abych mohla obdivovat, co nemínil skrývat. „Svlékej se, miláčku, ale pěkně pomalu, ať z toho taky něco mám. Tentokrát se budeme vyrážet dokonce s povolením osoby odpovědné za tvou výchovu. Copak to není důvod k oslavě? Tak pojď, pojď! Jen se neupejpej. Ukaž, jak umíš potěšit svého ubohého tatínka!“

Prázdnost v hlavě, prázdnost v útrokách. Byla jsem to opravdu já, která vlezla do postele k té hrozně věci, která tam trčela do vzduchu?

Otec se dal té noci opravdu jen těžko ukojit. Vyžádalo si to veškeré mé úsilí, než mi jeho vzdychání naznačilo, že to má konečně za sebou.

Matka se mezitím cítila moc mizerně ze strachu, co mi otec udělá. Aspoň to vykládala bratrům. Slzy jí přitom tekly až na límec, takže si musela svléct šaty. Naštěstí byla má postel v dětském pokoji volná. Jinak by se byla starostmi o mne zhroutila. Naštěstí tu byly i čtyři zkušené dětské ruce, které mohly matku utěšit. A tak nakonec i tahle aféra s penězi dospěla ke svému šťastnému konci, že ano?

Matka mě otci přenechala jako sexuální objekt. I když se pokoušela ten jediný případ, kdy mě sama poslala do otcovy postele, vysvětlovat jako výjimku a zabránit

tomu, aby se mnou dál intenzivně zabýval. To se jí však nepodařilo.

„Co je to za žvásty?“ odpověděl jí otec, když kvůli mně už bůhvípokolikáté ztropila skandál. „Myslíš si, že jsi jediná na světě? Jenom se na sebe podívej do zrcadla! Snad bys mi neměla za zlé, že mám čas od času chuť na něco štihlejšího. Zrovna ty – s tou spoustou chlapů!“

Vždycky to zařídil tak, že věc dopadla obráceně. Bylo úplně jedno, co vyváděl on sám – nakonec tím napáleným byla vždycky matka. Tentokrát se ovšem pomstila – ne sice na něm, nýbrž po svém způsobu na mně.

Už jsem spala, když se to stalo poprvé. Byla to jedna z mála nocí, kdy jsem šla bez starostí spát, protože otec byl na několik dní na montáži. Probudila jsem se, když mě čísi ruka popadla za vlasy a vytáhla z postele. Na okamžik jsem si myslela, že mám nějakou noční můru. Ale bolest byla pravá a matčin hlas taky.

„Kdo umí, ten umí!“ zasyčela. „Ráda bych jednou viděla, jestli jsi opravdu tak bláznivá!“ Pak mě strčila do osvětleného obýváku. „Tady máš novou partnerku!“

Teprve po chvíli jsem ohromeně vzala na vědomí, komu platila její poslední věta. Ztuhlá odporem jsem uviděla naprosto cizího a úplně nahého starého chlapa, který ke mně zamířil. Jeho svrasklá věc se houpala při každém kroku skoro až ke kolenům.

„Ne!“ zasípala jsem. „Já nechci! Prosím, ne!“

Matka mi zastoupila cestu ke dveřím. „Varovala jsem tě!“ řekla. „Mělas dát ty špinavé pracky od táty pryč. Kdo neposlouchá, musí trpět. Tvoje vina!“

Moje vina! Při každém přiražení toho dědka se mi ta slova bolestně vrývala do mozku. Potlačovala sebemenší zárodek odporu.

Po chvílce mě dědek nechal na pokoji. Znechucený výraz ve tváři, s nímž vtiskl matce do ruky bankovku, mluvil za všecko. „Byl jsem zvědavý, jaké to je,“ řekl. „Ale než mít v posteli takový studený psí čumák, budu to radši dělat se svou starou... To je aspoň zadarmo.“

Matka mnou divoce škusbla. „Padej!“ houkla na mne. „Slyšelas – nikdo tady na tebe už není zvědavý!“

Když mě Georg ráno našel, visela jsem zhroucená částí těla na záchodové míse, částí vedle ní.

„Co se děje?“ zeptal se.

Už jsem chtěla jen zavrtět hlavou. Přivykla jsem, že mé noční můry jsou stále děsivější. Pak jsem však za Georgem zahlédla matčin obličej. Teprve teď mi bylo jasné, že to nebyl žádný sen. Zvracela jsem, jako bych se měla obrátit celá naruby.

Matka se ušklíbla. „Tu máš svůj podíl!“ Podávala mi dvě desetimarkovky. „Za víc to nestálo.“

Beze slova jsem se na ni podívala, na její tučnou tvář, na rosolovité břicho – a pochopila jsem: musím odtud pryč! Nechtěla jsem být taková, jako je ona. Ani jsem se takovou stát nemohla. Nechtěla jsem s ní mít nic společného. Vstala jsem, roztrhala bankovky, hodila útržky do mísy a se smíchem jsem je spláchla. Udělalo mi dobře, když jsem viděla, že se matka přikrčila, jako by dostala ránu.

Listopad se chýlil ke konci. Už nevím, jak se mi podařilo ho přežít. Vyzvracela jsem ze sebe snad i duši a stala jsem se tak nesmrtelná.

Prodána vlastní matkou! Už jsem nebyla ani člověk, jenom věc! Dokonce i prostitutka, jak jsem někde četla, může se svým tělem volně nakládat a je na ní, s kým, za kolik peněz, kdy, kde a jak svou živnost provozuje. Jsem snad něco míň, než jsou běhny, které jsem jednou viděla ve čtvrti s červenými lampami?

Po letech, když se mi můj první terapeut pokoušel vysvětlit, že mé tělo patří mně, že je musím akceptovat a nakládat s ním odpovědně, jsem se tomu mohla jenom smát. S mým tělem nikdy nikdo nenakládal s citem. A jako se k němu chovali jiní, zacházím s ním i sama. Metodicky se ničím. Začalo to u tabletek, alkoholu a zkaženého žaludku a pokračovalo řeznými ranami, pálením, leptáním žíravinou, otravami. Něco přetrvalo

dodneška jako nějaká náruživost, doposud s tím není konec, doposud to nemám za sebou – a snad to tak bude až do konce mého života.

Kdyby tenkrát mé tělo patřilo mně – jak by mě mohla matka prodávat těm prasatům, kteří svou bílou tekutinu stříkali do mne a po mně? Jak by mě mohla donutit, abych se předváděla těm chlapům, než začala vyjednávat o ceně? Kdyby mé tělo patřilo opravdu mně – jak se pak mohla sama matka ke mně chovat tak násilnický? Jak by mě mohla za trest, že jsem se už nechtěla dát prodávat, přinutit, abych ukojila její vlastní chlípnost?

Nechce se vám uvěřit? Neumíte si představit, že nějaká žena takovým způsobem jedná s vlastní dcerou? Já vám to však přesto vyličím.

Matka na sobě měla kožené věci, přesněji řečeno: několik tenkých kožených pásů na nahém těle. Byla širší než vyšší. Poslechla si kazety a tak se uváděla do tranzu. Pak mě nutila, abych ji hladila a lízala – vevnitř i zvenčí. Chtěla jsem z pokoje utéct. Rozběhla se za mnou a podrazila mi nohy; než jsem se stačila zvednout, stála už nade mnou a spoutala mě. Pak mi zastrčila mezi nohy vibrátor a řekla: „Buď mě hned obsloužíš, nebo budu pokračovat!“

Bože můj, to byla šílená volba! „Ne!“ vykřikla jsem. „Já nechci. Přestaň s tím, ty svině zatracená!“

Za odměnu se do mě pustila pěstmi i nohama. Pokusila jsem se být necitlivá, odejít ze sebe, jak se mi to dařovalo, když se na mé tělo vrhal otec. Tentokrát to však nefungovalo, situace byla pro mne příliš nová. A tak jsem změnila taktiku: přiměla jsem ji, aby mě bila ještě víc, ještě bolestivěji, všude, kde jsem byla zvlášť citlivá. A to jako zázrakem zapůsobilo! Po několika dalších ranách toho ta perverzní žena nechala.

Jenomže bitím se matka jenom jaksepatří rozjela. A tak jsem nebyla ušetřena toho, že mi opět zasunula vibrátor a pokračovala, kde přestala. Bolelo to. Otočila jsem se,

pokoušela se zvednout a tlouct kolem sebe spoutanýma rukama. Matka hekala rozkoší.

Najednou jsem měla pocit, že musím na záchod, ihned, nebo se počurám do postele. Všechno ve mně se vzpíralo, bránilo – a přesto jsem tomu nemohla zabránit. To mi probíhalo hlavou – až jsem dotčeně přišla na to, že postel už je mokrá. Plakala jsem bolestí a ponížením. Právě jsem prožila svůj první orgasmus.

Mezitím si matka pomohla sama. Smála se, když uviděla mé slzy. „Bylo to krásný, vid’? Líbilo se ti to tak?“

Ne, nelíbilo se mi to. Nelíbilo se mi to ani později. Orgasmus – to slovo jsem pochopila až po čase – pro mne nikdy nebyl vrcholem rozkoše. Pro mne byl vrcholem násilí a vrcholem poznání, že tohle tělo nepatří mně.

Každé tělo je manipulovatelné a takřka mechanicky reaguje na určitá dráždění. Nepřála jsem si žádný orgasmus, a přesto jsem ho musela snášet. Proměňoval mé tělo v majetek někoho jiného, kdo ho používal, jak se mu zalíbilo. Skoro denně mi jiní demonstrovali, že nemá žádnou cenu. Používali ho bez jakýchkoli ohledů a zřetele na to, že by mohlo být poškozeno nebo zničeno. Korunou všeho utrpení ovšem bylo, že jsem si po tom, co ti muži vtiskli matce do ruky bankovku, anebo když na mně některý z členů rodiny vykonal své tak říkajíc přirozené právo a když se na mně vybouřil, musela dát ještě líbit výčitky, že jsem odmítavá a chladná a vůbec ne při věci.

Vzpomínky, které se mě zmocňují, jsou jako loňské sněhy – jsou to ovšem sněhy, jež se proměňují v ledovec. Co slunce rozpustí, co se mi daří překonávat, ve stínu opět umrzá. Ať jsem kdekoli, ať podnikám cokoli – to zneužívání je stále ve mně. Častěji však se mi už daří chovat se k sobě s láskou a úctou. Jednou se tohle tělo opravdu stane mým tělem. Ne za měsíc, ne za rok, ale jednou to tak daleko dospěje.

Jsem naplněna nadějí. Jako dítě a jako mladá dívka jsem tu naději postrádala.

Byla to matčina žárlivost, jež přivedla otce k opravdu geniálnímu řešení jeho největšího problému. Ten problém zněl: jak by mohl ukájet svou neustále rostoucí chlípnost na pokud možno nezkušené a pokud možno bezmocné sexuální partnery, aniž by byl pořád vystavován obtížným scénám, které mu dělala žena, protože jsem se stala jeho přednostním sexuálním objektem. A řešení? Rozhlížet se v budoucnosti, tak to navrhl své ženě, po manželských dvojicích s mladými dcerami a rozšířit výměnu partnerů, jež u něho patřila k manželskému životu – i na tyto dívky.

Nevím, zda se mu matka pokusila odporovat. Ale jestliže ano, pak byla rychle umlčena. Mohla si vybrat: buď jeho návrh přijme, anebo se v budoucnosti bude tvářit přívětivě na tu ošklivou hru, při níž se otec vyrážel se mnou.

„Nejdřív mi ji sama pošleš do postele a rozdovádíš mě a pak o tom najednou nechceš vědět?“ poškleboval se otec. „To můžeš provádět leda se svými chlapy – se mnou ne! Buďto jedno – nebo druhé, vyber si!“

Otec samosebou věděl, že to pro matku vůbec nejsou opravdové alternativy. Dobrovolně se o manžela dělit se mnou? Nikdy! Skutečnost, že ho půjčuje tisíce jiných žen, někdy jen na jednu noc, někdy k opakovaným schůzkám, pro ni znamenala něco docela jiného. Žárlivost se jí zmocňovala jenom v mém případě – u žádné cizí ženy.

Otec ji přesvědčil, že jiné ženy jsou mu jen prostředkem k dosažení cíle. V inzerátech kontaktních časopisů

nebo v Klubu hledal těla, která v něm povzbudí sexuální chuť, aby pak prožíval intenzivnější rozkoš s matkou – tak to aspoň tvrdil. V podstatě ani nevěděl, jak vlastně vypadá žena, již se právě věnoval. Žádná z nich podle něho by matce ani vodu nemohla podat. S ostatními bylo všechno čistě tělesné, bez citu, sice vzrušující, přesto však bez opravdového, hlubokého významu. „Jsi jediná, kterou miluju,“ ujišťoval. „S žádnou jinou to nemůže být tak krásné jako s tebou.“

A matka mu to ráda věřila, neboť si přála, aby to byla pravda. Ta věc zní stejně kýčovitě, jako vypadá pohlednice ze Středomoří – ale pro mou matku nebylo nic důležitějšího než tento muž a jeho láska k ní.

Její závislost na otci nějak vyplývala z nikdy nestrávené zkušenosti, že jako dítě nebyla milována a nevážili si jí. Naprosto stejně jako já měla vždy nad sebou někoho, kdo rozhodoval a jemuž nesměla odporovat. Zpočátku to byl její otec. Když ho konečně setřásla a chtěla se postavit na vlastní nohy, nedokázala to. Nenaučila se, jak se sebou nakládat odpovědně, jak si vážit sama sebe a jak se bránit. Dokonce si nikdy neuvědomila, že má právo rozhodovat, jak nakládat se svým tělem.

Často jsem si lámala hlavu, proč matka tolik visí právě na takovém muži, jako je otec. Pochopit to je pro mne důležité, protože mám strach, abych se jednou nedopustila stejné chyby jako ona. Moje obava z mužů je v neposlední řadě založena právě na tom pocitu. Obávám se, že nikdy nedokážu správně posoudit její chování a neporozumím jejím signálům.

Co když byla matka stejně bezmocná jako já? Nesla snad její nezvládnutá minulost vinu na tom, že padla na mého otce? Naletěla mu, protože u něho cítila pevnou ruku i jeho tíhnutí k moci a síle – poznávala v tom cosi důvěrně známého... Svého otce? Byla tím snad přitahována jako magnetem? Musela se nutně podříditi právě tomu? Snášela snad ono područí, ten útlak, ztrátu sebe samé a zneužívání pro lásku, protože už její otec ji naučil, že se žádná láska neobejde bez zneužívání?

Tak jako vždy, matka nechtěla za nic na světě ztratit lásku svého muže. A bylo jí naprosto jedno, jaký druh jeho lásky jí bude patřit. Dost za to už zaplatila. Nikdy by nedopustila, abych ji okradla o tento jediný poklad, který měla. Sice jsem byla dítě, její dítě – ovšem především jediná žena, kterou otec kromě ní miloval.

„Co na ní je, co bych neměla i já?“ křičela v té době často na otce. „Umí snad něco, co bych já neuměla? Už ti nestačím? Mouřenín dosloužil, mouřenín může jít. Je to tak?“

Otec se vždycky tvářil nakvašeně: „Nedělej ze sebe blázna! Kdybys mě milovala aspoň napůl jako já tebe, měla bys z toho radost a ze srdce mi přála, že si trochu užiju. Ty mě nemiluješ – a v tom to vězí!“

A matka dělala všechno, aby mu dokázala opak, a raději mu sháněla do postele cizí dcerky a musela pak ještě přihlížet, jak to i nadále provádí se svou vlastní. Projekt výměny dcer se rozběhl.

Jestli bych se byla zabila, kdybych věděla, co znamená pozvání, které jednoho rána přinesl pošťák jako expresní dopis? Vlastně jsem to měla vytušit, měla jsem to vyčíst už z otcova úšklebku a odposlouchat z jeho smíchu, když na nás zavolał: „Víte co? V sobotu jedeme do Eifelu a budeme se tam mít báječně. Tak co tomu říkáte?“

Smáli jsme se, tleskali a měli radost.

„Cože, za tu dobrou zprávu si nezasloužím ani pusinku?“ a pořukával na svou lím. „Mám vás nechat doma?“

„Monika! Monika!“ skandoval Boris jako na fotbale. Otec se spokojeně usmál. Jak jsem ho v tom okamžiku milovala a vůbec mi už nevadilo, že mě jeho knírek škrábe! A jeho pohled! Přesně tak se na mě smával, když mě vyhazoval do výše a zase chytal. Kde jsem mohla být bezpečnější než v jeho objetí?

„Tak, dost legrace,“ zabručel a políbil mě na ucho. A to už byl jiný tatínek! Honem jsem ustoupila. V jeho očích jsem četla posměch, ale i stopu hořké vážnosti. „A ještě

jedno, speciálně pro tebe, slečno Ublinkaná. Ne abyste mě blamovali! Jasně?”

Georg mě výmluvně šfouchl do žeber.

Ublinkaná! Všichni věděli, na co otec naráží. Hned první den po mé léčebné kúře přišel na to, že jsem si odtamtud přinesla podivný návyk. Po každém jídle jsem musela naléhavě zvracet.

„Od stolu rovnou do křoví!“ posmíval se mi zpočátku. „Tak to jsou manýry, které váš na léčení učili?”

Když poprvé uslyšel, jak jsem se zhroutila nad záchodovou mísou, jeho tón se podstatně změnil. „Odkdy to máš?” A šel počítat vložky do koupelny. „Jestli se to nezlepší, musíme hned k doktorovi. Máš strach?”

Já – a strach? Ne, strach měl *on*! Strach, že jsem těhotná. Nejraději bych se byla nahlas rozesmála.

Od té chvíle neminul den bez kontrolní cesty do vložkové banky, jak říkal košíčku v koupelně. A neminul den bez kontroly u mne. Domlouvala jsem svému tělu. Jednou už mě přece musí poslechnout! Ale ne – nechalo mě na holičkách jako vždy. Otci se nesmírně ulevilo, když se konečně mé dny dostavily. Sotva pochopil, jaké má štěstí, zmocnily se ho obavy do budoucna. „Ode dneška budeš brát pilulky! Tenhle cirkus už propříště nechci zažít. A přestaň s tím zatraceným blitím, okamžitě!”

Navzdory výhrůžkám a bití jsem si nadále strkala prst do krku. Byl to absolutně bláznivý pocit, nacpat do sebe všechno možné, někdy i osm kousků moučnicku plus tři táfličky čokolády najednou, a mít tu moc dostat ze sebe všechno ve chvíli, kdy se mi zachtělo. Nad mým žaludkem neměl nikdo jiný vládu. Poprvé jsem zažila, že mi patří přinejmenším tenhle díl mého těla, kterého jinak používají jiní.

Bylo to, jako by se mě zmocnilo omámení. Znovu a znovu jsem chtěla prožívat pocit oné moci. Nic nepomáhalo, že přede mnou zamykali dveře koupelny dlouho před půlnocí a měla jsem zakázáno odnášet si večeri k sobě. Mohla jsem vyčkat – a když to muselo

být, třeba i dlouhé hodiny. Tak rychle zas můj žaludek nezažíval. Byl to můj přítel. Bolel mě, když se mého těla zneužílo, byla to jediná částka ze mne, která nehrála tu hru. Asi je ve mně příliš hluboko, napadlo mě často, asi se až k němu nic nedostane. Až do něho jsem se stáhla, když jsem chtěla mít pokoj. Snad v něm dokonce přebývala má duše. Když jsem chtěla, i po několika hodinách ještě jídlo vyzvrátil.

„Ty Ublinkaná!“ křičel na mě otec. „Víš vůbec, jak jsi odporná? Shnilá od povrchu až po vnitřek! Ani kráva není jako ty – ta to po sobě aspoň znovu sežere!“

„Moniko,“ vlichocoval se mi jindy a chtěl mě ohromit, že si dokonce vzpomněl na mé jméno. „Jsem moc smutný, bolí mě, že děláš takové věci. Dítě, vždyť škodíš sama sobě! Budeš tak ohavná a vychrtlá, že tě už nikdy nikdo nebude chtít!“

„Ty taky ne?“ zeptala jsem se.

„Ani já ne,“ odpověděl a věřil, že mě tím odstraší. „Ty si myslíš, bůhvíjaká je zábava dělat ti pořád modřiny?“

Zasmála jsem se. Určitě si myslel, že se mi jeho vtip líbil. Já však jsem se smála, protože mi bylo jasné, co jemu nedošlo. Neboť byl přelstěn, byla jsem snad hloupá, ale on byl ještě hloupější. Přivedl mě na cestu, jak mu uniknout, a sám to ani netušil. Jediné východisko bylo sama se vyřídit a zničit.

Weekend v Eifelu začal; krásnější snad ani volný čas nemůže být. Šli jsme na výlet, přeskakovali potoky, smáli se, hráli si a koupali se v bazénu, který patřil k domu. Přátelé rodičů byli moc bohatí – „bohatí až k ukousání“, jak znalecky prohlásila matka. Jejich dům byla nádherná vila zasazená do svahu s výhledem na horu Schneewittchen.

Georg, který se každému předváděl ze své slunečnější strany, a jak otec řekl, své poznávací schopnosti poněkud přefápl, ty lidi nesnášel.

„Jsou otravný!“ mínil. „Všimla sis, jak tě očumoval ten pytel sádla?“

Ptám se sebe samé, proč jsem *já* ten pocit neměla? Proč jsem neměla ani tušení? Proč to bylo jako pád z nebe, když mě ten muž večer u bazénu začal olizovat?

Chtělo se mi volat: „Tati, pomoc!“

S hrůzou jsem hledala pohledem otce. Musel být přece někde blízko!

Ten chlapík nebyl ani tak silný, spíš těžký. Bez valného vypětí mě přitiskl svým masivním tělem k zemi. Funěl mi do tváře dechem páchnoucím po česneku!

Pak jsem zaslechla matku, jak jde kolem, ruku v ruce s manželkou toho nóbl pána.

Slyšela jsem opravdu, jak se směje, když to mužské monstrum do mne poprvé vpravilo svou věc a já jsem volala: „Tatínku...“? Opravdu se matka ke mně otočila? Ve snech, když tu scénu znovu a znovu prožívám, slyším její volání: „Tatínek nemá čas. Ten už se s tebou zabývat nebude, miláčku!“

Už nevím, jestli to ve skutečnosti řekla. Taky to není důležité.

A přesto – proč mi to udělal *tatínek*? Proč i on? Věděl, že mě matka prodává vlastním zákazníkům? Odhodil mě snad i teď jako bezcennou věc – jako už tenkrát, když se dověděl o té záležitosti s dědečkem?

Jednou jsem slyšela o dívce, kterou zneužíval její otec. Děvče se svěřilo své spolužačce. Ta zareagovala pobouřeně a vzala zneužívanou dívku s sebou domů. Obě si stěžovaly otci kamarádky, co se odehrává se zneužívanou dívkou, a prosily ho o pomoc. Pod záminkou, že musí něco přinést ze sklepa, vzal s sebou doposud bezúhonný otec rodiny obě dívky a dopustil se na obou všech těch svinstech, o nichž mu důvěřivě vyprávěly.

Jindy jsem četla v novinách, že nějaká žena byla znásilněna a pak jela taxíkem domů. Když se cestou taxikáři svěřila, co se jí přihodilo, znásilnil ji i on. Řekl jí přitom, že jí chtěl jenom dokázat, jaké potěšení může přinést dobrý sexuální akt.

Cítila jsem, že ty případy se mnou nějak souvisejí. Oba

muži zjistili, co se stalo bezbranné oběti, líčení události je vzrušilo a pak s těmi ženami jednali stejně, pokud možno ještě odpornějším způsobem. Otec se dověděl, co se mnou prováděl děda, a pak to se mou prováděl taky. Dva z mých bratrů zjistili, co mi otec dělá, a dělali mi to pak jako on. Snad si každý z nich myslel, že „stařena“ už je tak jako tak zneuctěná – proč by tedy měl mít vůči ní morální skrupule?

Už jsem si zvykla být zneužívaná. A přesto teď nastoupilo cosi ještě horšího: pocit, že mě otec vyhostil z výsadního postavení ve svém srdci. Dověděl se snad, že mě matka prodává? Nebo mě bez špetky špatného svědomí jen předával dál a nakládal se mnou jako s předmětem výměny, jehož cena spočívala výhradně v tom, co za mne jiní nabízejí?

Anebo se teď znovu pokouším otce obhajovat? Namlouvám nejenom sobě, ale i jiným, že jsem ani nebyla hodna lepšího nakládání a sama nesu vinu na všem, co se mi stalo?

Ani Georgovi jsem se po té noci nemohla svěřit. Beztak by mi však nemohl pomoci. Proč jsem ho měla zbytečně ještě zatěžovat? Noční hluky ho i tak dost zneklidňovaly.

„Nic jsi neslyšela?“ zeptal se mě, když šli dospělí po společné snídani opět do postele.

„Kdepak,“ odpověděla jsem a pokusila se zastřít svůj úlek. Co asi mohl slyšet? Jak daleko byl dětský pokoj, do něhož ho nastěhovali, od pokoje pro hosty, kde jsem spala já?

„Někdo křičel,“ zašeptal Georg. „Řek bych, že to byla ta legrační Elvira,“ kývl hlavou na lehátko u bazénu, kde seděla dcera našeho hostitele. Bylo jí dvanáct. U snídani vypadala úplně vyplakaná.

„Opravdu někdo křičel?“ Pokrčila jsem rameny, jako by mě téma rozhovoru naprosto nezajímalo.

Jenomže Georg nepřestal. „A jak!“ dodal. „Takovým vysokým hlasem a strašně dlouho. Jako na kazetách, vždyť víš – ale mnohem víc.“

„O ničem nevím,“ opáčila jsem a hlavou mi vířily myšlenky. Tak proto mi nepřišel otec na pomoc! Po kom asi mohla Elvira marně volat?

Georg už pak mlčel. Konečně. Tušila jsem však, že ta záležitost pro něho vůbec není vyřízená.

Žil bys ještě, Georgu, kdybych s tebou byla v té důležité fázi mluvila, kdybych tě zahrnula do své důvěry? Myslel sis snad, že už i já začínám mít před tebou tajemství a zaplétám tě do pavučiny lží? Že tě začínám vysouvat ze svého života? Odstrkovat od sebe, jako tě od sebe začala odstrkovat i matka už od chvíle, kdy poprvé pocítila znamení, že v jejím lůně žiješ?

Po onom rozhovoru, který byl nemastný neslaný, jsi mi šel z cesty a umínil sis, že sám přijdeš na kloub všemu, co se stalo. Vždycky jsi chtěl vědět beze zbytku všechno – a co teprve, když sis byl jist, že by ti někdo mohl jít právě proto po krku. Tušil jsi snad, že to neměla být naše poslední návštěva v proklatém luxusním domě?

Co bych za to dala, kdybych si s tebou teď mohla promluvit! Tenkrát, kdy ještě byl čas, to nešlo, protože jsem se nevýslovně styděla. Jak jen jsem se mohla dát zatáhnout do takové špíny? Proč jenom jsem se nedala raději zabít, než zůstat potichu a schovat se v koutku vlastní duše, jen abych to měla za zády? Jak to, že jsem se nebránila? Vždyť jsem věděla, jak zasadit muži fyzicky mat. Byla jsem silná. Proč jsem toho nevyužila? Proč jsem si nepomohla sama?

Pravda, styděla jsem se a nenáviděla jsem se. A měla jsem ohromný strach, že se ode mne Georg odvrátí, až se doví, co jsem dovolila se sebou provádět. Co kdyby teď i on řekl: Je to tvoje vina?

A co bylo ještě horší: vykládala jsem si to správně? Není to moje vina, že se na mne ten velkopanský tučný mlok pověsil? Koneckonců jsem na sobě měla jenom plavky, které byly mokré a přilepily se mi k tělu, jako by byly mou druhou kůží. A taky jsem plavala po jeho boku, podnikli jsme vodní bitvu a na jeho rukou, jež mě

podpíraly, jsem se položila naznak na vodu. Ukazoval mi, jak se dělá – prsa pěkně vypnout – na vlnách „mrtvolka“. Smáli jsme se spolu a pořádně se pocákali. Když mě několikrát zvedl nad vodu a vzápětí pustil, až to plesko, měla jsem z té hry náramnou legraci – a dokonce jsem ji ohromně prožívala. Nic mi přitom nenašlo.

Proč jen jsem si ničeho nevšimla? Proč ve mně nezačaly vyzvánět poplašné zvony? Georgovi to neušlo, dokonce mě i varoval. „Oni jsou pitomý!“ řekl. A já, hlava zabeďněná, jsem to pustila po vodě. Dům byl senzační, bazén byl senzační, celý ten den byl senzační – zkrátka všechno bylo senzační. Zato já jsem byla senzačně omezená.

Jak dlouho už mezi námi platilo, co mi jednou Georg řekl...? „Uzavřeme spolu pakt. Budeme spojenci. Musíme najít lidi, které celé tohle svinstvo otravuje stejně jako nás dva. Musíme se bránit!“ Kolikrát mě už předtím nutil, abych někomu ukázala své modřiny, podlitiny a jizvy, místa po kousnutí, podlitá krví, na prsou a na břiše?

Kdybych mu byla vyprávěla, co se stalo u bazénu, musel by mi ještě vyčíst: „Proč jsi mě neposlechla! Kdyby ses bránila, nedošlo by k tomu. Je to tvoje vina!“

Co bych si počala dál, kdyby mnou i on začal pohrdat? Byl jediným člověkem na světě, který o mně až doposud věděl všechno, a přesto mě měl rád. Ztratit i jeho by už bylo nad mé síly. Ne, nemohla jsem promluvit. Zámkem na mých ústech byl strach a stud. Raději bych si byla ukousla jazyk, než bych Georga zasvětila do nového tajemství.

Mé šestnácté narozeniny pro mě představují absolutní vrchol děsu.

Už od onoho proklatého weekendu v Eifelu nadělal otec, který se jindy nikdy o mé narozeniny nestaral, ohromnou spoustu řečí. Prý má pro mě překvapení – a jaké! Budu kulit oči a budu je mít až navrch hlavy, tak bláznivý dárek to bude.

Ráno o mých narozeninách ležel bláznivý dárek na prostřeném stole: byla to naučná kniha. S názornými obrázky na každé straně. Fuj!

„Když je někomu šestnáct a je to mladá žena, musí začít uvažovat o své budoucnosti,“ řekl otec zaníceně. „Třeba do tvého života jednoho dne vstoupí mladý muž – no ovšem, Leno, my přece víme, jak to chodí. A je tu pár věcí, které má člověk prostě vědět. Řekli jsme si, že v takové knize je všechno podáno líp, než bychom ti mohli vyložit my. Zabývej se tím pěkně v poklidu. Je moc důležité vytvořit si pro tuhle záležitost pozitivní pocity. Ostatně sex je nejkrásnější přívažek života. A je to tak dobře. Jenom nemocní a mrzáci ho nemůžou provozovat...“ A tak dále a tak podobně.

Věřil ten člověk vůbec něčemu z toho, co tady prohlašoval? „Nejkrásnější přívažek života!“ Jak může člověk takhle lhát s nejnevinnějším výrazem v tváři?

Té knihy, a to bylo naprosto jisté, se nikdy nedotknu. Názorné vyučování už jsem měla ostatně za sebou. Žádný zájem až do skonání světa!

Mé myšlenky se odpoutaly. Už jsem neslyšela životní

moudrosti, které otec vyhlašoval. Jenomže mě zničehonic vrhla zpět do přítomnosti dvě jména. „Pozvali nás Theo a Hedi. Budou oslavovat otevření nové kanceláře. To je přece pěkná příležitost, jak oslavit narozeniny, Moniko – že je to tak?“

„A my?“ zvolal Georg, než jsem se zmohla na odpověď. „Co bude s námi?“

„Vy budete u babičky Grete a tety Inge. Když dospělí oslavují, děti patří do postele.“

„A kdo tam ještě bude?“ zeptal se Georg. „Vsadil bych se, že Heike, ta koza pitomá.“

„Dobrý nápad, všetečko!“ ušklíbl se otec. „Čmuchalové mají dlouhý život!“

Situaci naštěstí zachránil Stefan, který vykouzil za svými zády vývěvu, zabalenou do blýskavého zlatého papíru, a předal mi ji se slovy: „Dneska je ideální den k použití zlaté vývěvy na šestnáct let poruchy v hlavě. Srdečně blahopřeju, zvítězila jste, slečno!“

Všichni se smáli jeden přes druhého – a nejhlasitěji já. Byla jsem opravdu šťastná. Tak skvělý dárek jsem ještě nikdy nedostala. Typický Stefan – vždycky na skladě nějaký trefný gag.

Jenom Georg v tom nic legračního neviděl. „Fuj!“ zaláteril. „To je ale sprosták!“

„Ty bručouně,“ zasmála jsem se a nedala jsem si radost z toho komického dárku vzít.

Smysl téhle Stefanovy průpovídky mi jaksepatří došel až po letech. Porucha v hlavě – Stefan to rozeznal naprosto přesně. Snad bylo vážně zapotřebí vývěvy, aby se chyba odstranila. Šestnáct let – nejvyšší čas konečně prokouknout, najít řešení, vzít vlastní život do hrsti. Smůla byla v tom, že nebyl k vývěvě přiložen návod k použití.

Při svých šestnáctých narozeninách jsem si neviděla dál než na špičku nosu. Thea a Hedi jsem znala, byli to vzdálení příbuzní, a znala jsem i Heike, jejich dceru. Nevídali jsme se často. Do té doby však jsem měla dojem, že se jim otec vědomě vyhýbá. Ale snad jsem si do

toho promítala jenom svou vlastní nechuť. Vůbec jsem nestála o čest setkat se opět s těmi lidmi. Theo jednou překvapil otce a mě v naprosto jednoznačné situaci. Co si o mně asi mohl myslet?

Po celý den jsem se pokoušela nemyslet na večer. Když už jsem se Georgovi nesvěřila se zkušeností z weekendu v Eifelu, nemohla jsem k němu běžet se svými černými předtuchami. Měla u toho být Heike. Heike a já. Heike bylo třináct let, o málo víc než Elviře.

„Bože dobrý, udělej, ať se to nestane!“ modlila jsem se každou pokojnou chvilku toho dne. Když však jsem si nemohla sama pomoci, ani Bůh mi nepomohl: životní moudrost vývěvy.

Absurdní bylo, že mi Boris s Georgem onen slavnostní večer vášnivě záviděli. „Mít takovou kliku jako ona – a zemřít!“ prohlásil Boris. Georg mu neodporoval.

Mé modlitby nemohly zastavit čas. Oné druhé neděle adventní se brzo setmělo. Matka byla v koupelně celou večnost a nakonec stejně vypadala jako záplatovaný haostroš. Tušila snad, co nás čeká?

Když jsem se konečně přemohla a zeptala se jí, jaká vlastně bude ta plánovaná oslava, posměšně stáhla rty. „Je to překvapení. Tátův nápad. Však poznáš brzo, jaké to bude.“

Rozbolel mě žaludek. „Scvrkni se!“ poručila jsem mu beze slov. „Udělej se malý!“ Ale neposlechl mě. Bylo mi na zvracení.

Georg s Borisem vyrazili na cestu s námi. Jak ráda bych byla vystoupila s nimi u babičky Grete nebo u tety Inge! Advent u nich vždycky začínal velmi rázovitě. Byli jsme koneckonců dobří katolíci, kteří se na příchod Ježíše připravují s vážností a důstojně. Dokonce i otci zvlhly oči dojetím, když zasedl k slavnostně osvětlenému adventnímu věnci a zanotoval vánoční písně.

U Thea a Hedi na nás žádný adventní věnec nečekal. Už si ani nepamatují, jestli jsme společně jedli. A nena-mluvili jsme toho taky moc. S Heike jsem nemohla promluvit ani slovo. O to už se přičinili dospělí.

„Předčasně dospělá vykutálená holka,“ řekl kdosi stroze o Heike. „Má ve svých třinácti dokonce přítele! Kdyby to byla moje dcera, já bych...!“

Ještě dnes před sebou vidím novou kancelář s barevnými koberci od zdi ke zdi. „Zvukotěsné,“ prohlásil hrdě Theo. „Napadlo by vůbec někomu, že tady byla kdysi garáž?“

Ano, dalo se to poznat: nebyla tu okna. Žádný výhled ven – ani dovnitř. Záměrně?

Strach opustil můj žaludek. Od šíje dolů se po mně šířila husí kůže. Byla jsem polapena v síti strachu.

„Kompletně izolované... Spousta styroporu... dokonale zvukotěsné... zujte si boty... jak je ten koberec měkký...“

Mé vzpomínky jsou velmi neúplné. Vybavuji si je jenom útržkovitě. Nesnáším je. Až doposud bylo všechno uzavřeno ve mně, uzamčeno na sedm zámků. Nechtěla jsem o tom už nic vědět. Nechtěla jsem nic z toho, co se odehrálo.

Pro tuhle knihu jsem se znovu a znovu musela vydávat do minulosti a lámat jeden zámek po druhém. V nočních můrách se spojoval včerejšek s dneškem ve vize strašlivé budoucnosti. Nejen racionálně, ale i citově bylo těžké stále znovu si ujasňovat, že jsou ty události pryč a nikdy se nevrátí. Velikánskými písmeny jsem napsala na tabulku: *Sny nejsou skutečnost, sny jsou jen filmy v hlavě* a pověsila jsem ji na stěnu, aby na ni padl můj pohled, sotva ráno otevřu oči.

Jak jsem vděčná za trpělivé naslouchání lidem, kteří mají pochopení – třeba na lince důvěry –, když se ve tři nebo ve čtyři probudím z neklidného polospánku a musím s někým mluvit o svém strachu. Jak vděčná jsem svým přátelům, kteří mě vždy znovu vyhledávali, povzbuzovali, postavili na nohy a z mého žalu udělali i svůj žal. A jak dobře mi bylo, že mám konečně nějaký domov, jehož dveře se otvírají, jenom když to sama chci, jehož postel je moje a jehož čtyři stěny mi poskytují bezpečnost a jistotu.

Vzpomínání ve mně probouzí paniku jako u parašutisty, jehož padák se neotevřel. Bezradně trhám za šňůry, zoufale prožívám volný pád, mám jasně před očima svou záhubu – až se padák najednou přece jen otevře. Každé vzpomínání je nový seskok, nový pád. A pokaždé se dostaví znovu ten strašlivý strach, místo aby se konečně už jednou nedostavil a definitivně se ztratil.

I teď je ten strach přítomen, když sbírám všechny síly, abych se rozpomínala a zároveň čelila žalu, který se po mně natahuje z temnot.

Heike bylo třináct, jak už jsem řekla, o tři roky méně než mně. Měla už přítele. Možná se s tím chlapcem tajně vodila za ruku, snad se i líbali a objímali. Je to krásné být milován a umět milovat. Theo z toho udělal cosi špinavého. „Toulá se,“ řekl. „Chová se jako kurva.“

Té noci se měla Heike dovědět, co se stává s děvčetem, které se spustí s mládencem.

Mně bylo právě šestnáct. Byl tedy čas, abych byla uvedena do vysokého umění lásky. Byl čas, abych konečně odvedla plný výkon dospělé ženy.

Vyučování začalo relativně nevinně – ozkoušením dárku k narozeninám, kompletní kožené garnitury. Otec se nelekl žádných nákladů, aby splnil vlastní toužebné přání. A protože byl tak jako tak u toho, hned si koupil i něco pro sebe: přístroj, který měl vyloučit každodenní polykání všelijakých pilulek a kapek, škodících zdraví, a propůjčit mu tvrdost. Připevnilo se to a navléklo na penis. Co vězelo v „držáku“, ať už to bylo malé nebo velké, tvrdé nebo měkké, bylo vždy schopno ženu obšťastnit. Manýry mého otce už byly takové, že o přednostech téhle zázračné věcičky vykládal kdekterému muži – takže si ji opatřil i Theo.

Za předehtu posloužilo bití. Heike i já jsme tloukly spíš nesměle – hodné dcery své tatičky bijí nerady –, zato můj otec a Theo nám pořádně natloukli. Nýty, řemení, bolesti – všeho vrchovatě.

„To proto, aby zmizely zábrany,“ řekl otec. „Aby ses

naučila projevovat své pocity. Abys reagovala jako žena. Abys řvala jako pravěká samice.“

Theo se nemohl dočkat, kdy konečně otestuje svůj držák penisu. Otec měl samosebou pochopení pro jeho žízeň po činu. „On s tebou,“ dostala jsem příkaz. „Šejkové v poušti tak prokazují příteli svou úctu. Tam má žena ještě nějakou cenu, tam je dokonce urážkou takový dar odmítnout. Tak se nedělej. Už se chystá... Nemám pravdu, Theo?“

Theo se ušklíbl. „Ona zase s tebou,“ řekl a přitáhl Heike za vlasy k otcí. „Je to ještě panna. Ale na to ty jsi odborník.“

Spoutali nám ruce, že jsme se nemohly ani hnout. Pak obšťastnil otec Heike a její otec mne. Odporné přístroje, které si nasadili, do nás bezohledně natlačili. Heike křičela, křičela a křičela. Ani tuleni tak neřvou, když jim zaživa stahují kůži. Viděla jsem to jednou ve filmu a musela jsem z kina honem vyběhnout a vyzvracet se. Ale křičívají tak i pomatenci, když sami sebe sevrou ve své strašlivé osamělosti.

Už si ani nepamatuji, kolikrát si nás vzali. Nakonec mi poručili, abych dělala fotografie, když se oba najednou vrhli na Heike.

Ten její srdcervoucí křik, její úpěnlivé prosby! A vědomí, že v sousední místnosti, doslova na dosah ruky, se vyrážely podle chuti naše matky, které nás porodily, darovaly těmto otcům – a nepřišly, nepomohly nám, nezachránily nás!

Uprostřed bolesti a hnusu, uprostřed utrpení mi najednou došlo, že je místnost zvukotěsná. Naše matky nás vůbec neslyšely. I kdyby nám snad chtěly pomoci, kdyby věděly, co se tu odehrává – neslyšely nic, ani křik Heike, ani perverzní sténání obou mužů. Nikdo neslyšel, co se děje v té okobercované rakvi. I kdyby nás tu naši otcové usouložili k smrti, nikdo by nezaslechl jedinou hlásku.

Fungovala jsem jako robot. Fotoaparát u oka, oko na hledáčku. „Teď!“ přišel povel. Klap – zmáčkla jsem spoušť.

Vláčeli Heike sem a tam, natáčeli všelijak její ruce i nohy, nastavovali ta nejskrytější místa jejího dívčího těla do správného světla. I s mrtvolou se zachází důstojněji.

Heike nebyla mrtvá, aspoň ne v tom přísném slova smyslu. Už nekřičela. Široce otevřená ústa měla potřísněna spermatem, lapala po dechu a křečovitě sípala.

Její oči mě obžalovávaly. Při každém zablýsknutí telegram mezi dvěma vědomími: jsi jako oni – blesk – jedeš v tom s nimi – blesk – podlost, zpustlost, sprostota...

Neměla snad Heike pravdu? Jak bych mohla politovat samu sebe, že mě ta prasata zneužívají, když jsem přece byla zřetelně a s plnou horlivostí při věci. Důkazem byly fotografie. Otec je vyvolá, nalepí do svého proklatého alba a bude se vychloubat: „Ty pořídila dcera. Je to její koníček. Ohromně ji to baví.“

Jak jsem měla od té doby ještě někdy dokázat, že jsem nevinná? Vždyť mohl každý vidět, jak jsem zkažená: fotografovala jsem vlastního otce při souloži s jinou dívkou! „Copak se takové věci dělají, když z toho člověk sám nemá požitek?“ řekne každý a vyžene mě. „Svádí vlastního otce! Je to běhna, mizerná malá kurvička. Přebírá vlastní matce jejího muže. Sodoma a Gomora! Měla by se proměnit v solný sloup, hříšnice!“

A Heike? Už nikdy se jí nebudu moci podívat do očí. Nikdy mi ty fotografie neodpustí. A nikdy si je neodpustím ani já.

Až doposud jsem svou zbabělostí škodila jen sama sobě. Teď však se poprvé uškodilo mou vinou jinému člověku. Neměla jsem povolovat své zbabělosti! Raději jsem se měla smířit s tím, čím mi otec hrozil, když nevezmu aparát, nenamírím objektiv a nestisknu spoušť. Raději jsem se měla dát utlouct k smrti! Mohl by si pak zavolat tetu Inge s babičkou Grete a mohl by jim ukázat, co jsem s ním prováděla a k čemu jsem donutila Thea a Heike!

Jak jsem měla jít na oči Georgovi po tom obludném

činu? „Proč se cítíš vinna?“ ptali se mě opětovaně terapeuti a moji nejbližší přátelé. „Ty jsi za to přece nemohla.“

Nemohla? Opravdu jsem za to nemohla? Jsem nevinná, ačkoli se mé tělo účastnilo hry?

Rodiče a příbuzní mi znovu a znovu dávali na srozměnou, že jsem špatné dítě. „Neumíš milovat!“ předhodoila mi matka. „Nechceš nic ze sebe dát, nechceš se dělit. Jsi egoistka!“ – „Ty za to můžeš, že ti nikdy nedokážu odolat!“ obviňoval mě otec. „Jestli prozradíš naše tajemství, zavřou tě.“ – „Jsi nevděčná a prolhaná holka!“ hubovala teta Inge. „Kdo říká o otci tak strašlivé věci, přijde do pekla.“ – „To dělají jenom křováci!“ řekla babička Grete. „Jak jen dokážeš vymýšlet si tak špinavé, prolhané pohádky?“

A najednou mám uvěřit, že jsem nevinná? Lidé, kteří chtějí, abych tomu uvěřila, o mně nevědí nic víc, než jsem se odhodlala jim vyprávět.

Dokážete změřit, jak těžká je pro mne změna myšlení a změna citění? Je mi pětadvacet let a teprve teď začínám poznávat, že mám právo na život, na svobodu, nedotknutelnost své osoby, právo na život bez zneužívání.

„Cos mohla dělat?“ I to je otázka, která mě rozpolcuje. Kdyby šlo o cizí osud, a ne o můj vlastní, odpověděla bych: „To děvče nenese vinu, ten chlapec byl ještě dítě. Dítě nemůže udělat vůbec nic. Nedokáže se bránit.“ Protože však jde o mne, nemám žádnou odpověď. Vědomí, že jsem byla jako dítě bezmocná, ještě stojí na úplně vratkých nohou.

„Měla jsem křičet,“ odpověděla jsem, když mi můj terapeut poprvé položil otázku, co bych byla mohla dělat, a myslela jsem při tom na Georga, který mě k tomu tak často nabádal.

„Pokusila ses o to?“

Nevěděla jsem, jestli mám zavrtět hlavou, anebo přikývnout.

„Takhle přímo ne. Pokusila jsem se o tom někomu říct.“

„Pomohlo to?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Nikdo mi nevěřil. A už vůbec ne matka.“

„Proč ne?“

Takové otázky otvíraly rány. Nedokázala jsem odpovédět.

„Zažeh matku do kouta,“ řekl můj terapeut. „Zeptej se jí, proč ti nepomohla. Donuť ji k řeči!“

Bylo mi už devatenáct let, než jsem v sobě nashromáždila dost odvahy položit matce rozhodující otázku – otázku, která po mých šestnáctých narozeninách způsobila, že žít s touto ženou pro mne bylo nesnesitelné.

V té době jsem o incestu četla všechno, co mi padlo do rukou. Nejprve knihu „Väter und Töchter“ (Otcové a pachatelé) od Kavemanna a Lohstötera. Narazila jsem při četbě na pasáž, v níž se popisuje, jak otec klečí nad svou dcerou a močí na ni. Císt o tom bylo pro mne tehdy nehorázným ulehčením. Zjištění, že nejsem sama, kterou její otec mnohokrát pomočil, znamenalo přibližně tolik, jako bych znenadání přišla na to, že nejsem vyvrhel.

Nějak jsem přišla na nápad podtrhnout tu partii červeně a předložit ji matce. Snad ji tím vylákám z její rezervy. Nejdřív bych ovšem musela vymyslet nějaký šikovný začátek debaty, aby matku vzápětí nedonutil skákat až do stropu.

Zas jednou ležela na pohovce s jedním z těch svých sešitových románek. Otec nebyl doma a hned tak přijít neměl. Vhodná příležitost. Pokoušela jsem se chovat chladně a netečně, jak jen to šlo.

„Poslyš, tohle bych se jednou ráda dověděla: jak jsi to navlékla tenkrát s tím losováním? Tys přece chtěla, abych šla k tátovi já – a pak se vylosoval lístek s mým jménem!“

Matka sešit poplašeně odložila. „Pro někoho, kdo má aspoň trochu rozumu, je to jednoduché jako facka.“ Ušklíbla se. „Tři lístky – jedno jméno.“

„A jak to, že zrovna moje?“ zeptala jsem se a držela za zády knihu.

„Copak nejsi jeho nejmilejší?“ odpověděla matka otázkou.

„Blbost!“ navztekala jsem se. „Ty jsi jeho nejlepší!“

„Aha.“ Matka se na mě vztekle podívala. „Proto ti asi pořád něco nosí! Proto ti každou chvíli daruje nějaký krám. Chodí s tebou do hospody, do kina, na zmrzlinu a všude asi proto, že jsem já jeho nejmilejší?“

„Co ty jsi za matku, když žárlíš na vlastní dceru?“ Spustila jsem křik. „Copak nechápeš, že chci tátu jako tátu – a vůbec ne tvého muže jako svého muže? Když mi daruje nějaký krám, je to jenom proto, že nemám vlastní peníze, abych si něco mohla koupit. Ty přece nějaké máš. Když se pro něho chceš udělat hezká, můžeš si koupit sama, co chceš!“

„Já?“ Matka se křivě zasmála. „Mám stejně málo peněz jako ty. Už jsi zapoměla, co se děje, když si někdy něco vezmu? A kromě toho já už se tak snadno hezká nedělám. Pro ostatní můžu všechno, ale pro sebe nemůžu nic. Dokonce pro sebe nemůžu mít ani svého mužského.“

„Vždyť ty ho přece máš!“ vykřikla jsem. „Jsi za něho dokonce vdaná!“

„Ano,“ odpověděla matka, „ale do postele jde radši s tebou – co já vím proč. Já u toho nebývám. Asi umíš něco, co já neumím. Kromě toho máš štíhlou postavu a já jsem ke všemu ještě tlustá, pořád jsem měla něco se štítnou žlázou a strašně jsem žrala. On mi pořád říkal, že je na tlusté ženské, a já jsem se mu chtěla líbit. Vždycky jsem chtěla být taková, abych se mu líbila, aby tě nechal na pokoji a patřil mně. Ovšem nedosáhla jsem ničeho. Vůbec ničeho jsem nedosáhla.“

„A přesto jsi to udělala s tím losováním a poslala jsi mě za ním?“ křičela jsem. „Určitě jsi věděla, co se mnou bude provádět! Tys to vždycky věděla, že ano?“ Teď jsem ji dostala. „Čti!“ strčila jsem jí knihu před oči. „To červeně zatržené! Věděla jsi, že se mnou provádí právě

tohle? Že si mě bere k sobě proto, aby mě pomohl? A že mi přiváže ruce i nohy ke stolu, protože pak mě bude mít dokonale v hrsti? Opije se, pozvrací mě a pak mě v tom svinstvu nechá sedět celé dlouhé hodiny – jenom abych pochopila, jaké je to pro něho, když musí snášet mé blinkání. Vědělas to? A ta výměna dcer – to s Heike? Proč jsi nic neudělala? Proč jsi to dovolila?”

Matka si přitiskla dlaně na ústa. Žádná odpověď je taky odpověď. Já jsem však ještě neskončila.

„Ty si snad myslíš, že to svinstvo je tak ohromné, že to dělám bůhvíjak ráda? Z knížek a z terapie vím, že devadesát pět procent prostitutek začínalo právě takhle. Ale ty to přece musíš vědět z vlastní zkušenosti. Jen se podívej, kam až vedly hříčky tvého otce! Je z tebe callgirl nebo jak tomu říkáš – něco jako coura!”

Matka se rozplakala – s obličejem ztuhlým a se stejně mrtvým výrazem, jaký jsem často nasazovala i já. „Já jsem...“ šeptala, „já jsem se z toho nikdy nevytrhla. Já jsem bojovala. Nechtěla jsem skončit v takové díře, jako je tahle. Tolik jsem toho chtěla. Nic z toho se nestalo. Nepovedlo se mi to.“ Najednou se mi podívala zpřímá do tváře. „Najednou jsem to zkoušela i pro tebe. Zkoušela jsem to, jak to šlo, ale ty to taky nedokážeš. Možná ze začátku, když odtud odejdeš, ovšem později... Jsem si jistá, že budeš mít taky problémy. A nevytrhneš se z toho. Takové jako my v životě nikdy ničeho nedosáhnou.“

Matka vstala a zmizela v kuchyni. Podobným způsobem jsme spolu už nikdy nemluvily. Jako kdyby se mi to jen zdálo. Obě jsme však dobře věděly, že k tomu krátkému bolestnému střetu opravdu došlo.

Po tomto rozhovoru se na mne matka víc než kdy předtím dívala jako na nepřítele. Podle mého trpěla tím, že jsem ji předešla i v překonávání minulosti. Dosáhla jsem toho, že jsem zahájila terapii, začala číst knihy, informovala se a především jsem o svých problémech mluvila. Naučila se říkat ne. Ve svých devatenácti letech jsem se z naší společné propasti vyškrábala mnohem výš,

než ona vůbec kdy pokládala za možné. Opět to byla ona, kdo selhal.

Teď se mě nejspíš zeptáte, proč jsem matku nedonutila k řeči bezprostředně po svých šestnáctých narozeninách, po onom nejhorším ponížení mého života. Proč jsem potřebovala tři roky, abych sebrala odvalu položit jí své otázky.

Je to zcela prosté – v šestnácti jsem ještě byla naprosto nezralé dítě. Pořád jsem si cucala palce, spala se svým plyšovým zvířátkem v náručí, bála se tmy a měla jsem vyšinutý vztah k vlastnímu tělu. Vypadala jsem na šestnáct, měla jisté sexuální zkušenosti, za sebou jeden abortus, ale uvnitř jsem byla jaksi stále ještě děvčátko zvící čtyř let, jehož duše prožila takový šok, že byla jako ochrnutá. Tenkrát v šestnácti jsem prostě nedokázala přimět kohokoli k řeči. Nedokázala jsem promluvit ani s Georgem. Co jsem vůbec dokázala?

A přesto mám k šestnáctileté Monice své výhrady: „Vždyť už jsi nebyla žádné malé dítě! Věděla jsi naprosto přesně, co se událo! Měla ses dát radši zabít! Anebo ses přinejmenším měla bránit! Nic není horší než absolutní nečinnost!“

Dokážu vůbec někdy překonat pocit, že nesu vinu na Georgově smrti, protože jsem ho nechala na holičkách, když mě prosil, abych se s ním pustila do společně věci a začala se s jeho pomocí bránit? Odpustím si někdy, že jsem mlčela?

O bdobí mezi mými šestnáctými narozeninami a Velikonocemi 1984 bylo jeden veliký chaos. Vypadalo to, že náš byt není nic než sexmagazíny, sexfilmy, sexkazety a podobné věci. Už delší dobu Boris se stále větším zájmem přihlížel, jak se Stefan ukájí. Zdálo se, že se mu to líbí. Pozvolna se pouhé přihlížení měnilo v aktivitu. A najednou provozovali onanii ve dvou.

Georg a já jsme museli pochopitelně přihlížet a poslouchat, co se děje. Jak často jen to bylo možné, jsme utíkali k příbuzným a pokoušeli se to zařídit tak, abychom tam mohli i přespat. Georg býval často u babičky Grete, zatímco já jsem bývala častěji u tety Susanne, sestry mé matky, která byla učitelkou.

Konečně se dočkala se strýčkem Oskarem dlouho touženého dítěte, a tak se mi dostávalo vždy znovu příležitosti dělat chuvičku. Vždycky jsem se na děťátko moc těšila. Jak bylo pěkné starat se o to křehké tělíčko a hladit je. Něžnost bez placení – byla jsem nesmírně šťastná, že něco takového ještě existuje!

S očima i ušima dokořán jsem sledovala, když teta Susanne dávala k dobru školní vtípky, strýček Oskar vyprávěl o své činnosti soudce a oba si povídali o svém děťátku. Mluvili o svých zkušenostech, společně se smáli, těšili se i znepokojovali. Pro mne to bylo krásné a smutné zároveň.

V té době jsem jezdila na kole k tetě Inge, jakmile jsem vyšetřila třeba jen půlhodinku. Teta Inge totiž onemocněla. Rakovina prsu. Mohla na to zemřít. Otec byl zdrcený, když o tom mluvil.

„Víš, z čeho může člověk dostat rakovinu?“ křičel na mne. „Když se rozčiluje. A pro koho se rozčilovala?“

Nikdo se neopovážil promluvit. Všichni civěli na mne.

„Samosebou pro naši stařenu!“ hulákal otec a bouchal pěstí do stolu. „Kdyby ses držela pravidel hry a nerozšiřovala samé lži, kterým teta Inge musela naslouchat, nikdy by u ní nepropukla rakovina.“

Nemohla jsem k tomu nic říct. Všechno ve mně zchladlo a podivným způsobem ztvrdlo. Rakovina – co to vlastně je, že se na to umírá? Něco jako malárie nebo mor? Je to nakažlivé?

Když musela zemřít teta Inge, chtěla jsem zemřít i já. Na tu samou chorobu. Pak by nás položili do hrobu vedle sebe. Pak bychom už nikdy nebyly samy. Ačkoli jsem však tetu Inge, která se vzpamatovala po těžké operaci, často navštěvovala – nic se mi nestalo.

Hluboce nešťastná jsem se svěřila tetě Susanne, proč k ní v poslední době tak zřídka přicházím. „Tatínek říká, že je to moje vina, když má teta Inge rakovinu. Říká, že lidi donutím, aby byli nemocní. Proto k ní teď chodím, jak často jen můžu.“

Tetě Susanne zlostí potemněly oči. „Takový nesmysl svět neslyšel,“ řekla. „Za to nemůže nikdo. A ty už vůbec ne. Rakovinu člověk nedostává ze vzteku.“

Byla bych ráda vydechla úlevou. Měla však teta Susanne pravdu? Anebo mě jenom chtěla odradit, abych k tetě Inge tak často nechodila?

„Teta Inge mi vyprávěla o tvém velikém přání,“ pokračovala. „Opravdu bys tak ráda jela do Berlína?“

Berlín! Při léčení jsem se seznámila s jedním děvčetem z Berlína a trochu jsem se s ním spřátelila. Horlivě jsme si dopisovaly. Když jsem měla narozeniny, dostala jsem od ní darem pozvání, abych ji na pár dní navštívila.

„Už ses ptala rodičů?“ chtěla vědět teta Susanne.

„Ano,“ řekla jsem a v tu chvíli jsem na okamžik úplně zapomněla na tetu Inge. „Ale táta mi to nedovolil.“

„Neměla bych u něho ztratit slovíčko?“ zasmála se teta Susanne.

Tak došlo k tomu, že mi otec o několik dní později slíbil cestu do Berlína. Ovšem pod jednou podmínkou. „Až do odjezdu musíš být moc hodná. Stačí, abys mě jednou naštvála, a s tou věcí máš ámen. Takže si můžeš vybrat.“

Být hodná znamenalo, že se bude hojně používat koženého řemení. Byla jsem hodná a podstoupila jsem všechno: výměnu dcer, návštěvu sexklubu, cizí chlapy, kteří za mě platili. Byla jsem hodná a nezpěchovala se, nekřičela jsem a neplakala.

Byla jsem vystrašená a nevyspalá: už ani jednu noc klid, jenom samá panika. Na Stefanově nočním stolku jsem našla sexuální magazín, jehož titulní článek vyprávěl o šestnáctiletém děvčeti, které po škole provádělo skupinový sex a večer chodilo lovit muže do Klubu, který jsem navštěvovala i já s otcem. Popadl mě strach, sešit jsem roztrhala a hodila do smetí. Kdo z nich to už mohl číst? Stefan, Boris, otec?

Když se večer všude kolem rozléhalo sténání, přitiskla jsem se ze všech sil ke Georgovi. Jak a kdy v nich ten prokletý sešit vyvolá podobné myšlenky? Jestli to budou chtít, musím to udělat?

Má žravost a věčné blinkání už nabyly neúnosných rozměrů. Výsledky ve škole se prudce zhouply jako ještě nikdy. Nemohla jsem plakat, a tak se mnou nebylo k vydržení pro mé záchvaty vzteku.

Kudy jsem chodila, začala jsem se škrábat. Kůže po celém těle mě svědila a hořela. Bylo mi, jako bych na sebe měla vylít bělicí prostředek, abych byla zas jednou čistá. A povinnost volat o pomoc převzal i můj žaludek. Výsledkem bylo zvláštní nezadržitelné říhání, které jsem nedokázala potlačit ani u stolu, ani při rozhovoru. Musela jsem spolknout ledaco a pak mi to leželo v žaludku jako kámen.

Jednoho dne se ke mně teta Susanne obrátila: „Copak je ti zase doma proti srsti, že tím přímo přetékáš? Nechceš mi prozradit, co se u vás děje?“

Tajemství! Pustila jsem se do řeči, že je spousta práce v domácnosti, že nás nikdo nepochválí a že nenacházíme žádné uznání. Ovšem o tom, co mi opravdu leželo v žaludku, jsem neztratila ani slovo.

„Naprosto tě chápu,“ řekla teta Susanne. „U nás doma to šlo úplně stejně. Musely být pořád nějaké výsledky, pořád se něco muselo dělat – a pochvala žádná. Člověka to mrzí. Tyhle věci nejhůř prožívala tvá matka. Vůbec to neměla lehké. Věř mi, ona vás má všechny ráda po svém způsobu. Jenom to neumí dát jaksepatří najevo.“

Spolkla jsem zlý smích, který se dral na povrch.

„Něco ti navrhnou, Moniko,“ pokračovala teta Susanne. „Sepiš jednou pěkně poporádku všechno, co ti vadí. A po několika dnech ten svůj seznam po sobě přečti, jestli jsi třeba něco neviděla z příliš úzkého hlediska. A pak ho předložíme tvým rodičům. Já s nimi promluvím. Uvidíš, že bude všechno zase dobré.“

Než jsem stačila odpovédět, přišel zaplaťpámbu domů strýček Oskar. Proč objal tetu Susanne docela jinak, než objímá můj otec matku?

„Představ si, dnes jsme soudili incest,“ řekl strýček a přitáhl tetu k sobě. Zřejmě si vůbec nevšiml, že jsem u nich. „Jak může něco takového provádět otec s vlastním dítětem?“

Incest. To, co se mnou otec dělá, má tedy dokonce svůj název. A je tedy pravda, co mi jednou říkal Georg: kdo takové věci dělá, přijde před soud a je potrestán.

Teta Susanne vypadala, jako by byla nemocná. „Ty bolesti hlavy,“ postěžovala si tiše a přitiskla si prsty ke spánkům. „Mám pocit, jako by to bylo den ze dne horší.“

Chudák teta Susanne! Vypadala najednou celá skleslá, když šla do koupelny vzít si prášek.

Strýček Oskar se za ní starostlivě podíval. Teprve potom padl jeho pohled na mne. „Á, ty jsi tady? Dobrý den, Moniko. Jak se vede? Jsi nějaká přepadlá. Není ti špatně?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Strejčku Oskare,“ promluvila jsem k němu, „když nějaké děvče... myslím u nás ve

městě, ale já ji třeba ani neznám... Když teda to děvče musí dělat se svým otcem věci, které nechce, děláváš v tom případě taky soudce?"

Strýc se na mě pozorně a zkoumavě podíval. Mohl něco vědět? Mohl něco tušit? Proč se mě nezeptal? Byla to případná ostuda, která ho přiměla k mlčení? Hanba, že i jeho žena snad byla v dětství zneužívána? Nebo že by mohlo jeho vlastní dítě pocházet z rodiny, z níž vycházejí perverzní muži a duševně narušené ženy?

„Ne,“ řekl po dlouhé chvíli ticha. „Co se odehraje v tomhle městě, do mých rukou nepřichází, tady nejsem příslušný. Tady bys musela požádat o radu někoho jiného.“

Nezmohla jsem se na odpověď. Z žaludku mi vyrazilo cosi jako bubliny z bažin. Nový pokus – stará smůla. Ani Georgovi o tom nic nepovím. A proč taky? Vždyť se přece vůbec nic nestalo.

Vánoce pominuly. Nadílka, půlnoční mše – byli jsme báječná rodina. Krátce před Silvestrem mi doktor poprvé v životě předepsal prášky na uklidnění. A brzo po Novém roce jsem se jimi předávkovala.

„Slíbila jsi, že se o to už nikdy nebudeš pokoušet,“ vyčetl mi Georg. „Slíbilas mi, že mě tu nenecháš ve štychu!“

„To jsem ani nechtěla,“ řekla jsem na to. „Jenom jsem v tom už nechtěla jet, mínila jsem udělat se vším konec. Copak to nechápeš?“

„Pro mě za mě,“ opáčil Georg. „Dělej si už, co chceš. Já stejně zanedlouho nebudu, takže je to vlastně fuk.“

„Ale Žorži!“ Nebrala jsem to vážně. „Nehraj si na chudáčka uraženého. Vždyť jsem tady. Nech těch hloupých řečí, ano?“

„Zapomeň na to,“ řekl Georg. „Život jde dál. Ale nemysli si, že budu brečet, až jednou po tom svinstvu zkapeš, ty káčo pitomá!“

Pak mě objal.

Chybělo už jen několik centimetrů, než mě doroste.

„Ty už vůbec nejsi žádný malý bratříček,“ zahučela jsem a vyvinula jsem se z jeho objetí.

Vzpomněla jsem si na Borise. Bylo mu čtrnáct. Začal s tím, co dělají muži. Když se Stefan ukájel, svezl se s ním. Zdálo se, že v tom oba nacházejí zalíbení. Někdy jsem mívala nedobrá dojem, když mi Boris dával dobrou noc. Jeho ruce hladily nějak jinak než dřív. A to hlazení mi připomnělo, jak to začínalo s otcem. Zdálo se, že má prsa a mé břicho působily na Borise jako magnet. A stále častěji jsem si všímala, že když se odvrátil anebo sebou hodil do postele ke Georgovi, docházelo u něho k erekci. Bratři spávali nazí, takže to nemohl skrýt.

Styděla jsem se za své obavy. Boris byl přece můj bratr. Zatím se nikdy nepokusil, než mě hladit. Jak jsem mu mohla podkládat špatné úmysly? Fuj, Moniko, vždyť je mladší než ty, je to dítě!

Musela jsem myslet na Stefana, na Borise – a teď na jednu i na Georga. Bylo mu dvanáct. Myslela jsem na to, co se dělo v tom věku se mnou. Také Elviře bylo dvanáct. Jsou i chlapci ve dvanácti letech dost staří, aby...

Georg vycítil, co se ve mně děje. „Já takový nebudu,“ řekl. „Já teda ne! Na to můžeš spolehnout!“

„Já vím!“ řekla jsem. Zmocnil se mě zvláštní pocit nutkání rozplakat se, tlouct kolem sebe, touha utéct a řvát. Ráda bych řekla víc. Jenom jak? Bylo mi, jako by se mezi námi dvěma, mezi Georgem a mnou, rodilo něco, čeho se nesmím dotknout, jinak by se to rozsypalo.

V těchto pochmurných, zoufalých zimních týdnech nového roku byl Berlín a vyhlídka na několik dní bez zneužívání nadějí, která mě udržovala při životě.

Georg mi krvavě záviděl. „Ty můžeš všechno,“ řekl. „Pro tebe starej vždycky pustí nějaký prachy. A my, my ostrouháme.“

„Pro tři týdny dovolené v Berlíně bych se od něho dal taky olizovat,“ dodal k tomu Boris.

Vrhla jsem se na něho s divokým výkřikem. Dolnímu sousedovi musel spadnout lustr, tak divoce jsme se do

sebe dali. Nakonec jsem dostala takový kopanec do holeně, že jsem se zhroutila jako mokrý pytel a měla toho dost. Krvavá podlitina na noze, roztržená blůza – Boris zkrátka dokázal, kdo je tady pánem.

Když si večer vlezl ke mně do postele říct mi dobrou noc, myslela jsem si, že je to jedna z jeho tichých omluv. Často jsme se smířovali a leželi schouleni vedle sebe v posteli.

„Tak co, budeme se zase snášet?“ zeptal se.

Vím, jak těžko se mu taková slova říkala. Kdyby byli v dětském pokoji Georg nebo Stefan, nikdy by je ze sebe nevypravil. Ovšem Georg byl u babičky Grete a Stefan už dávno doma pravidelně nepřespával.

Chtěla jsem Borisovi ukázat, že se s ním chci smířit, a jednou rukou jsem ho objala. „Jestli je to jen na mně...? Já jsem začala.“

Ušklíbl se. Jeho prsty se rozjely od mého břicha k ústům. Říkal přitom: „Takhle šlapou medvědi, protože nic nevědí. Myška na ně kouká, do domu se souká!“ Ten domek bylo mé ucho. Nevinná dětská hříčka. Všichni jsme ji znali.

„Víš co?“ zachichotal se Boris. „Zahrajeme si teď na maminku a na tatínka.“

Nic mi přitom nenapadlo. Dřív jsme si často hrávali na maminku a na tatínka.

„Ty budeš maminka,“ řekl a strčil mi do ruky sešit. „Pořádně si to prohlédni.“

„Zbláznil ses?“ křikla jsem na něho vztekle a vystrašeně zároveň. „Nemáš všech pět pohromadě!“ Pokusila jsem se ho odstrčit. Jenom se zasmál. Byl silný, mnohem silnější než já. Jeho ruce byly dotěrné, ne však brutální. Matka ho důkladně vyučila.

„Poslouchej!“ křičela jsem a bušila do něho pěstmi, „řeknu to tátovi!“

Boris se smál, klekl si přitom nade mnou a začal mi rány vracet. „Ty chceš tátovi něco říkat, zrovna ty? Kdo je tady starší, ty – nebo já? Odkdy svádí mladší staršího? Jestli otevřeš hubu, řeknu, jak to doopravdy bylo – žes

mě k tomu vlastně donutila. A pak se uvidí, komu tvůj svatej tatíček spíš uvěří.“

„Lžeš!“ vykřikla jsem. „Táta moc dobře ví, že já nikoho nenutím. Zmlátí tě dokulata. Vyřídí tě. Odprejskni! Nech mě na pokoji!“

„Tak ty mě nepokoušíš?“ zasyčel Boris. „Co si myslíš, jsem snad ze dřeva? Váliš se tu nahatá a rozděláváš mě! Kdo tady koho svádí! Já ti ukážu! Buď zticha!“

Ruce mi pevně stiskl svýma rukama, když se na mě namáčkl. Vůbec mu nevadilo, že jsem se pod ním kroutila a točila. Zdálo se, že se mu to líbí. Tiše jsem plakala a pokoušela se jen uhnout mu svými rty. Aspoň líbat mě nesmí – už nikdy!

„Jestli otevřeš hubu,“ řekl pak a použil mé ruky, abych ho hladila, „postarám se o to, abys od starých nedostala žádné přátelské pozvání na jejich hrátky při nejbližší návštěvě, ale aby tě vyhodili. Až máma prokoukne, že to děláš nejenom se Stefanem, ale i se svým malým bratříčkem, můžeš si být jistá, že je s kamarádstvím konec. Umíš si asi představit, co tím myslím!“

To se ví, že jsem si tu uměla představit!

Borisův druhý pokus byl mnohem divočejší než prvý. Strašně mě to bolelo, ale už jsem se nebránila. Nechala jsem tu věc proběhnout, jenom jsem doufala, že to budu mít co nejrychleji za sebou.

Jak jen jsem mohla být tak hloupá? Jak jsem mohla naletět na jeho sestřičko sem, sestřičko tam a jak jsem ho mohla pustit do své postele, hladit ho a objímat? Proč jsem nerozpoznala varovné signály?

Opět došlo k něčemu, s čím jsem se nemohla svěřit Georgovi. Věděla jsem, jak má Borise rád. Co kdyby věřil spíš Borisovi než mně? Co kdyby mi pak vůbec přestal důvěřovat? Co když dostane strach, že to budu zkoušet dokonce i s ním?

Ne, s tímhle případem se musím vyrovnat sama. Hloupost musí být potrestána. Zařekla jsem se však, že Borisovi už neposkytnu novou příležitost.

Georg pochopitelně brzo přišel na to, že tu něco ne-

hraje. Žádný div, vždyť už jsem nikdy nešla do postele bez pyžama a každý večer jsem ho požádala, abych mohla spát vedle něho.

„Co se děje?“ zeptal se. „Něco se stalo?“

„Ale ne,“ zněla odpověď. „Co by se mělo dít?“

Jenomže Georg se tak snadno nedal ošidit. „Já se to dovím, i kdybych do tebe měl hučet každý den, až tě z toho budou brnět uši.“

A tak tu byla nová obava.

Berlín. Nic jiného jsem teď neměla v hlavě. Celá jsem se trásla na velikonoční prázdniny.

Snad by byl otec svůj slib, že mě odměnou za mlčení pustí na cestu do Berlína, ani nedodržel, kdyby nedošlo ke dvěma událostem, jež ho přiměly, aby mě na nějakou chvíli stáhl z provozu.

Ta první bylo předvolání na zdravotní úřad. Převzala je matka. Bylo to sdělení pro ni, že trpím těžkou kožní infekcí a musím se bezpodmínečně dostavit k lékaři. Dověděla jsem se o tom jen tak, že to oznámila otci a jízlivě se ho zeptala, jestli snad na sobě taky už něco nepozoroval.

Když jsem se k lékaři nedostavila, volali k nám z úřadu ještě dvakrát. Jednou zvedl sluchátko Georg, podruhé já sama. A tak jsem musela vyslechnout, že mám v oblasti genitálií plíseň, která se přenese i na všechny možné další orgány, jestli proti tomu ihned něco neudělám. A aby na tom nebylo dost, kladla mi žena na druhém konci drátu nejnemožnější otázky. Od koho jsem se mohla nakazit? Jestli mám pravidelně pohlavní styk? Jestli jsem náhodou nebyla znásilněna?

Zavěsila jsem. Tajemství! Můj stud.

Telefon vyzváněl ještě mnohokrát. Pokaždé jsem položila sluchátko, když spustil ten ženský hlas.

„Kdo to byl?“ zeptal se Georg. „Co pořád lidi chtějí?“

„Omyl,“ řekla jsem a nemohla jsem se mu podívat do očí.

Za několik dní mi matka přinesla z lékárny čípky

a nějakou mast. Otec se vlastnoručně postaral, abych léky správně a pravidelně brala. Zároveň je používal i on. Nikdo z nás nešel k lékaři.

Druhou událostí byla nečekaná večerní návštěva tety Susanne a strýčka Oskara. Nikdy jsem sice zmíněný seznam stížností nese-psala, ale přesto si o mne dělali vážné starosti. O čem při návštěvě s rodiči mluvili, o tom nic nevím. My děti jsme do obývacího pokoje nesměly. Georg na chvilku vklouzl do chodby a poslouchal, ale dokázal nám říct jenom tolik, že byla teta Susanne pobouřena a něco matce vyčítala. Nic konkrétnějšího neslyšel.

„Tys jim to píchla?“ šeptal mi do ucha, když skočil zpátky do postele.

„Tak... přibližně,“ zašeptala jsem.

„A co?“

„Nic, nezabrali. Jenom napůl. Stejně nemůžou nic dělat.“

„Sakra, mlčte už!“ řekl Boris a vztekle se na posteli obrátil. „Chci spát!“ Když byl unavený, nebylo radno si s ním něco začínat. Radši jsme s Georgem svůj rozhovor přerušili.

Skutečnost, že jak zdravotní úřad, tak i teta Susanne se svým manželem-soudcem začali kolem naší rodiny větřit, otce přímo rozzuřila. Po celé dny křičel a s matkou bědoval a hrál uraženého manžela. Ve skutečnosti však měl strach. Ačkoli si přitom byl takřka bezpečně jist, že mluvit nebude. A přesto dvě na sobě zcela nezávislé strany přišly na to, že se mnou něco není v pořádku. Opět vyvstalo bezprostřední nebezpečí, že bude odhalen. Takže by vlastně pro něho bylo nejlepší stáhnout mě na nějakou dobu z provozu. Pozvání z Berlína se stalo nenadálým darem z nebes. Na tři mizerné týdny se mě přece může zřeknout.

Tak se stalo, že jsem opravdu dostala svolení odjet do Berlína. Pár tabletek a veliké těšení na prázdniny... nebyla účinnější droga, s níž bych byla lépe dokázala zatlačit skutečnost do pozadí.

Georgův nešťastný obličej mě doprovázel ještě ve chvílích, kdy už jsem se dávno setkala se svou přítelkyní. Moc mě trápilo, že jsem ho po tu dobu nechala samotného napospas celé té perverzní smečce. Má kamarádka i její rodiče se sice ohromně namáhali, aby byl můj pobyt v Berlíně pěkný a plný zážitků, přesto však jsem nedokázala odložit své starosti. Nešlo to zbavit se svých myšlenek, ať už jsem byla u Wannsee, u berlínské zdi, ať jsme šly do Checkpointu Charly, na Kurfürstendamm, do různých muzeí nebo na disko.

Otec mi několikrát volal, abych se vrátila dřív, že je máma nemocná a potřebuje mě. Vždy jsem byla nesmírně vděčná matce své přítelkyně, že mě „obratem pošty“ neposlala zpátky, ale pokaždé otci vysvětlila, že ta věc není tak jednoduchá, že nemohu jen tak odjet, kdy mi napadne. Ostatně zaplatila mou cestu a měla právo na to, aby její velkomyslnost byla oceněna. Takové řeči otec rozuměl.

Během těch tří týdnů se naskytl jenom jediný den, kdy jsem byla nakloněna hodit všechno za hlavu a sama od sebe odjet předčasně domů. Došel mi dopis od Georga. Velmi nešťastně mi psal, že Stefana vyhodili z domova. *Piš! Piš! Piš!* Slova běžela šikmo přes stránku dopisu. Bylo to jako zvolání Vrať se zpátky!

V noci jsem se probudila vlastním křikem a vzbouřila jsem tím i celou rodinu. Kdyby se aspoň jednou má vlastní matka na mne podívala s takovým výrazem v obličejí jako tahle cizí paní! Kdyby mě aspoň jednou k sobě přivinula s takovou láskyplnou něhou!

„Copak se ti stalo? Často míváš takové noční můry? U nás se ničeho nemusíš bát!“

Jak ráda bych se byla v tu chvíli té ženě svěřila! Pudově jsem cítila, že by mi věřila a pomohla. Byl tu však zbytek mých nejistot a varoval mě. Copak jsem se nezklamala i v tetě Inge a babičce Grete? A jak jsem si byla tenkrát jistá, že nemohou udělat nic jiného, než mi uvěřit.

Ne, nic vyprávět nebudu! Lehčí bylo vyrovnat se s vlastními problémy sama, nežli se ještě jednou vysta-

vovat nebezpečí, že člověk, kterého mám ráda, mi neuvěří a bude mnou pohrdat pro domnělé lži.

Poslední dny prázdnin jsem prožívala v tupém strachu. Co se bude se mnou doma dít? Jaké nové hříčky si mezitím otec na mne vymyslel? Nejraději bych byla těžce onemocněla, abych nemusela cestovat zpátky. Úplně vážně jsem promýšlela všechna pro a proti, kdybych si sama přivodila nějaký úraz. Lákadlo bylo veliké, přesto však převážily mé obavy. Věděla jsem, jak je otec blažený, když jsem bezbranně upoutána na lůžko.

Poslední dny utekly jako voda. Sama dobře nevím, zda byla má přítelkyně smutná, anebo se jí spíš ulevilo, když se blížilo rozloučení. Ne vždycky jsem jí to usnadňovala. Na rozdíl od dneška jsem tehdy ještě neuměla registrovat, kdy ze sebe začínám odcházet. Stávalo se to dokonce uprostřed rozhovoru. Pro každého, kdo tyto věci důvěrně nezná, je taková situace nepochopitelná a často se může dokonce cítit uražen.

„Ty jsi ale legrační!“ říkala kamarádka často. Její matka si to jen myslela. Vycítila jsem to.

A přesto měly obě při loučení slzy v očích. Dělalo mi to dobře. Viděla jsem, že jsou lidé, kteří mě mají rádi, aniž za to musím platit. Nebýt mé přítelkyně z Berlína, asi bych nic takového v těch letech ani nepoznala.

Když jsem se vrátila z Berlína, Georg měl v tváři tak zřetelnou radost z mé přítomnosti, že i matčina potměšilost a takřka neskrývaná nedočkavost otce pro mě v tu chvíli málo znamenaly.

Bohužel, vnějškový odstup se dal udržovat jenom několik hodin. Jak ani jinak nemohlo být, otec na mně chtěl co nejdřív opět uplatnit své vlastnické právo.

Kůže, řemeny, pouta na ruce, pěsti – každý prostředek byl jemu a jeho takzvaným přátelům dobrý. Výměna dcer – ať už v kvartetu nebo v duetu – zůstávaly stále těmi nejoblíbenějšími způsoby hry. Novinkou ovšem bylo, že dívky musely velmi brzo projevovat i aktivitu mezi sebou. Mohly si jen vybrat mezi týráním, při němž tekla krev – a povolností. Nejčastěji docházelo k obojímu. Dobrovolně to nedělala ani jedna z nás, a přesto někdy, když už bolest byla vše, co jsme ještě vnímaly, nastupoval pud sebezáchovy. Byl stále ještě mocnější než vůle raději trpět než poslechnout.

Má sebeúcta nikdy neupadla hlouběji než v takových hodinách. Nebylo pro mne nic horšího – ani první znásilnění, ani těhotenství. Chápala vůbec ta bestie, můj otec, jak odporně jsem se cítila spoluvinná, když jsem z donucení zachycovala fotografickým aparátem, kterak jsou příslušnice mého pohlaví před mýma očima zneužívány a týrány? Nač vlastně potřeboval, abych byla tím nejděbelštějším způsobem zneuctívána? Nutil mě, abych i já zneužívala, abych se dopouštěla na dětech těch nejodpornějších sprostot, jež mě samotnou vnitřně zničily.

Nutil mě hrát svou vlastní roli. Potřeboval mou polovinu, aby se cítil bezpečněji? Narostl už snad jeho strach z odhalení do stejné míry jako jeho sexuální úchyllost?

Mým přítelem se stal alkohol. Tablety mi pomáhaly, aby po mně ledaco přešlo v jakémisi druhu polospánku. Málokdy jsem měla zcela čistou hlavu. Přála jsem si, aby to bylo ještě vzácnější.

K patnáctým narozeninám daroval otec Borisovi weekend v Eifelu. „Pamatuješ si ještě na ty lidi, co mají senzační dům s bazénem a s jezdeckými koňmi?“

V mém nitru spustily všechny zvonky poplach. I Georg ihned pochopil. „Můžeme s vámi?“ zeptal se. „Všichni?“

Otec se zasmál. „To bych řekl! Jsme přece nějaká rodina!“

„A musím jet i já?“ vykotal ze sebe Boris. Všichni jsme se na něho zadívali. Opovážil se vybočit z řady, opovážil se pohrdnout otcovým dárkem k narozeninám.

„Máš snad nějaký lepší nápad?“ Otcův hlas byl tichý a až nebezpečně klidný. Anebo jsem si to špatně vyložila? Třeba to mýnil opravdu upřímně? Či dokonce porozuměl tomu, co se odehrává v jeho synovi, který se mu prý bytostně podobal?

„Stefan mě pozval do biografu,“ řekl Boris. „Konec konců je to můj bratr, ať už vyhozený – nebo ne.“ Vydržel statečně otcův pohled, pěsti v kapse vzpurně zatáté.

Otcova tvář se zvolna stáhla do šklebu. „Kdepak, příteličku,“ řekl nakonec a pleskl Borise po rameni. „Tentokrát pojedíš s námi. Ujišťuju tě předem, že si přijdeš na své. Ten film se Stefanem uvidíš někdy jindy. Oukej?“

Žádný kravál, žádné rány. Proč *mně* se nikdy nepodařilo takhle se otci postavit? Obdivně jsem se na Borise podívala. Když si všiml mého pohledu, mrkl na mě. Pocítila jsem bodnutí u srdce a v břiše jako by mi poletovali motýli.

Do deníku jsem zapsala: „Myslím, že ho mám ráda,

a ne málo. Svého vlastního bratra! Jsem snad pomatená, nebo co?"

Tentokrát už nás dům na kopci nepřiměl k obdivným výkřikům. Bazén pro mne ztratil veškerou přitažlivost, ačkoli bylo letní horko. Raději jsem se schovala do stínu a podezřívavě se snažila uklidit z cesty tělnatému domácímu pánovi.

Boris se držel v mé blízkosti jako hlídací pes. Zdálo se, že se mu břichatý slimák zamlouvá ještě míň než mně.

„Půjdeme ke koním?“ zavolal na mě a zvedl mě za ruku z trávy. „Pojď se podívat, jestli ty hemelky za něco stojí, anebo jsou to jen vychrtlý herky.“

Sotva jsme zahrnuli za roh směrem ke konírně, zůstal stát a zuřivě mě popadl. „Ty nevidíš, jaká hra se tady hraje?“ zvolal a zatřásl mnou. „Anebo tě to s tou bečkou sádla baví?“

Do očí mi vběhly slzy. Zběsile jsem zavrtěla hlavou.

„Nechci, aby se tě dotkl!“ řekl zuřivě. „Já to nechci. Rozumělas? Řekneš ne! Jasný? Ne!“

Při vši té bídě jsem se musela zasmát. „Člověče, Borisi, vždyť ty jsi na mě žárlivý. Copak jsi můj kluk? Jsi můj bratr, vzpamatuj se!“

„No – a co?“ Boris mě držel za paže tak pevně, že to zabolelo. „Co má být? Tvůj táta snad není tvůj táta? Copak se smí dělat, co vy dva děláte?“

Rána seděla. Nemohla jsem zvednout hlavu.

„Miluju tě,“ řekl Boris velice tiše a plaše. „Ne proto, že jsi moje sestra. Já už nechci být tvůj bratr. Chci tě pro sebe, ale jinak! Jako ženu, chápeš?“

„Jenomže jsi můj bratr!“ Věděla jsem, jakou bolest mu tím působím.

Boris mě prudce odstrčil, až jsem se zapotácěla. „Tak teda ne, milá teto!“ vykřikl a hnál se přes dvůr pryč. „Klidně si to dělej s tím měkkýšem. Uvidíš, co z toho budeš mít!“

Nevím, jak dlouho to trvalo, než jsem se dokázala vrátit k domu. Georg a Elvira hráli kopanou a kočko-

vali se v trávě. Dvě děti. Pohled na ně mi působil bolest.

Pochopitelně byla pravda, co řekl Boris o pupkáčovi. Už při obědě byly jeho pohledy nadmíru výmluvné. I otec měl v očích ten olejovitý výraz, když se náhodou dotkl Elviry. Obcházel mě hrůza.

„Co si takhle po obědě zdřímnout, přátelé?“ navrhl tlustoch, když dojedl. „Po jídle má člověk buď odpočívat, anebo ujít tisíc kroků. Tak nějak to má být, jestli se nemýlím. Pokud jde o mne, dávám v tom pekelném horku přednost klidu. A vy?“

„Domluveno,“ řekl otec. „Platí to i pro vás, děti. Jízda byla namáhavá. Trochu odpočinku neuškodí. Pojď, Moniko, ukážu ti tvoje lůžko. Georgu, ty půjdeš s mámou. Nadja ukáže Borisovi, kde má místo pro spaní. Rozdělil jsem to správně, Raimunde?“

Tlustoch se ušklíbl. „Každému to své, nejlepší je mé.“ Přitom se na mě podíval, až mi naskočila husí kůže.

„Tak si pěkně zdřímněte,“ zašklebil se otec a ukázal Borisovi vztyčený palec. „Užívejte, co vám dům nabízí. Tak báječně se dlouho mít nebudeme, nemám pravdu, Georgu?“

„Ano, tati.“ Georg se přitom na nikoho ani nepodíval.

Byl podezřele hodný! Něco tu snad neklape? Či snad naletěl na sladké řeči?

Byl tenhle poslušný chlapeček tentýž mládenec, který mi teprve před několika hodinami řekl: „Tentokrát musím přijít na kloub tomu, co se tady děje!“ a který se od svého plánu jakživ nedal odradit? Nevěděla jsem, co si o takové proměně mám myslet. Pokoušela jsem se zachytit ho pohledem. Tušil to? Ani jednou se na mne nepodíval, než s ním matka odešla. Co měl v úmyslu? Měl vůbec něco v úmyslu? Obava o něho zatlačila do pozadí strach z poledního spánku.

Boris s Nadjou, s naší hostitelkou, se ztratili někde ve vedlejším traktu. My děvčata jsme se tentokrát podělila o dvojitou postel v hostinském pokoji. Co pro nás dospělí

naplánovali, nemělo se odehrát v oddělených postelích, to už bylo jisté. Georgovi přidělili dětský pokoj Elviry. Rodiče se budou bavit v ložnici, o tom nebylo vůbec třeba ztrácet řeč.

S ulehčením jsem zjistila, že dětský pokoj a náš pokoj pro hosty ležely od sebe dost daleko. Zřejmě nehrozí žádné nebezpečí, že se Georg pokusí odhalit mé nejstrašnější tajemství. Ostatně věděl stejně dobře jako já, že je pod nejprísnějším trestem zakázáno opouštět pokoj, když se má spát. Pokoušela jsem se uklidnit samu sebe. Nic se nemůže přihodit.

Elvira jako by tam vůbec nebyla. Beze slova zalezla na svou polovici lůžka. Ležela jako mumie, přikrytá až po uši. Ani jedna z nás se na druhou nepodívala. Co jsme o sobě věděly, co jsme spolu musely vytrpět a navzájem si udělat, nesnášelo žádné pohledy. Až do hloubi duše jsme byly zahanbeny a zraněny. Nemohly jsme si to odpustit ani jedna druhé, ani sobě samým. A co se už jednou stalo, bude se opakovat. Jenom jsme nevěděly, zda hned teď, anebo až večer. S napětím jsme poslouchaly, co se děje na chodbě.

Najednou výkřik. Elvira leknutím zaječela. Zato já jsem ani nemukla. Georg! Kdo jiný to mohl být!

Kdesi křičela nějaká žena... byla to matka. Ozval se i rozčilený hlas tlustocha, ale nejvíc řval otec. „Co ti to napadlo? Kdo ti dovolil, abys tu šmíroval? Já ti ukážu!“

Dvakrát to plesklo. Políčky. Georg je snesl beze slova. Uvykl i horším věcem. Pak vzteklé kroky, prásknutí dveří a opět ticho.

„Milý Bože, prosím tě, ať zůstane ve svém pokoji,“ modlila jsem se. „Udělej, ať ho už nikdo neslyší. Dej, aby se mu nic nestalo.“

Sama nevím, proč jsem se pořád ještě modlila. Bůh mi nikdy nijak nenaznačil, že bych mohla očekávat jeho pomoc. Zřejmě jsem s tím začínala vždy nanovo jen proto, že jsem neměla jediného člověka, kterého bych mohla požádat o pomoc. Tenhle nelítostný Bůh, který o mě neprojevoval sebemenší zájem, byl jedinou adre-

sou, na níž jsem to mohla aspoň zkoušet, i když vyhlídka, že mě vyslyší, byla sotva větší než šance na milionovou výhru v loterii.

Tentokrát mě však Bůh snad opravdu vyslyšel. Spíš ovšem Georg usoudil, že bude opravdu nejlepší, když zůstane ve svém pokoji. Dověděl se, co chtěl vědět nejdřív. Když totiž probíhala pošta mezi dospělými, nemohl očekávat, že se bude vzápětí dít něco s námi děvčaty. Byl by tudíž zbytečně riskoval kůži, kdyby se přes zákaz podruhé vyplížil do naslouchacího postavení. Mnohem větší smysl mělo soustředit veškerý detektivní instinkt k slibnějšímu časovému bodu.

Jak se zdálo, Elvira už pochopila, že nás zatím nikdo nebude obtěžovat. Když jsem se k ní na okamžik otočila, spala zavinutá jako ježek a tvář měla skoro celou zachumlanou do přikrývky. Nedařilo se mi usnout. Bez přestání jsem musela myslet na to, že se večer stále blíží.

↓ A večer nadešel. Elvira s mým otcem, tlusťoch se mnou, oba muži jeden po druhém jen s jednou z nás, pouta a bití, fotografie a video, otcové se svými dcerami, Elviřin pláč, můj tichý děs a bezmocné utrpení – všechno známé až k pozvracení. Co bylo tak fascinující na tomto neustále stejném rituálu, na této věčně stejné zničující hře?

Najednou se rozletěly dveře a dovnitř nahlédla tvář. Tvář s očima, o nichž jsem si nejmíň přála, aby mě takhle viděly. S křikem jsem nastavila ruce před sebe. „Jdi pryč!“

Pak už jsem slyšela jenom pleskání, křik, kňučení a znovu jen rány. Zaryla jsem hlavu do polštáře a zakryla si uši, abych nic neslyšela. Bití však nepřestávalo. Neuvědomovala jsem si nic jiného, jenom Georgovo utrpení a svou vinu. Přestala jsem vnímat chrochtající prase na sobě.

Nevím, kdo Georga odnesl od dveří, kde ho otec zmlátil gumovou trubkou.

Když jsem ho opět uviděla příštího dne u snídaně, rozplakala jsem se nad jeho oteklým obličejem, podliti-

nami a naběhlými modřinami na rukou i nohou. Co proti tomu byly facky, které jsem za to schytala! Co byly proti bolesti, jež mého malého bratra pokrivila jako otazník?

Boris tu seděl s obličejem staženým do grimasy a bledý jako čerstvě nabílená stěna. Svého sendviče se ani nedotkl.

Dokonce i matce a našemu hostiteli dalo moc práce tvářit se, jako by pohled na zbité dítě byl čímsi každodenním. Zdálo se, že jen otec s tím nemá žádné problémy.

„Kdo nechce poslouchat, ten to musí pocítit,“ řekl lakonicky místo pozdravu a poručil Georgovi, aby mu honem podal máslo. Chlapec bolestí sotva dokázal zvednout ruku, to však bylo našemu milovanému tvůrci viditelně naprosto jedno.

Cestou domů jsme my tři na zadním sedadle spolu nepromluvili ani slovo. Boris držel Georga pod paží a snažil se ho podpírat. A přesto chlapce vždy polil pot, když bral otec zatačku nebo prudce sešlápl brzdu.

Špatné svědomí bylo k nesnesení. Proč jsem Georga neposlechla a proč jsem se nebránila! Tísnil mě stud. Ze strachu, že si v jeho očích přečtu jen nenávist a opovržení, jsem se na Georga ani neodvážila pohlédnout. Touha vyskočit z jedoucího auta byla stále mocnější.

Potom se však mé zoufalství obrátilo v zlost. Jak si ten uličník troufl šmírovat a ještě se při tom dát načapat? Co kdyby teď otce napadlo Georga zmáčknout a vytáhnout z něho, že jsem s ním o všem mluvila a vyradila tajemství? Mohla jsem vidět na Georgovi, jak bych potom sama vypadala. Ten pitomec! Špatné svědomí by měl mít *on*, ne já. Nemohla jsem vlastně za to, že otec tak vybuchl. Copak jsem Georga vždycky nevarovala a nepokoušela se ho zabrzdit? Jestli se teď všechno provalí – i ta věc s kazetami, které jsme tajně natočili –, otec mě určitě vyžene a nebude o mně chtít ani slyšet. Anebo přehraje všem známým kazety a videosnímky a ukáže jim i fotografie, aby viděli, co jsem zač.

Přesto však má uměle vyvolaná zlost nedokázala přehlušit pocit viny. Naopak – pod povrchem bobtnal o to silněji. Georgův zmalovaný obličej s horečně se lesknoucíma očima a třas, který se ho každou chvíli zmocňoval, se nedaly nevidět. Přes všechn vztek mi ho bylo líto. A že to bylo právě tak, má zlost jen narůstala. Byl to koloběh, z něhož jsem nenacházela cestu ven.

Dokonce ani večer v posteli jsem se nedokázala přemoci, abych popřála Georgovi dobrou noc. Nechala jsem na Borisovi, aby mu namazal mastí krevní podlitiny. Stáhla jsem se úplně do sebe, abych ušetřila své přítomnosti namáhavě dýchajícího chlapce, jenž se potil bolestí. Několikrát za noc ke mně dolehlo jeho vzlykání, ale zakázala jsem si poslouchat, jako by se dělo cosi mimo mne.

Boris na mě zasyčel, že mi asi straší ve věži, když se tvářím tak dotčeně. Vždyť by k tomu všemu nedošlo, kdybych nebyla na toho tlustocha tak tvrdá. Kdybych nenadělala tolik rozruchu, Georgovi by se nic nestalo. A teď si ještě hraju na uraženou – to jsem celá já. V tom prý jsem byla jako matka.

Za jiných okolností bych šla za takovou nestydatost Borisovi po krku. Teď však ne! Neměla jsem už dost síly zlobit se ještě na Borise.

Ani v pondělí se mnou ještě nebyla řeč. Byly prázdniny, a tak jsem vzala svou první práci v životě a přes den jsem přišla domů jenom o polední přestávce. Vždycky jsem těžko nesla, když mě matka trestala mlčenlivým přehlížením – teď však jsem se chovala jako ona, a nadto ke Georgovi. Nesnesla bych jeho pohled. Vždyť ty modré a červené otoky na mě vykřikovaly mou vinu.

Teprve večer, než jsme si šli lehnout, mě Georg chytil za ruku. „Proč máš tak svinskou náladu?“ zeptal se. „Nemyslíš, že k tomu mám mnohem víc důvodů já?“

„Proč, prosím tě!“ odsekla jsem. „Mám ti snad ještě poděkovat, že mě šmíruješ?“

„Tak přestaň s tím svým pitomým tajnůstkářstvím,“ řekl Georg. „Nemám už na to náladu.“

„Jaképak tajnůstkářství,“ ohradila jsem se a zatvářila se, jako bych vůbec nevěděla, o čem mluví.

„Ty mě máš za úplného pitomce! Myslíš si, že nevím o střídání dcerušek a o tom všem? Copak jsem spad z višně?“

„A co z toho teď máš!“ rozkřikla jsem se na něho. „Je ti snad líp, když máš záda samou modřinu?“

Georg smutně zavrtěl hlavou. „A já jsem si o tobě myslel, že jsi spojenec.“

Neřekla jsem ani slovo a nechala ho stát. Nesměl prorazit mé brnění. Ukázat slabost znamenalo být zranitelná. A plakat s Georgem by byla slabost.

Nadešlo úterý. Vyběhla jsem z domova hodně brzo. Prázdninová práce pro mne byla důležitá. Přinesla mi hrdost, že si poprvé vydělávám něco peněz a mohu dokázat, co ve mně vězí. V poledne jsem přišla na oběd. Vařil Boris. Uklízet, dát nádobí do myčky, vydrhnout hrnce a uložit všechno na místo byla moje práce. Pohled na hodiny. Opožďovala jsem se. Když mi nikdo nepomůže, vrátím se do práce pozdě.

„Georgu,“ donutila jsem se k přátelskému tónu, „buď tak laskav a pomoz mi trochu. Musím už běžet. Bez tebe to nedokážu včas.“

Georg se zasmál. Chvilí se na mě díval, jako by mi chtěl něco zvláštního říct. „Opravdu ti mám pomoci?“ položil mi pak otázku. „Chceš říct – abych ti opravdu gruntovně pomohl?“

„Prosím tě, žádné táborové řeči,“ řekla jsem nevrle. „Pomůžeš mi hned – anebo nepomůžeš?“

„Ano,“ zněla odpověď. Georg k sobě přitáhl Borise a druhou ruku natáhl ke mně. „Udělám to, pomůžu ti. Ale jenom v případě, že se smíříme.“

Další dvě minuty v prachu! Musela jsem běžet, protože bych přišla o místo, kdybych se opozdila.

„Jestli je to jenom na mně,“ řekla jsem, jen abych už

měla pokoj. „Do smrti dobří, všechno je, jak má být, jsme zas kamarádi. Spokojen, ty uzlíčku nervů?“

„Dobrá!“ potřásl mi Georg vážně rukou. „Tak nezapomeň, že jsme se usmířili. Pomůžu ti. Můžeš se na mne spolehnout!“

„Čestné slovo?“ zeptala jsem se s jednou nohou ve dveřích.

„Čestné slovo!“ řekl Georg. „Ale na něco jsi zapomněla.“

„Na co?“ rozkřikla jsem se. „Snad ne ještě nějaká podmínka?“

„Nerozloučila ses se mnou,“ řekl Georg.

Povzdechla jsem si netrpělivě, vrátila se k němu, objala ho a políbila, jak jsme to dělali vždycky, než jsme šli spát – na líce, na oči a na ústa. „Tak ahoj,“ řekla jsem. „Spokojen?“

„Hmmm,“ zahučel a pak mi z balkonu mával tak dlouho, dokud jsem se mu neztratila.

O dvě hodiny později byl Georg mrtev. Zemřel – a tak mi pomohl. Dobrovolně, na čestné slovo.

Otec s Borisem pro mne přišli do práce. „Georg je mrtvý,“ řekl otec. „Spadl z toho nového dálničního mostu, který se staví.“

Už nevím, jestli jsem křičela anebo se zhroutila. Georg nežije? Nechtěla jsem tomu uvěřit. Vždyť jsem ho před chvílí ještě viděla, držela ho v náruči, cítila jeho kůži. Právě teď mi byl tak blízký. „Pomůžu ti!“ řekl.

Proč jsem nepochopila, co mi tím slibuje? Proč jsem si ničeho nevšimla, nic nevytušila, nic nevy cítila. Proč? Proč? Proč?

„Pomůžu ti!“ Nikdy nezapomenu, jak to řekl, tím svým vážným tónem a stáhl do úsměvu tvář, zbitou do modra a do zelena. „Pomůžu ti!“

Boris, který s ním byl poslední a byl také první u mrtvého těla po pádu do hloubky šestnácti metrů, mi v mnoha bolestných rozhovorech vyprávěl, co se přihodilo.

Krátce po tom, co jsem odešla z domova, k nám přišel jediný kamarád, kterého Georg měl. Byl to takový trochu obtloustlý chlapec, kterého si často dobírali. Nic si z toho ovšem nedělal, vždyť i Georg – díky své rodině – byl stejný outsider a samotář. Nevadil mu ani náš zpustlý byt, který jsme se my děti nikdy neodvažovaly ukazovat jiným dětem. Georg byl jeho přítel a nic jiného tu nehrálo roli.

Georg za mě udělal domácí práci, jak jsme se domluvíli. Pak se ta trojice radila, co s načatým odpolednem.

Georg navrhl, aby si šli hrát na rinderbachtalský most, kde se ještě stavělo.

„Ale ne!“ ohradil se Boris. „Víš přece, že tam pořád křižují policajti od té doby, kdy jsme si udělali z mřížky ten rožeň. Jestli nás znovu popadnou za křídlo, táta bude zuřit. Tam nejedeme.“

„Ale já chci zrovna tam,“ řekl Georg. „Jestli ses podělal, nemusíš chodit!“

„Táta tě roztrhne, to si piš!“ připomněl ještě jednou Boris.

„No – a co?“ protáhl Georg obličej. „Huř, než vypadám dneska, už ani nemůžu vypadat.“

Boris to vzdal. Šli všichni tři. Cestou si povídali o legráckách, které v poslední době vyvedli policii. Tak třeba vypáčili železné dveře, vedoucí k propasti asi metr široké mezi oběma betonovými pruhy dálnice. Sotva si policisté všimli vypáčených dveří a znovu je zajistili, neměli bratři a jejich několik kumpánů nic lepšího na práci, než zámek znovu ulomit. Příležitost se jim zdála být příznivá, a tak tam sebrali náradí a materiál, který pak za pár marek prodali. A nakonec je napadlo, že uvolní pár roštů, umístěných nad propastí na ocelových nosnících, a shodí je do hloubky. Náhradní rošty tam pak už nikdo nedal. Kluci to čas od času kontrolovali.

Někdy mezi třetí a čtvrtou hodinou dorazili tři mládenci konečně k mostu. Boris s Georgovým kamarádem zkoumali terén, jestli tam není něco užitečného na prodej. Nedávali pozor, co dělá Georg. Po chvíli Borise napadlo, že by mohl Georg bez cizí pomoci otevřít kovové dveře a dostat se k bezpečnostním roštům mostu.

Najednou odněkud zaslechli hlas. „Borisi!“ Volal Georg – ale odkud jeho hlas přicházel?

První ho uviděl jeho kamarád. „Tamhle je!“ vykřikl zděšeně a zatáhl Borise za ruku. „Tam!“

To už ho uviděl i Boris. „Člověče, nedělej blbosti!“ zařval. „Jdi odtamtud pryč, nebo spadneš!“

V tu chvíli zůstal Georg klidně stát a otočil hlavu k oběma ostatním. Když se jeho pohled setkal s Borisov-

vým, na vteřinu zvedl ruku, jako by mu chtěl zamávat. O zlomek okamžiku později už padal do propasti, která teď nebyla zajištěna chybějícími rošty mezi jízdními pruhy.

Padal z výše šestnácti metrů.

„Moniko, on neuklouzl,“ řekl Boris a sám se lekl toho, co tím vyslovil. „Když někdo ztrácí rovnováhu, tak mává rukama a všelijak se prohýbá, jak se pokouší to ustát. Jenže Georg nic takového nedělal. Mávl na mě, jako kdyby mi říkal ‚Čau navždycky‘, a pak prostě padal. Jen tak, jako kámen. Moniko, on to udělal úplně schválně. To nebyla žádná nehoda. Vykřikl jenom ‚Ááá!‘, žádné ‚Pomoc!‘, a vůbec nemával rukama. Pak už jenom křičel. A najednou nebylo nic. To jsem věděl – je mrtvý, leží tam dole a už není. A já jsem za to byl odpovědný, protože jsem starší a nedokázal jsem ho od toho odradit a vůbec...“

Před očima mi běžely obrazy: Georg, jak si hraje s Borisem na koníčka, Boris, jak slízl od matky pořádný výprask, protože na mrňousa, který provedl nějakou hloupost, nechtěl žalovat. Kdo vůbec začal těm dvěma říkat Pat a Patachon? Dostavil se i poslední obraz: Georg s levou rukou kolem Borisových ramenou mi podává pravici: „Udělám to, pomůžu ti. Ale jenom v případě, že se smíříme.“

Smířit mě s Borisem, abych ho měla ráda, být tu pro něho – to byl Georgův odkaz, jeho poslední přání adresované nám, mně...?

Seděla jsem tam s Borisem a drželi jsme se za ruce. Poprvé a naposledy jsme společně nechali téct své slzy.

Když se matka dověděla o Georgově smrti, zhroutila se v divokém záchvatu.

Po celý svůj život byl tím nejméně chtěným z jejich nechtěných dětí. Teď, když už se nikdy nemohl vrátit, chovala se, jako by bez něho nemohla dál žít.

„To vy ho máte na svědomí!“ křičela na Borise a na mě. „Jste starší a máte odpovědnost! Měli jste na něho

dát pozor! Vy budižkničemové! Museli jste přece vědět, jak je ten most nebezpečný. Ale to ne, pár mizerných šestáků za prázdninovou práci a nějaká pitomá lopata, kterou tam zapomněl přidavač – to pro vás bylo důležitější, než mé dítě. To kvůli vám je mrtvý. Vy, vy jste tím vinni!”

Boris vypadal, jako by taky nejraději skočil z mostu. Dokonce i otci, který tu až doposud seděl s tváří v dlaních, byl výraz jeho obličeje nápadný.

„Matka to tak nemyslí,“ řekl a přivinul její hlavu ke svému rameni. „Je nespravedlivá, protože je nešťastná. Musíte ji pochopit. Ve skutečnosti samozřejmě ví, že nejste za Georgovu smrt odpovědni. Byla to tragická nehoda. Nikdo z nás za nic nemůže. Georg chtěl za každou cenu na ten most. Nejednou jsem se pokoušel ho od toho odradit. On to tak chtěl. Musíme se s tím vyrovnat. A teď už o tom ani slovo. Radši mi pomozte dát dohromady Georgovy věci. Nechci, aby se náš byt stal muzeem – a zajít za ním může kdokoli z vás na hřbitov. Život jde dál. A abyste věděli, jak vážně to myslím, hned zítra ráno pojedeme do Eifelu. Všem nám udělá jen dobře, když na pár dní vysadíme.“

Tak se stalo, že všechno, co patřilo Georgovi, hned v den jeho smrti zmizelo ze života mých rodičů. Šaty, boty, knihy – všechno přišlo do bedny. Potají se mi podařilo zachránit pár drobností, nedokončený vázaný obraz, tužku, kterou rád používal... Dokonce i alba s fotografiemi, na nichž byl zachycen, zmizela v nějakém úkrytu ve skříni. S Georgem jsme se už nikdy neměli potkávat.

Dětský pokoj nám najednou připadal strašně prázdný a opuštěný. Pusté příhrady, kde ještě před chvílí ležela zvířátka na mazlení, autíčka, pár knížek a všelijaké krámy. Skříň, v níž ještě včera ležely svetry, košile a spodky naházené jedno přes druhé na všech policích, vypadala, jako by se jí nikdy nepoužívalo. Už nikdy žádné odřezky z tužky na Georgově psacím stole. Místo

toho několik bedniček a krabic a igelitových pytlů v koutě. Výprodej jednoho života.

„Myslíš, že to vidí?“ zeptal se mě Boris.

Nechtěla jsem na to myslet. Oč krásnější bylo představit si, že odcestoval, třeba na celé tři týdny, či pro mě za mě na osm neděl. Ne, Georg přece není mrtvý. Je jenom na léčení, nic víc. A vrátí se jednoho dne usměvavý, bez těch zelených a modrých otoků.

Modřiny... „Viděl někdo ty podlitiny, Borisi?“ sotva jsem se opovážila šeptat.

Ticho. Žádná odpověď. Proč Boris nic neřekl?

Plakal s očima široce otevřenýma. Když jsem se k němu naklonila, jeho paže se natáhly a pevně mě držely. „Proč to udělal?“ vzlykal Boris. „Protože ho táta tak spráskal? Proto?“

Měla jsem mu říct pravdu. „Georg se zabil,“ byla bych musela vykřičet, „protože chtěl, aby už u nás skončilo to prokleté tajnůstkářství. On se zabil, protože nenáviděl to, co se tu se mnou provádí. Chtěl mi pomoci, aby to skončilo. Chtěl, aby se jeho smrt vyšetřovala. Aby přišla policie. Aby u nás objevila sexuální smetiště. To bylo, co Georg chtěl. A proto udělal, co udělal, jenom proto.“

Zůstala jsem však němá. Bylo mi Borise strašně líto. Jak hrůzný musel pro něho být pohled na Georga, když padal, a pak tam dole pod mostem. Ne, pravdu jsem mu říct nemohla.

„Upokojte se, smiřte se s tím,“ jako by šeptal Georgův hlas.

Musela jsem Borise ušetřit. Ať si myslí, že Georg spáchal sebevraždu, jen aby se pomstil otci.

Boris usnul v mé náruči jako malé dítě.

Ráno po Georgově smrti jsme odjeli do Eifelu. Až do pohřbu jsme bydleli v procovské vile, projížděli jsme se na koních, které tam měli, chodili jsme na výlety. Boris, Elvira a já jsme se ztřeštěně proháněli a smáli, žádný příkop pro nás nebyl dost široký, žádný svah dost prudký.

Prázdniny bez Georga. . . Nebyl mrtev, byl jen pryč, na léčení. Dovolená jako útěk. Pro mne jen jako útěk před skutečností, pro Borise jako útěk před vzpomínkou, jež mu byla v patách při nočních můrách, z nichž se probouzel s hlasitým křikem a hned se ukrýval v mé náruči. V těch dnech spal u mne. Otec mu to velkomyslně dovolil, když ho o to Boris poprosil tónem, jenž otce donutil, aby zpozorněl a ustoupil.

Bylo to snad tím, že se v té době nekonala žádná výměna dcer?

Čím víc o tom uvažuji, tím zřetelněji poznávám, že především otec na tuhle dovolenou utekl. Měl strach. Policie čenichala kolem jeho soukromého života. Georgova smrt nadhodila otázky bezpečnosti na stavbě – na stavbě, kterou otec jako člen městské rady spoluplánoval a byl za ni spoluodpovědný. Do věci se zapojil úřad státního návladního. Zavedli řízení, které však bylo později zastaveno, po výpovědi člověka odpovědného u stavební firmy za bezpečnost.

Tak či tak, otec musel mít panický strach. Co se policii podaří vyšfoukat? Dá se na tak rozbitém těle poznat, jak strašně byl Georg zřízen krátce před svou smrtí? A jestli

ano, vrhne to na něho podezření? Vyletí teď všechno do povětří?

Nevím, jestli útěk do Eifelu otce opravdu zachránil. V každém případě nás policie nechala na pokoji. Žádný výslech, který by rodiče přivedl do nesnází, žádná domovní prohlídka, žádné odhalení pornoveteše, žádné podezření.

Cesta domů na pohřeb. Rakev v záplavě květů.

„Georgu! Jestli Bůh umí probouzet mrtvé, proč neoživi tebe?“ Znovu a znovu mi takové myšlenky táhly hlavou.

Babička Grete plačící nad otevřeným hrobem. „Proč on, proč ne já!“

Boris a Stefan bok po boku – dva nevlastní bratři. Dověděla jsem se to dlouho po pohřbu. Teprve před několika týdny jsem objevila v kterémsi zásuvce rodinné pasy – byla jsem v nich zanesena jako první dítě obou rodičů. Stefan byl jen dítětem mé matky. Najednou dostalo svůj smysl něco doposud nepochopitelného. „Přesto je můj bratr,“ řekl kdysi Georg. „Přesto k nám patří.“

Dívala jsem se na otce. Podpíral svou žalem zkoušenou manželku, zlomenou bolem. Měl strhaný obličej a po tváři mu stékaly slzy. Slzy...? Můj otec opravdu plakal?

Hrůzou mi vyschly vlastní slzy. Otec, který bez jakýchkoli zábran zmlátil kterékoli ze svých dětí, jež se někdy opovážilo plakat, který se za trest, když jsem plakala, zapomněl a spal se mnou dokonce i v době, kdy jsem neměla své dny, ten muž teď plakal. Proč se pod ním neotevře země? Proč ještě svítí slunce na nebeské báni?

Cítil snad můj pohled? A snad právě proto se podíval na mne i on? Otřel si obličej, jako bych ho uhodila. Odezírala jsem mu ze rtů, co si pro sebe mumlal: „Už dost, Manfrede, vzpamatuj se. Život jde dál.“

Když zastrčil kapesník do kapsy, jeho tvář byla suchá, přísná a odhodlaná. Mně slzy nevyschly tak rychle. Myslela jsem si, že nepřestanu plakat do konce života. Tohle byl zas otec, kterého jsem znala. *The show must go on* – po

pohřbu přijde a bude do mne strkat svou věc. Aby se utěšil a aby mě potrestal.

Zděsila jsem se. „Proto jsi tedy zemřel, Georgu?“

„Prach k prachu.“ Ne, nedokázala jsem na Georga hodit hrst hlíny. Hroudy z mé dlaně na něm neměly ležet. A nedokázala jsem do půdy na jeho hrobě zasadit ani květiny, když odnesli věnce a kytice a matka nechala uhasnout světlo za zemřelé, aby mě potrestala.

A show jelo dál – věděla jsem to předem.

Kůže, řemeny, bít a být bit, cizí chlapi na mně a ve mně, stále častěji Klub – všechno jako předtím. Jenom výměna dcer odpadla.

Měl snad otec příliš velký strach? Nemohl zapomenout, že právě kvůli tomu zbil Georga na smrt? Probouzelo se snad jeho svědomí?

Především v prvním čase po Georgově smrti ke mně otec často přicházel zpitý do němoty. „Musíš svého ubohého tatínka potěšit,“ žvatlal a potom zhluboka vzdychal, až jsem lítostí nad ním znejistěla. Sotva jsem si však stačila udělat představu, že tentokrát se ke mně bude chovat laskavě a jako otec, proměnil se v divoké zvíře, které se na mě vrhlo. S rukama i nohama spoutanýma a pevně přivázanýma ke stolu byla jsem vydána napospas jeho opilé chlípnosti. Po alkoholu se mu zvedal žaludek. Pití snižovalo jeho potenci. Na mém těle se mísily zvratky s močí. Byla jsem spoutaná po dlouhé hodiny až do rána, kdy se ta obluda konečně probudila v mé posteli a dlouho se nade mnou válela smíchy – nad páchnoucím kousíčkem života.

A podobné excesy nebyly ojedinělé. Můj skvělý tatíček nacházel rozkoš a slast v tom, jak mě může ponížit, když mě nepustí pod sprchu. Často mě donutil, abych se s ním, potřísněná ještě spermatem, dívala na sportovní přenos a přitom jeho nebo někoho jiného ještě ukájela ústy. Špína ve mně a špína na mně. Dodnes se po dlouhé hodiny sprchuji a voda musí být tak horká, div se mi neloupe pokožka.

Větší nákupy, byl tu stále ještě nový nábytek z Georgova koutu dětského pokoje, přešly do rukou Stefana. Našel si nové učednické místo v pekárně a mohl si teď konečně dovolit malý byteček a měl radost z každého kousku nábytku. Aby mu hned všechno nezabavili, nastěhoval otec ke Stefanovi Borise a předstíral, že nábytek patří jemu. Georgovo zbrusu nové kolo jsem zdědila já. Víím, že by proti tomu nic neměl.

V našem bytě nezůstalo po Georgovi vůbec nic. Jeho jméno se nesmělo vyslovit. Jediná věc, jež na něho upomínala, byl ohromný vázaný obraz, který otec – byl to jeho vášnivý koníček – po dlouhé hodiny pilně vyráběl. Na obraz se dalo dívat, byl docela pěkný. A přesto se mi nedařilo spojovat se svým bratrem tenhle drsný obličej z vlněných vláken, pod nímž muselo neustále hořet červené hřbitovní světlo.

Kdyby nebylo dlouhých rozhovorů s Borisem, jež se téměř vždy točily kolem Georga a jeho smrti, asi bych se pomátla na rozumu stejně jako teta Susanne. Šeptalo se v příbuzenstvu, že chudák nezvládla nedávnou smrt svého váženého tchána a hrozné Georgovo neštěstí. Výsledek byl, že ji odvezli do ústavu. Běhala prý totiž zcela nahá po ulici a křičela. Chytila ji policie a dopravila domů, protože vzbuzovala veřejné pohoršení. Ubohý manžel-soudce, takovou měl ženu.

V té době bych byla ráda navštívila tetu Susanne, jenomže mi to přísně zakázali. „Jeden blázen v rodině stačí!“ řekl otec a matka k tomu dodala: „Taková ženská je dětem nebezpečná!“

„A co ty?“ chtěla jsem na ni křiknout. „Ty nejsi dětem nebezpečná?“ Ale nevykřikla jsem. Pořád ještě ne.

Zdálo se, že Boris stále víc zaplňuje v mém životě místo, jež se uprázdnilo po Georgovi. Bral mě do náruče jako dřív Georg a nevyžadoval za to žádnou odměnu. „Mám tě rád,“ říkal a já jsem věděla, že to tak je. Hluboce na mě zapůsobilo jeho zoufalství nad Georgovou smrtí a hořké výčitky, které si dělal: že na něho nedával dost pozor.

Někdy, když jsem ležela na horním lůžku, mi neušlo, že se sám ukájí, a lehla jsem si vedle něho. Ne pro nějakou slast, ne proto, abych se s ním milovala, nikoli – jen pro útěchu a protože jsem chtěla, aby se uklidnil.

Zpočátku mě Boris v takových chvílích jenom hladil a spokojil se s málem. Jeho něha byla krásná. I když se stále více odlišovala od toho, co mě spojovalo s Georgem.

Mám dojem, že jsem tehdy prožívala jakýsi stav vytržení a nějak jsem ani nepozorovala, že Boris není Georg. Chtěla jsem, aby byl Georgem. Bylo snadné klamat samu sebe. Už proto, že jsem byla zvyklá potlačovat nepříjemné věci, ale i z toho důvodu, že se Boris vnějškově Georgovi tolik podobal.

Byl už říjen, než jsem se z toho snu probudila. Nebyl to Georg, nikdy by to nemohl být on, kdo mě v otcových kožených krámcích, v poutech a s onýťovaným bičem znásilnil. Byl to Boris.

Teprve teď jsem beze zbytku pochopila, že je Georg mrtev.

Jak často už jsem trpěla samotou! Nikdy jsem se však necítila osamělejší, nežli poté, co jsem pochopila, že Georg neodešel jen na chvíli, nýbrž zmizel z mého života navždy.

Hřbitov se stal mým oblíbeným místem. Od samého počátku mi automaticky připadl úkol starat se o jeho hrob. A tak se nikdo nedivil, že jsem tam setrvala často hluboko do noci. Zvykla jsem si pod pláštěm tmy vést se svým mrtvým bratrem dlouhé rozhovory. Vyprávěla jsem mu teď vše, co jsem před ním v posledních měsících jeho života zamlčela.

Vyprávěla jsem mu, že my děti musíme od pohřbu oslovovat otce křestním jménem, protože se do budoucna chtěl stát naším kolegou a přítelem, kterému bychom měli plně důvěřovat. Říkala jsem mu, že Boris a já žijeme jako manželé.

A podrobně jsem mu líčila noci v Klubu. Noci, kdy s sebou bral otec mne, nikoli matku, a při nichž společně s pěti či šesti muži a jejich partnerkami soutěžili, který z nich svou ženu přivede první k orgasmu. Jak byl otec zběsilý, že nikdy nevyhrál! Jak se za mne styděl! A já jsem ho znovu a opět blamovala!

A pak jeho rozhodnutí, že to se mnou bude provádět všem na očích v skleněné skříni. Jednak za trest, jednak proto, aby mě ženy ostatních soutěžících mohly přiučit tomu, čemu jsem se od svého milého tatíčka naučit nechtěla. Georg nikdy v Klubu nebyl, a tak jsem mu skleněnou skříň přesně popsala; průhledné stěny obklopené

čumily, mikrofony, které přenášejí zvuk zevnitř ven a zvenčí dovnitř.

Byla bych nejraději zemřela, utekla ke Georgovi. Ten by mě pochopil. Znal mě. Jako nikdo jiný věděl, že jsem neměla žádnou šanci říct ne. Jeho most mě přitahoval jako magnet, ale v noci, kdy jsem snila o tom, jaké by to bylo, kdybych se vrhla dolů do jeho náruče, jako by se Georg na mě díval a vrtěl hlavou. „Musíš bojovat!“ řekl a já jsem jeho hlas slyšela naprosto jasně. „Jinak jsem zemřel nadarmo.“

Vyhýbat se mostu byl můj způsob, jak vyhlásit boj. To jsem ovšem tehdy ještě nevěděla.

První Vánoce bez Georga nějak prošly. Rodina se tvářila, jako by u nás nikdy ani nežil skoro třináctiletý vytáhlý chlapec, který nosil naše jméno. Já však jsem ho oplakávala a bylo mi jedno, kolik pohlavků za to slíznu. Za peníze k Vánocím jsem nakoupila květiny a svíčky – květiny však na hrobě pomrzly a svíčky nehřály. Jak chladno muselo být v zemi!

Zdá se mi, jako bych v čase mezi pozdním létem roku 1984 a novým rokem 1985 neprožila nic jiného než Georgovu smrt. Co ve srovnání s tím znamenaly problémy ve škole a stále častější a brutálnější nájezdy Borise, sex s otcem a jeho přáteli v Klubu a sprosté vyděračské manévry matky? Co znamenalo celé album o mně v těch nejperverznějších variacích, které zatím vzniklo?

Milí čtenáři, očekáváte snad od této knihy nějaký happy-end. Tahle kniha však ho mít *nemůže* – stejně jako můj život nedosáhne jisté normalnosti dřív než ve velmi vzdálené budoucnosti. Každý, kdo se – jako jsem to dělala mezitím i já – zabývá životními osudy žen, které byly v dětství zneužívány, dobře ví, že prožitek vlastního zneužívání nelze prostě ukončit a dokonat ze dne na den, jako to udělá kuřák se svým zlovykem.

Georgova smrt však byla závětí, byla příkazem: „Braň se!“ – a já jsem jeho slova neustále měla v uších, už nikdy jsem je nemohla potlačit a vyhnout se jim. Čím intenziv-

něji jsem se kolem nich točila, čím vášnivěji mě ponoukala má vnitřní samota, tím naléhavější a nelítostnější se ona výzva stávala.

Je ovšem pochopitelné, že má narušená osobnost nebyla Georgovou dobrovolnou smrtí nebo šokem, který mi způsobila, vyléčena jako nějakou zázračnou silou. Kde bych po znásilňování trvajícím vlastně po celý můj život nabrala tolik síly, odvahy a sebevědomí, abych se zbavila otce a své citové závislosti na něm?

Bylo to možné tak málo, jako se pokusit holýma rukama otce zastavit. Mám mu snad vmést do očí divoce odhodlané „Ne“ – a skončit na hřbitově nebo v nejlepším případě na úrazové klinice? Utéct z domova a vrátit se pod ochranou policie – jen abych se znovu přesvědčila, že tahá za delší konec provazu, že nemám žádnou možnost obrany, že mě prohlásí za choromyslnou lhářku?

Teprve po dlouhých letech neúspěšných obranných bojů jsem pochopila, že mám jedinou šanci, jak udržet otce pryč od sebe: dostat ho za mříže. Přesto však bylo zapotřebí mnoha šťastných okolností, než jsem se dostala tak daleko, nežli jsem se odhodlala použít kalibru, který byl v mém případě jedině účinný.

Asi bych ještě dlouhou dobu nedokázala překonat strach a ještě dlouho bych setrvala ve své strnulosti, kdyby 14. března 1985 neběžel na televizním programu ZDF jeden pořad. Byla jsem sama doma, když jsem si přečetla v televizním věstníku titul „Čas se zastavil“ – a zapnula jsem přístroj. Téma toho pořadu byla náhlá smrt dětí a jak se vyrovnat se smutkem.

Georg mi byl náhle opět bolestně blízko! Poprvé od jeho smrti jsem poznala, že bolest a smutek po milovaném člověku jsou normální a nejen choromyslní – jako byla teta Susanne – prožívají smutek a je pak nutné umístit je v ústavu, ale že trpí všichni lidé, kteří prožijí takovou ztrátu.

Znamená to tedy, že má bolest není znamením pomatenosti? A jestliže tedy nejsem blázen: budou mi lidé

věřit, když promluvím? Nestrčí mě hned za mříže až do konce mého života? Byla tahle pohružka jenom jedna z dalších lží, které mi servírovali otec a nejnověji i Boris?

Piš! Toto slovo stálo – dokonce třikrát – na jediném z Georgových dopisů, který se mi podařilo zachránit před ničivou zlobou otce.

Pustila jsem se do psaní, jako by mě někdo pobízel. Slova naplňovala řádky, řádky pak stránky. Nemyslela jsem na to, proč to vlastně dělám. Muselo to tak být. Nebylo už nad čím uvažovat a čeho se bát.

Pochopitelně tento první dopis adresovaný kontaktnímu pracovišti televize v Mohuči zdaleka neznamenal konec všech problémů. Přede mnou ještě ležela dlouhá cesta a dlouhý čas toho nejhoršího, nejbrutálnějšího zneužívání. Kromě otce a bratra po mně šlapali i cizí muži, špinili mě a používali, jako by nade mnou měli nejen moc, nýbrž k tomu měli i právo. Začala jsem soustavně ničit své tělo: způsobovala jsem si rány a jizvy, jež mě měly bránit a ochraňovat, to vše z nedostatku jiných prostředků na svou ochranu.

Ne, ve skutečnosti tento první dopis kontaktnímu pracovišti televize opravdu neznamenal konec mé bídy. Avšak narůstající korespondence, která z něho vyplynula, a stále osobnější spojení s jedním ze spolupracovníků onoho pracoviště pro mne znamenaly mnoho, ba všechno. Po dlouhou dobu byly mým jediným skutečným spojením s vnějším světem, jediným důkazem, že mě někdo bere vážně, že je na světě aspoň jeden člověk, který mě nepokládá za pouhý sexuální objekt, nýbrž se ke mně chová s vážností.

V prvním čase jsem nenapsala o zneužívání ani slovo. Tajemství otce mi stále ještě svazovalo ústa. Psala jsem však o Georgovi, o své bolesti a smutku, přišla jsem na to, že mít smutek je normální. Na tom základě se mi stále častěji dařilo psát o svých všedních dnech. Aniž jsem to pozorovala, počala jsem se vymaňovat z naprostého područí otce. Vynášela jsem do vnějšího světa události, které

se odehrály v naší rodině a podle otcova verdiktu měly být pro ostatní tabu.

Když rodiče četli dopisy s odpověďmi a pokoušeli se mého partnera telefonicky proti mně popudit, poprvé v životě jsem zažila, jak se jejich vláda proměňuje v bezmoc. Můj korespondenční partner stál při mně! Nejenom mi věřil, ale povzbuzoval mě i k tomu, abych se bránila. Naprosto jasně se postavil na mou stranu.

Poprvé jsem přišla na myšlenku, že bych přece jenom mohla mít nějakou cenu, že by o mne jednou opravdu mohl nějaký člověk stát.

O něco později jsem byla v lékařském ošetřování, když mi selhal hlas. Dnes už vím, že mi hlas selhává vždy, když chci nebo mám mluvit o vzpomínkách, které jsou tabu. V méně významných případech, nebo když jsem v duševní nouzi, proměňuje se můj hlas v šepot nebo v chraptivé krákání přerušované štekavým kašlem, připomínajícím těžkou bronchitidu. V horších případech naprosto vypovídá službu. Tentokrát šlo o těžký případ – oněměla jsem na několik měsíců. Bez terapie u jedné logopedky by se mi zřejmě vůbec nebyl vrátil.

Rodiče, kteří se mnou konečně museli k lékaři, mu horlivě vysvětlovali, že ztráta hlasu je následkem nešťastné smrti bratra, s níž jsem se neuměla vyrovnat. Tak se mi poprvé podařilo dostat se na psychoterapii.

První rozhovor s terapeutem byl obtížný. Nemohla jsem ze sebe vypravit ani slovo. Ale mluvit jsem musela a kromě toho jsem si i mluvit přála. Zkušenost s mým korespondenčním partnerem z kontaktního pracoviště televize mě konečně přivedla na myšlenku, jak se vyjadřovat, aniž bych mluvila: prostě jsem začala psát. Průběhem času naplnily stovky hustě popsaných stránek několik pořadačů. Mé dětství, mé dívčí roky, celý můj život je v nich popsán, svázán do sešitů a přiložen k aktům. Tyhle zápisky však nejsou skoro ničím ve srovnání s tím, co jsem při tom zápase vypověděla ústně.

Dva roky jsem pro svého terapeuta nenapsala jediné

slovo o tom, že mě otec sexuálně zneužíval. Stále častěji však se v zápiscích ozývalo, že tu bylo a stále ještě je cosi podivného. Když si terapeut povšiml, že o jistých věcech sama nepromluví, začal mi na základě skutečností vyčtených z mých dopisů klást otázky, na něž jsem odpovídala jenom ano nebo ne.

Protože tu stále bylo velké nebezpečí, že spáchám sebevraždu, poprvé mě poslali na psychosomatickou kliniku. V Bad Dürkheimu se už tolik neohlíželi na můj strach z mluvení, jak jsem byla zvyklá u mého terapeuta. Neodbytné otázky mě dovedly až na samý okraj smrti, blíž než kdykoli jindy. Ale v nesnázích jsem konečně opravdu začala mluvit. Vyprávěla jsem o Borisovi. Prozradit toto tajemství mi připadalo nezávadnější než přijít s tím, co se mi stalo s rodiči, především s otcem.

Borise pozvali do Bad Dürkheimu k rozhovoru. Opravdu se dostavil. Lékaři ho přiměli k řeči; nejprve popíral jakékoli sexuální vztahy se mnou, ale nakonec se přiznal, že mě sexuálně zneužíval a znásilňoval. Brzy však toho přiznání litoval. Později mě v jednom dopise zuřivě osočoval, že jsem ho navedla ke lhaní. Prý mě nikdy neznásilnil. Připustil prý to jenom a výhradně proto, aby mě chránil a zabránil, abych nebyla umístěna na uzavřenou psychiatrii. Teprve u soudu při důkladném výslechu se k našim sexuálním vztahům přiznal podruhé.

Nevím, zda bylo dobré a správné, že jsem léčení v Bad Dürkheimu na vlastní odpovědnost přerušila. Tenkrát jsem však měla vnitřní jistotu, že to tam už déle nevydržím a musím utéct stále naléhavějším otázkám na mou minulost.

Terapie se zas ujal můj první terapeut. A opět jsem psala dopis za dopisem. Dva roky po prvním kontaktu s ním jsem konečně byla schopná promluvit o otcovi a o sobě.

Konečně jsem také byla vnitřně tak daleko, že jsem se mohla odstěhovat z domova. Po krátkém období v jed-

nom dětském domově jsem se odvážila prvního pokusu postavit se na vlastní nohy. Protože jsem ještě byla nezletilá, otec byl povinen mě vyživovat. Ale teprve poté, když se do věci zapojila advokátka, uvolil se vyplácet mi minimální obnos.

Můj byt byl vlastně jeho druhým bytem – a tak ke mně volně přicházel a odcházel. Jako předtím používal podle chuti a nálady i mého těla. Koneckonců prý mi za to královsky platí – nebo si snad představuji, že má peníze na rozhazování?

Ta záležitost nezůstala utajena mému terapeutovi. Když mi dal na vybranou, že buď terapii jako neúčelnou přeruší, anebo se definitivně zřeknu otce, rozhodla jsem se udělat s konečnou platností pod tou smutnou kapitolou čáru: už se nebudu scházet s rodinou. Tak jsem v červnu 1987 napsala dlouhý dopis, v němž se definitivně zříkám rodičů.

K jeho napsání jsem potřebovala několik dní. Pokaždé jsem popsané stránky roztrhala, protože to, co jsem formulovala, mi připadalo příliš tvrdé, příliš výmluvné, příliš otevřené; těžko jsem snášela, že bude vyneseno na světlo tajemství tak dlouho udržované pod pokličkou. Netroufala jsem si vyjádřit nic v plném rozsahu, dokonce i nemnoho říkající obvinění se mi jevila jako zločin proti otci.

Když jsem ze sebe konečně ty stránky vypáčila a bůhvípokolikáté formulovala svou nejlepší němčinou, nemohla jsem se donutit, abych dopis vhodila do poštovní schránky. Když se mi to konečně podařilo, lehla jsem si do postele s rukama složenýma na prsou a čekala, že pro svou špatnost na místě zemřu.

Od rodičů nedošla žádná odpověď. Anebo to snad byla jenom jiná forma odpovědi, když mi vzápětí volali kdejakí lidé a spílali mi, že mi totálně přeskočilo a že jsem se zbláznila, když svého skvělého tatínka takhle ostoužím a urážím? Babička Grete, teta Inge, všichni, koho jsem měla ráda, se ode mne rozhořčeně odvrátili.

Jenom matka podle všeho cosi pochopila. Ona, jež

doposud byla mým nejhorším nepřítelem, se najednou stávala mým spojencem. Slíbila mi, že mě bude okamžitě telefonicky varovat, jakmile otec odejde z domova a vypraví se otevřeně na cestu ke mně.

Samozřejmě to byl u matky v každém případě jenom vedlejší efekt, když mě před otcem varovala. Její hlavní pohnutkou samosebou bylo, že ho chtěla zachovat pro sebe, nebo ho získat zpět. Doufala, že se spokojí s ní, kdyby se mu nepodařilo opět se mě zmocnit.

A já jsem na oplátku držela jazyk za zuby, když matka zfalšovala můj podpis a vyzvedla peníze z mého účtu. Taky jsem jí pomáhala v domácnosti, když nebyl otec doma, a nakupovala jsem pro ni.

Tím však jsme my dvě ještě otce ode mne neoddělily. Jedinou šancí, jak mu uniknout, bylo odstěhovat se. Pomohl mi obchodní dům, kde jsem nastoupila jako učnice oboru prodavačka. Dostala jsem příležitost pokračovat v učení v jiné pobočce sítě obchodních domů.

Ztráta přátel, osamělost v novém bydlišti, kde jsem se ubytovala nejprve v ženském domově, abych měla vůbec nějakou střechu nad hlavou, změna zaměstnání – to všechno dohromady mi působilo značné obtíže.

Připadalo mi takřka nesmyslné bojovat dál. K čemu? Pro sebe? Kdo nebo co vlastně jsem? Tělo narozené pro zneužívání. Vyplatí se vůbec trpět a bojovat?

Nadešel den, kdy otec vyslídil nové místo mého pobytu a počíhal si na mne před obchodním domem. Matka mi sice slíbila pomoc, když mu dám dostatečně jasně najevo, že ho nechci, ale nechala mě na holičkách. Už pokolikáté! Ostatně jsem od ní nemohla nic jiného očekávat. Přesto však mě to mrzelo.

Jaké útočiště mi ještě zbývalo? Klinika! Být v bezpečí za dveřmi, kde sice budu zavřená, ale i oddělená od jiných lidí. A tak jsem se octla znovu v intenzivní psychoterapeutické péči. Nebyla jsem však blázen a za zamčenými dveřmi ústavu jsem nebyla na tom pravém místě. Uvědomovala jsem si to, nevěděla jsem však, kam jít se uchýlit.

„Já ho udám,“ řekla jsem matce, když se jednoho dne spolu s otcem vynořila v Mannheimu, kde jsem našla útočiště. „Řekni mu, že ho udám, jestli mě nenechá na pokoji. Já už to nemůžu vydržet. Řekni mu, že to udělám!“

„To nesmíš,“ odpověděla na to. „Něco takového nesmíš udělat. Já ti pomůžu. Ale nepustím se do toho sama. Ty mu musíš říct, že už za tebou nemá chodit.“

A pak otcovy telefoný. „Chci, aby ses se mnou mazlila. Kolik bereš za jednu noc?“

Copak si už nikdy před ním nebudu jistá?

Na vrcholu zoufalství a plna strachu o svou bezpečnost a o svůj život a s vědomím, že byly vyčerpány všechny ostatní možnosti, podala jsem na otce trestní oznámení pro sexuální zneužívání.

Zároveň jsem se rozhodla, že svůj příběh budu publikovat, protože veřejnosti se otec vždy bál nejvíce. Nevedla mě k tomu pomstychtivost. Mnohem spíš to byla naděje, že mu tím naženu strach, tak velký strach, aby mě konečně nechal na pokoji a šel mi z cesty. Chtěla jsem žít. Bylo to tak neskromné přání?

Když mi můj korespondenční přítel z kontaktního pracoviště dal na vědomí, že v televizi hledají oběti sexuálního zneužívání pro natočení filmu, spontánně jsem souhlasila, že budu mluvit před kamerou. Nejednou jsem už uvažovala o tom, že ukážu svou tvář veřejně. Pro otce to měl být životní šok. Měl si uvědomit, že se mnou nejsou žádné špásy. Bude muset dát ode mne ruce pryč.

Když však natočili první záběry, dostala jsem přece jenom strach. Jak s tím mám žít? Režisér pořadu, který později vysílala stanice ZDF, mi dal adresu a telefonní číslo spoluautorky, s níž jsem si měla promluvit o svých pochybnostech. Tak jsem se poznala s Karin Jäckelovou. Od té doby už jsme si nesešly z očí a staly se z nás přítelkyně.

Proces proti otci se mnou prožívala od samého počátku. Vlekl se více než čtyři roky. Mnohahodinové výslechy,

přerušované jen tabulkou čokolády, soudní znalci, kteří testovali mou důvěryhodnost a duševní zdraví, další výsledky, dotazy na každý detail. Můj hlas, který vždy znovu selhával, myšlenky na smrt, špatné svědomí, strach, že se budu muset v soudní síni postavit otci... Kde jsem brala sílu všechno to prodělat? Sešly se tu různé faktory, ale neustále mě držela na nohou myšlenka, že to dělám pro Georga.

Když nastalo nebezpečí, že se zhroutím a uteču z tohoto života i z tohoto procesu, podržely mě terapie, střídající se skupiny lidí, s nimiž jsem bydlela, kliniky, přátelé a přítelkyně. Nebyla jsem sama, v každém případě aspoň ne navenek.

A přesto se v hloubi mé duše usadila samota, které mě dnes ještě nikdo nemůže zbavit. Sedím tu a jsem matkou opuštěná, nemilovaná, vyhnaná dcera, shledaná bezcennou. Žádné přátelství nemůže dosáhnout až k tomu nešťastnému dítěti ve mně a utěšit je. Svedla by to jenom láska. Bude však dítě ve mně někdy opět připraveno a schopno lásku přijmout a uvěřit jí?

Jednou, bylo to ještě dřív, než jsem před otcem uprchla do Mannheimu, jsem měla krátký čas pocit, že jsem schopna počít opravdový vztah k někomu druhému. Poznala jsem ženu, která mě obdarovala svou blízkostí a respektovala mě. Bylo to nádherné být večer po práci s radostí někým očekávána, patřit k nějakému jinému člověku, mít ho ráda a být od něho milována. Začala jsem mít ponětí o tom, jaké by to mohlo být, kdybych se otevřela a byla ochotna přijímat jiné lidi.

Naučila jsem se však, že i člověk, který mě má rád nebo mě dokonce miluje, má problémy s mou minulostí a jejími následky, přetrvávajícími dodneška. Z toho mám strach. Neboť nic by pro mne nebylo horší než ztráta člověka, jemuž jsem se svěřila. Právě proto to nechci zkoušet. I když je mi v duchu jasné, že se toho musím odvážit, nechci-li zůstat tím osamělým dítětem.

Odvážím se toho? Nevím. Ale mám naději.

Dne 3. února 1992 byl otec „pro pohlavní zneužívání dětí s rozšířením o skutkovou podstatu pohlavního zneužívání osob svěřených do jeho péče a soulož s příbuznými odsouzen k osmi letům trestu na svobodě na vlastní náklady“. Tak to stojí v rozsudku. Četla jsem ho už mnohokrát. Dodává mi sílu, neboť je to důkaz, že svět věří mně, a ne otci.

Odvolání proti rozsudku, projednávané 24. června 1992 u Zemského soudu ve Wuppertalu, pak bylo zástupcem Spolkového soudního dvora v Karlsruhe „jakožto neopodstatněné“ zamítnuto. Doslova to znělo takto: „Odvolání obžalovaného, v němž podává stížnost na porušení formálního a skutkového práva, je neúčinné.“

Spolu se svou obhájkyní a všemi přáteli od té doby pevně věřím, že bude odvolání brzy definitivně zamítnuto a rozsudek tak nabude plné platnosti.

Víc než rok už sedí otec ve věznici. Protože proti mně vystupuje neustále se stejnou zarytostí, aby své lži prodal jako pravdu, musím vzít na vědomí, že je stále tou nelidskou obludou, kterou ze sebe sám udělal už před lety.

Jeho pokus zachránit vlastní špinavou kůži je zároveň pokusem zničit mne, svou vlastní dceru.

Já však žiju. Můj život patří mně. Mé tělo patří mně. Už nikdy nedovolím, aby je někdo jiný používal. Tato jistota je dosud nová a slabá, je to klíčící naděje nad rozvalinami mého bývalého života.

Jednoho dne bude z klíčku strom, silný a pevný. Sílu, které je k tomu zapotřebí, mám od tebe, Georgu. Cítím ji. Je zárukou mého nového života.

DODATEK

Výtah z rozsudku Zemského soudu
ve Wuppertalu v trestní při proti Manfredu B.*

I.

(...)

Obžalovaný se oženil 30.6.1966. Jeho manželka byla v té době svými rodiči vyhnána z domova, protože dne 28.1.1964 porodila nemanželského syna (Stefana). Obžalovaný ho přijal do společné domácnosti a s úředním svolením mu propůjčil své příjmení. Z manželství vzešly tři děti: Monika, narozená 7.12.1967, (Boris), narozený dne 8.7.1969, a Georg, který se narodil 24.8.1971. (...)

Obžalovaný doposud nebyl trestán.

II.

Roku 1972 jel obžalovaný se svou manželkou a čtyřmi dětmi o Velikonocích na prázdninový pobyt do Eifelu. Když tam jednoho večera odvedl svou dceru Moniku do postele v dvoupokojovém bytě, vloudily se do jeho čistě otcovské náklonnosti sexuální city. Byl okouzlen dětsky nevinným vzezřením své dcery, oblečené jenom v noční košili a kalhotkách, a podráždila ho představa, že by ho mohla jeho dcera ukojit orálním způsobem. Jednou rukou sáhl pod její noční košili a hladil ji po celém těle. Zajel přitom pod její kalhotky a zastrčil prst do její pochvy, přičemž pociťovala velikou bolest. Stál u její postele, rozepnul si kalhoty a obnažil svůj úd. Svou dceru ležící na lůžku přiměl k tomu, aby jeho penis vzala do úst a kousala ho. Monika, která si nebyla vědoma významu toho, co se odehrává, jeho požadavku vyhověla.

* Na ochranu zainteresovaných osob jsou v této knize veškerá příjmení (též křestní jména příslušníků rodiny B. s výjimkou jmen Monika a Georg) změněna, případně (to platí pro příjmení B. a rovněž pro odborníky psychology a soudní znalce, jejichž jména jsou v rozsudku uvedena) redukována na počáteční písmeno.

Cítila, jak se jeho úd v jejích ústech ztopořuje. Po chvíli toho zanechal a s odůvodněním, že je to jejich společné tajemství, ji přiměl, aby o tomto zážitku nikomu nepověděla. Zda došlo k výronu semene, nebylo v hlavním líčení objasněno.

Tento sexuální zážitek obžalovaného trvale povzbudil, takže ještě v průběhu této události spontánně došel k rozhodnutí, že v tom bude při každé vhodné příležitosti pokračovat a věc obměňovat. Nezalekl se ani myšlenky, že bude s Monikou, jakmile bude dostatečně fyzicky vyvinutá, pohlavně obcovat. (...)

V souhlasu se svým předcházejícím rozhodnutím obžalovaný vyčkal, když se s rodinou navrátil (domů), příležitosti, aby pod tlakem události v Eifelu svou dceru sexuálně používal. Když byla jeho žena mimo dům, odváděl Moniku do manželské ložnice a poté, co ji hladil po těle a vnikl prstem do její pochvy, ji pak přiměl shora popsaným způsobem k orálnímu pohlavnímu styku. Průběhem času přešel i v přítomnosti své ženy a zbývajících členů rodiny k tomu, že se pohlavně přibližoval k Monice v dětském pokoji, o nějž se dělila s ostatními sourozenci. Docházelo přitom k tomu, že využíval svého jazyka k dráždění obnažené pochvy dívky (...). Po návratu z Eifelu k tomu docházelo s odstupem dvou měsíců. Často se přitom obžalovaný dával ukájet svou dcerou až k ejakulaci. Semenu dal buď stékat do jejích úst nebo na lůžko. Ačkoli Monika pokládala takové jednání za odporné, neodvážila se žádného vnějšího odporu. Otec pro ni byl osobou, kterou je třeba respektovat a již musí bez odmlouvání poslouchat. Kromě toho nabyla přesvědčení, že je chování otce normální. Neodvážila se odporovat mu ve svých představách v neposlední řadě i proto, že jí otec opakovaně důtklivě připomínal, že nesmí jejich společné tajemství nikomu prozradit.

V roce 1976 se obžalovaný domníval, že nadešel čas, aby zahájil se svou dcerou pohlavní život. (...) Nejprve si „hrál“ prstem v její pochvě a pak si na ni lehl a svým ztopořeným údem vnikl do pochvy a po krátkou dobu

jím pohyboval sem a tam. Zda setrval v pochvě až do ejakulace, nebylo v hlavním líčení objasněno. (...)

Roku 1981 se Monice ve věku asi třináct a půl roku dostavila první menstruace. (...) To bylo pro obžalovaného signálem, aby s ní konečně pravidelně pohlavně obcoval, protože už odrostla ranému dětství, dospěla k pohlavní zralosti mladé ženy, která mu teď konečně „patřila“ jakožto pohlavní partnerka. Tato představa u něho vyvolávala mimořádné sexuální vzrušení. (...)

Vyčkával vždy do její menstruace, aby zabránil jejímu otěhotnění. Ve většině případů se událost odehrávala večer v dětském pokoji, v době nepřítomnosti své ženy v domě odváděl obžalovaný Moniku v různých denních dobách do manželské ložnice. Monika pokládala otcovo chování za odporné, se vzpomínkou na hru na strašidlo se mu však po dlouhou dobu bez odporu podrobovala zejména proto, že pro takové chování nenacházela jiné vysvětlení, než že je to ve všech rodinách stejné. (...)

Jak bude dále prokázáno, Monika byla na obžalovaném sexuálně závislá. Ačkoli se i nadále pokoušela vyhýbat se všem sexuálním kontaktům s otcem, dostavovaly se postupně při pohlavním styku i pocity rozkoše, jež nacházely výraz ve sténání a kulminovaly orgasmem. (...)

V průběhu roku 1983 se Monice nedostavila menstruace. Obžalovaný se obával, že by jeho dcera mohla být těhotná, a jel s ní, aniž se jí ptal na souhlas, okamžitě ke svému známému (...). Znamý jejího otce jí zavedl do pochvy podle její výpovědi lžící s dlouhým držátkem a provedl výškrab. (...) Asi týden po tomto zákroku už opět obžalovaný s Monikou pohlavně obcoval. Monika pokládala takové jednání vzhledem ke svému oslabenému stavu doslova za brutální. V následujícím čase pokračoval obžalovaný v sexuálních stycích s Monikou – a to jednou týdně. (...)

Asi půl roku po smrti jejího bratra (Georga) došlo u Moniky poprvé k poruchám řeči, trvajícím dodnes. (...) Na radu ošetřujícího lékaře vyhledala dne 29. 3. 1985 psycho-

logickou poradnu, vedenou diplomovaným psychologem dr. K. Když ke svědkovi dr. K. pojala důvěru a když dr. K. po prvním rozhovoru nabyl dojmu, že Monika naléhavě potřebuje intenzivní terapii, dohodli se pro budoucnost na terapeutických rozhovorech v týdenních termínech, které Monika v očekávání vysvobození ze své situace pečlivě dodržovala. Postupně si uvědomovala, že sexuální chování jejího otce v žádném případě není běžné v jiných rodinách, nýbrž je anomálií. Na druhé straně ji trápily pocity hluboké viny, že dovolila bez obrany, aby se to vše s ní odehrávalo – a co víc: tísnila ji myšlenka, že při pohlavním styku s otcem má pocit rozkoše, který dává najevo sténáním, a zároveň představa, že tím povzbuzuje otce k pohlavnímu styku s ní. Byla v tom posilována opakovanými pohrůzkami obžalovaného, že kdyby jejím prostřednictvím došlo k zásahu policie, hodnověrně prokáže, že to byla ona, kdo ho přiměl k pohlavnímu styku. (...)

Na přelomu let 1985–1986 došla Monika v otevřenosti k dr. K. poprvé až ke sdělení, že už po léta její rodiče přijímají v bytě dvojice, s nimiž provádějí výměny při sexuálním styku. Vyprávěla také o pornosešitech, které objevila. Na otázku, zda byla také postižena výměnami při sexuálním styku, odpověděla záporně. (...)

Dne 26.6.1986 odjela Monika – podle sdělení dr. K. – na psychosomatickou kliniku v Bad Dürkheimu. (...)

Dne 18. listopadu byla Monika z kliniky propouštěna. Diagnóza při propuštění zněla: psychogenetická disfonie, psychosomatické disfunkce horního zažívacího traktu, displasie kolenní česky. Psychotické anomálie nebyly konstatovány. Naléhavě jí bylo doporučeno psychiatrické doléčení. Z toho důvodu obnovila Monika své návštěvy u dr. K., který zvýšil počet hodin terapie na dvakrát týdně. (...) Konečně se probojovala k tomu, že zveřejnila úchylné sexuální chování svého otce. (...) Zmítala se mezi dvěma pocity: na jednu stranu chtěla ukončit vztah ke svému otci a na druhou stranu potřebovala jeho materiální podporu, i když s tím bylo spojeno pohlavní jednání. (...)

Po návratu z Bad Dürkheimu se Monika nastěhovala do odděleného bytu (...). Při jeho renovaci a zařizování jí byl obžalovaný nápomocen, vzápětí však opět obnovil sexuální kontakt, kterého se stále nechtěl vzdát. (...)

V prosinci 1986 vyhledal vícekrát Moniku a nejméně ve dvou případech s ní pohlavně obcoval. Počátkem ledna 1987 (...) se jím dala v dobré víře odvézt do bytu rodičů. (...) Uvítalo ji dobře známé sténání matky při pohlavním styku. Obžalovaný byl viditelně dotčený, že musí naprázdno přihlížet, a chtěl dceru využít jako náhradní partnerku. S odporem se pokoušela už na scho-dišti vrátit, ale obžalovaný jí v tom zabránil. (...) Poté, co s ní v obývacím pokoji pohlavně obcoval, došlo k výměně partnerů. Zatímco pak obžalovaný souložil se svou manželkou, Monika byla postoupena sexuálnímu partnerovi její matky, kterého ukojila nejprve rukama a pak orálně. Dostala za to od něho nepatrný peněžní obnos, který přijala, ačkoli měla pocity hnusu a cítila se ponížena, protože se v ní probudil dojem, že se propůjčila prostituci. Potom ji obžalovaný beze slova odvezl do jejího bytu.

Byla otřesena tímto prožitkem, o němž podala v jednom z následujících dní zprávu dr. K., a napadaly jí myšlenky na sebevraždu, jež jasně popsala. Dr. K. pak dal podnět k jejímu umístění dne 23.1.1987 na psychiatrickém oddělení kliniky (...), kde byla léčena až do 27.2.1987. (...)

Když Monika vpustila do svého bytu obžalovaného, neváhal pokračovat v osvědčeném způsobu pohlavního obcování. Za tím účelem ji navštěvoval každé dva týdny. (...) Připomínal jí sexuální vzrušení, které dávala v minulosti najevo, a vytýkal jí, že se nemá zpěčovat, když přitom také prožívá rozkoš.

Z pocitu ďábelského kruhu, z něhož neunikne, neboť se odměnou za finanční podporu otce stává jeho sexuální partnerkou, ji opět napadaly myšlenky na sebevraždu, které nakonec v červenci 1987 v zoufalství proměnila v čin: spolykala celou svou zásobu antikoncepčních pi-

lulek, tedy jedno a půl balení, asi 50 tablet na spaní a způsobila si povrchové řezné rány na levém předloktí. (...)

V souvislosti s návrhem svědka dr. Z., který akceptovala, aby se totiž odstěhovala, spojila se v zaměstnání s vedoucí svého oddělení, již se podařilo zprostředkovat jí od ledna 1988 místo ve filiálce v Mannheimu. (...)

Když byla v Mannheimu odkázána sama na sebe, vyhledala brzy v souvislosti s rozhovory s dr. K. kontakt s psychiatrem, který pro její mimořádně napjatý duševní stav pokládal za vhodnou léčbu v Ústředním institutu pro duševní zdraví v Mannheimu. Na jeho radu se tam dostavila poprvé 7.1.1988 a v následujícím čase byla léčena ambulantně. Na to navazovalo stacionární léčení v době od 5.2. do 19.2.1988 a pak následovaly střídavě ambulantní terapeutické rozhovory a další stacionární pobyty až do 8.8.1988. (...) Důvodem jejich pobytů byla masivní poranění, která si Monika přivodila: na těle měla asi 80 jizev po popáleninách, které si sama způsobila cigaretami – včetně oblasti genitálií. (...)

V domnění, že je jista před svým otcem, upadla v panický strach, když po ukončení práce dne 7.5.1988 potkala matku – neboť z toho vyplývalo, že její otec je v blízkosti. Přesvědčila se o tom 16.5.1988, kdy si ji obžalovaný vyčíhal večer před jejím pracovištěm. V obou případech zběsile utíkala, aniž ji její matka případně otec zahlédli.(...)

Aby se definitivně svého otce zbavila, podala proti němu prostřednictvím právní zástupkyně koncem května 1988 trestní oznámení u mannheimské policie, v němž jako důvod uvádí sexuální zneužívání od svých čtyř let. (...)

III.
(...)

Svědce Monika B. (...) prokázala před soudem věrohodně a nepochybným způsobem události, pokud jde o vlastní zážitky, jak je uvedeno v kapitole pod číslem II.

Pokud jde o syndrom borderline diagnostikovaný u ní, není žádný důvod ke zpochybnění její schopnosti vypo-
vídat. V této věci dr. O. nejprve jako svědek a posléze
jako soudní znalec dovozuje: Porucha borderline se vy-
značuje tím, že – podmíněna reaktivními duševními
vzruchy – leží na hranici neurózy a psychózy s mania-
kálními depresemi, jež jsou schopny vytvářet halucinace.
K těm však u Moniky zcela nepochybně nedošlo. Doká-
zala vždy citlivě vysvětlit, co se s ní dělo. Své sexuální
zážitky vylíčila hodnověrně. Jí popsané „mráкотné
stavy“ ve spojení s otcovými příkazy lze posoudit jako
pseudohalucinace, k nimž se nepřidala psychotická cho-
roba, neboť je Monika jako takové rozeznala. Dále tu
chybí také způsob chování, typický pro psychopaty. (...)

Rovněž diplomovaná psycholožka L. nemá žádné po-
chybnosti o pravdivosti výpovědí Moniky. Přesvědčivě
doložila, že kompletní psychický obraz Moniky – ze-
jména syndrom borderline, pseudohalucinace, bulimie,
ambivalence v chování k otci a směřování k ohrožení
sebevraždou – představuje takřka čítankový příklad
dlouholetého, zejména incestního sexuálního zneuží-
vání. (...) K tomu pak přistupuje její sebezraňování: její
necitelnost k bolesti je následkem duševního oddělení od
těla, které je typickým následkem incestu. Duch se od-
děluje od těla, aby navzdory jeho zneužívání mohl pře-
žít, kromě toho se tak postižený zbavuje duševního
utrpení. Dále bylo často pozorováno (jak je popsáno
v odborné literatuře), že autoagrese jsou jednak výra-
zem potřeby hledání ochrany proti otci, jednak trestem
za vlastní chování. (...)

IV.

Ve smyslu zjištěných skutečností se tedy obviněný, jak
vyplývá z výroku o vině, dopustil těchto trestných činů:
v období od Velikonoc roku 1972 do 6.12.1981 sexuálního
zneužívání dětí podle § 176 odst. 1 trestního zákona
nejméně v osmdesáti případech, dále podle § 174 odst.
1/3 trestního zákona o sexuálním zneužití osob svěře-

ných do jeho péče v době od Velikonoc 1972 do 6.12.1985 nejméně ve dvou stech případů a konečně nejméně ve sto padesáti případech soulože s příbuznými podle § 173 odst. 1 trestního zákona. (...)

V.
(...)

Za přitěžující okolnost je třeba pokládat dlouhé trvání sexuálního zneužívání, které vykonával, jeho hojnost a šíře způsobů, jež přitom používal. Pro ukojení svých sexuálních požadavků se nezalekl ani způsobů, které se Monice hnusily (soulož zezadu) a zatáhl ji i do výměny partnerů. Bezohledně ji zbavil „panenství“. (...) K tomu přistupuje okolnost, že Monika byla v době této trestné činnosti podle § 174 odst. 1 a § 176 trestního zákona hluboko pod věkovou hranicí ochrany dle těchto předpisů. Dále mu přitěžuje okolnost, že jeho nezřízené chování vedlo k tomu, že (Stefan) a (Boris) se na Monice rovněž sexuálně provinili. Mimořádně přitěžující okolností jsou hluboká duševní poškození, která Monika jeho chováním utrpěla a jejichž následky trvají dodnes. Zda je dokáže překonat, se vymyká odbornosti soudu. Ne na posledním místě je třeba vzít v úvahu, že se obžalovaný svým zločinným chováním dopustil porušení tří paragrafů trestního zákona. (...)

Po zvážení všech okolností, mluvících pro i proti obžalovanému, a s přihlédnutím ke všem zásadám pro vyměření trestu formulovaným v § 46 trestního zákona, stanovil soud trest odnětí svobody v trvání osmi let, přiměřený činu a vině obžalovaného. Tento trest je pro obsah bezpráví jeho činů a s ohledem na osobu obžalovaného spravedlivý. Je žádoucí, ale i dostačující, aby obžalovanému jasně ozřejmil podstatu jeho trestného chování a v budoucnu jeho i jiné odradil od páčání takových nebo podobných trestných činů. Naplňuje všechny účely potrestání státem.

Karin Jäckelová

Monika B.

Už nejsem

vaše dcera

Z německého originálu Ich bin nicht mehr eure Tochter
přeložil Milan Navrátil.

Redigovala Zdenka Mayerová.

Obálka Jan Jiskra.

Grafická úprava Jana Maryšková.

Vydal Knižní klub, k. s.,

v Praze roku 1995

jako svou 213. publikaci.

Odpovědná redaktorka Hana Müllerová.

Počet stran 296

Publikaci vyrobila

Moravská tiskárna Olomouc, spol. s r. o.

Studentská 5, 771 64 Olomouc

Vydání první.